

40,320

Flacăra 2

Magazin ilustrat • 5.000 lei • Pentru abonați - 2.000 lei • anul 1998

SALA DE
LECTURĂ

**Virgil Măgureanu
deconspiră**

POLIȚIA POLITICĂ

**a lui
Vadim Tudor**

**Sunt românii rasiști?
NOI și CEILALȚI**

O TIPOGRAFIE PENTRU MILENIUL TREI

MOND ND GRAF

TIPOGRAFIE ● EDITURĂ ● AGENȚIE DE PUBLICITATE

Bd. Alexandru Lăpușneanu nr. 113, Constanța

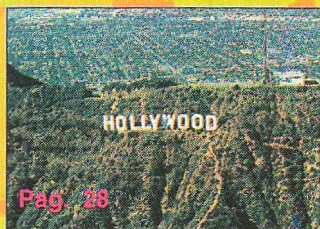
Tel.: 041-63.86.77; Tel./fax: 041-64.28.20

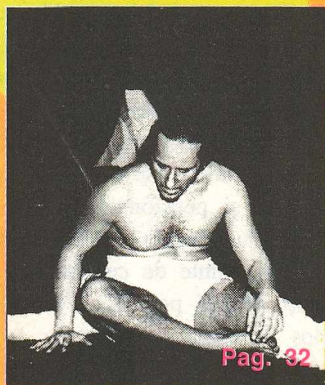
Pag. 6

Pag. 9

Pag. 28

Pag. 32

Reporter special

6

Virgil Măgureanu deconspiră poliția politică a lui Vadim Tudor

Dosar

9

Problema rasială în România

Spectacol politic

14

Început cu stângul, 1998 s-ar putea încheia cu stânga

Cronică mărunță

18

Externe

20

„Afacerea Lewinsky“

Delict prezidențial sau conspirație antiprezidențială?

Reportaj

22

Ceaușescu, Securitatea și chilenii

George Arion în dialog cu...

24

Doru Costea, ambasadorul României în Egipt: „Diplomația cu cortul“ ne împiedică să avem imaginea pe care o merităm

Ocolul Pământului cu Flacăra

28

Hollywood

Literatură

30

Mașina de scris

Teatru

32

Cinema

34

L.A. Confidential

Contact

Viață mundenă

37

Sarmalele Reci – „Am cântat printre petarde“

VIP – Anchetă Flacăra

Sport

40

„Naționala“ de fotbal sub semnul incertitudinii

Utilități

42

Horoscop

44

Divertisment

45

Pag. 34

Flacăra nr. 2/Fotografii de Florin Ioniță și Petre Cojocariu

Nu ezitați! Scrieți-ne! Noi vă citim, vă publicăm, vă răspundem!

Nici o scrisoare trimisă la „Flacăra” nu rămâne fără răspuns!

Stanciu Petru – Doman (Caraș Severin):

„Acordarea Marelui Premiu pe anul 1997 Majestății Sale Regele Mihai I de către revista **Flacăra** m-a bucurat foarte mult, atât pe mine cât și pe familia mea.

Acest important eveniment mi-a readus în memorie un lucru petrecut exact acum 50 de ani. Permiteți-mi să vi-l povestesc:

În acel trist an, la numai două săptămâni de la forțata abdicare a Majestății Sale, după vacanța școlară de Crăciun, eu fiind tânăr învățător, am fost obligat să decupez din abecedare și cărți de citire portretele Regelui.

Cu lacrimi în ochi, am fost obligat să mă conformez. Și m-am conformat. Portretele au fost decupate, dar nu distruse, ci păstrate cu sfințenie.

Tânăr fiind, 19 ani, cu doar 7 ani mai tânăr decât Majestatea Sa, nu puteam concepe alungarea din țară a Regelui. Așa se face că am afișat o parte din portrete pe stâlpii telegrafici, fapt ce dacă s-ar fi dovedit făcut de mine, nu scăpam de închisoare.

Totuși cineva din comună a presupus cine ar fi autorul, dar pentru moment am fost lăsat în pace.

În anul 1950 mi-a venit plata: în luna iunie, am fost citat la Tribunalul Militar Cluj, de unde am scăpat doar cu amendă și tot în același an, în luna noiembrie, neavând «origine sănătoasă» am fost încorporat și trimis la un detașament de muncă minier la mina Anina, apoi la Doman, unde mi-am «satisfăcut stagiul militar» prin muncă forțată trei ani de zile.

Mulțumim pentru aprecieri. Povestirea dumneavoastră de acum 50 de ani dovedește că aveți un curaj ieșit din comun.

Ana Tudor, București, contabilă:

„Îmi plac anumite reportaje din revista dumneavoastră, dar aș vrea și ceva care să mă înveselească. Deschid televizorul – violență, citesc ziarul – crime și mizerie socială. Avem nevoie și de ceva spumos, degajant. Încercați să ne aduceți puțină bucurie.”

Din păcate, lumea în care trăim e plină de probleme grave și evenimente neplăcute. Dar, după cum vedeți, chiar din acest număr al revistei ne-am însușit propunerile dumneavoastră.

Dan Badea, București, student:

„Deși nu sunt la Istorie, m-ar interesa să citesc ceva cancanuri politice, gen «iubiri interzise» ale fostelor personalități istorice sau episoade neelucidate din istoria acestui neam.”

Vom lua în considerație sugestiile pe care ni le adresați.

Viorica Mateescu, învățătoare, Râmnicu-Sărat:

„Din ce în ce mai multe fete tinere se duc la diverse persoane dubioase care se ocupă de magie. Am două colege, ceva mai mari în vârstă decât mine, care în tentativa lor disperată de a-și găsi un soț au apelat la o vrăjitoare locală, al cărei nume nu-l consider demn de revista dumneavoastră. Lăsând la o parte faptul că au dat o grămadă de bani la așa-zisa vrăjitoare, una din ele s-a intoxicat din cauza unui amestec de fiertură de plante cu sânge de găină, licoare care ar fi trebuit să-i aducă bărbatul vieții sale pe tavă?! Cât despre bărbați, nici pomeneală. Dacă nu aș fi văzut o serie de anunțuri cu vrăjitoare și ghicitoare în zările centrale, aș fi catalogat acest caz drept o escrocherie provincială. Dar am constatat că fenomenul are o amploare națională. Cred că ar trebui făcut ceva în acest sens. Semenii noștri disperați, care apelează la tot felul de escroci, ar trebui protejați într-un fel sau altul.”

Promitem ca în numărul din martie să declanșăm o anchetă pe acest subiect.

Ioan Timofte, Timișoara, student la Teologie:

„Am simțit o imensă bucurie și plăcere spirituală la citirea ultimului număr al revistei dumneavoastră. Consider că **Premiile Flacăra**, ca în fiecare an, mențin și ridică nivelul elitei românești. Revista dumneavoastră se adresează unei

anumite categorii a societății noastre, din păcate extrem de restrânsă. Sunt sigur că prin talentul și perseverența redactorilor săi, **Flacăra** va reuși să-și mărească numărul cititorilor.”

Ne bucură faptul că și printre tineri există persoane care gândesc ca dumneavoastră. Numai astfel se poate lărgi acea categorie despre care vorbiți.

Maria Bodiș – Onițcani, Republica Moldova:

„Aceste cuvinte Vă scrie Bodiș Maria, pensionară, fostă învățătoare în școala Română până în anul 1940, rusificată în pădurile Siberiei 15 ani/1941–1956, din com Onițcani, raionul Criuleni, Republica Moldova. După cum vedeți, stimate dle Arion G., mai sunt în viață purtând ai mei 92 de ani. Cer scuză cu întârziată mulțumire pentru cele 5 numere ale „**Flăcărei**” primite în anul 1997. Le-am citit cu mare bucurie, cum s-ar zice din «scoartă în scoartă».

În R.Moldova e altă situație: salariile nu se plătesc cu lunile, pensiile la fel, august-decembrie pe anul 1997 și pe anul 1996 sept.-decembrie n-am primit pensia 4 luni.

Cum credeți că trăiesc acești nenorociți la cari pensia este singura sursă de existență? Mai sunt și invalizi, bolnavi, neavînd un ban pentru medicamente. Citesc în zările locale că din România sosesc ajutoare umanitare cu Moș Crăciun în Republica Moldova. Dar nici un ajutor cu Moș Crăciun nu vine în satele din Republica Moldova, toate se opresc în orașele unde pensionarii primesc pensia regulat. Oare n-ar fi bine ca Moș Crăciun cu ajutor umanitar să sosească și în sate, să aducă la școală cărți românești, îmbrăcăminte și încălțăminte călduroase pentru elevi-orfani, invalizi, săraci? Din cauza lipsei mulți elevi nu frecventează școala. Dar și pensionarii mai în vârstă de 70-90 s-ar bucura dacă moș Crăciun și-ar aduce aminte de cei cari au muncit ani mulți. Dar ei pot vedea numai în vis pe Moș Crăciun și să sufle în mâini așteptând cărbuni promiși. Cer scuză pentru greșelile, multe sunt, este vina Siberiei.”

Scrisoarea dumneavoastră, doamnă Bodiș, ne-a bucurat și ne-a emoționat profund. Vă urăm multă sănătate și vă asigurăm că vom deschide o anchetă de presă pentru ca soarta moldovenilor de peste Prut să fie mai bine cunoscută în România.

Abilitatea unui conducător înseamnă și știința de a-și asigura viitorul după ce nu va mai fi în fruntea mulțimii. Mai ales atunci când cineva se știe cu musca pe căciulă, este imperios necesar să se îngrijească din vreme și să-și ia măsurile cele mai potrivite pentru a-și trăi în pace bătrânețea...

DE LA LEHAMITE LA SCÂRBĂ

Există, într-o anumită parte a lumii, o țară binecuvântată cu multe daruri, pe care au râvnit-o mulți de-a lungul timpului, cu forța armelor sau pe căile ascunse ale jocului diplomatic. De fiecare dată, oricine a jinduit s-o îngeuncheze, n-a izbutit să și-o aservească decât temporar. Au trecut ani, au trecut secole, mai prielnice sau mai pustiitoare pentru acea „gură de rai”. Iar, la un moment dat, printr-o revoltă superbă, nemaiîntâlnită decât rareori în istoria popoarelor lumii, a părut că s-a eliberat definitiv de orice subjugare și că se va înscrie cu strălucire în rândul statelor mândre și civilizate. Întreaga suflare o privea cu admirație.

Dar nici de data asta n-a avut norocul să-și croiască un alt destin, mai potrivit cu aspirațiile sale. Printr-o conspirație obscură o șleahță de nemernici a pus din nou stăpânire pe ea, profitând de buna credință a oamenilor, de bunul lor simț. An după an, au jefuit-o sistematic, i-au umilit pe cei care n-au priceput regula jocului, coborându-i din nou prestigiul, transformând-o într-o țară neimportantă, în care s-a insinuat suverană lehamitea. În primul rând, lehamitea de a munci, văzând cum alții prosperă prin afaceri necurate, prin corupție și printr-o criminalitate fără precedent. Din când în când, o scânteie de nesupușenie îi mai trezea pe guvernanți din euforie, le mai aducea aminte că nu conduc o turmă ci ființe gânditoare, capabile și de o cuminenție rar întâlnită, dar și de gesturi eroice. Și pentru ca scânteile să nu se transforme în vâlvățai devastatoare, șeful statului i-a propus un pact colaboratorului său cel mai apropiat: l-a convins să se lase mazilit, ca o ofrandă adusă mulțimii dornice de dreptate, potolind astfel orice sămânță de revoltă. Trecând în rândul victimelor, avea să cunoască din nou popularitatea și, de ce nu, avea iarăși posibilitatea să se cocoate în vârf. Iar odată ajuns din nou la putere, avea toate mijloacele la dispoziție ca să-i asigure tihna celui care simțea cum i se

clatină scaunul, să-l salveze de orice pericol. Și așa a și fost. Cel doborât chipurile din imperativele clipei s-a văzut dintr-odată înconjurat de un val de simpatie, i-au crescut, în răgaz scurt, acțiunile, strecurându-se cu abilitate printre protestatarii ridicați împotriva deșănțării care dicta în viața de zi cu zi. În ochii lumii, cei doi foști colegi de conspirație deveniseră dușmani de moarte. În realitate însă, erau legați de acel târg ocult care le asigura amândurora liniștea.

Iar când, la rândul său, a fost înlăturat din fruntea bucatelor, vicleanul șef de stat a început să simtă cum în jurul său se strânge un laț amenințător. Contra lui au început să fie aduse probe zdrobitoare, în legătură cu modul cum s-a instalat la conducere sau cum a împins țara la dezastru. Îngrozit, a apelat la fostul său tovarăș, i-a adus aminte de secretul protocol încheiat. Iar acesta n-a stat o clipă pe gânduri, i-a sărit imediat în ajutor și a început o serie de manevre pe care o lume întreagă le-a privit buimacă. S-a lepădat de partenerii lângă care ajunsese din nou să se înfrupte din deliciile puterii, a început să-i împrăsteie cu noroi, învinovățindu-i de toate relele posibil de imaginat. În numai câteva săptămâni a reușit să abată atenția de la problemele reale care trebuiau rezolvate – printre care și descoperirea și pedepsirea vinovaților de proasta gospodărire a țării. Au pornit dispute interminabile, pe care toți le urmăreau cu gura căscată, ca la un spectacol aiuritor, nemaiînțelegând nimic din ceea ce se întâmplă. Iar după o vreme, împovărați de grijile elementare ale existenței, și-au văzut mai departe de treburile lor. De data aceasta, fără a mai fi cuprinși de lehamite. Locul ei l-a luat scârba. Iar scârba îi poate împinge pe oameni la resemnare, la indiferență. Sau – de ce nu? – din nou, la mânie.

Serge Brion

VIRGIL MĂGUREANU DECONSPIRĂ POLIȚIA POLITICĂ A LUI VADIM TUDOR

TOMA ROMAN jr. ■

Fotografii: FLORIN IONIȚĂ ■

Ani de-a rândul, unul dintre cele mai abjecte personaje de pe scena politică românească a reușit să strângă capital electoral târșindu-și bocancii prin viețile particulare ale multor personalități. Corneliu Vadim Tudor și-a câștigat adeptii nu arătând ce minte luminată are, ci încercând să demonstreze că adversarii săi au puncte slabe. După ce, conform mărturiei lui Corneliu Coposu, în 1990 i s-a refuzat intrarea în P.N.Ț.C.D., cel care avea să se autointituleze „tribunul poporului” a reușit să strângă în jurul său o droaie de securiști și milițieni formați în anii '50-'60 (anii marii terori) și perfecționați la școala naționalist-comunistă a lui Nicolae Ceaușescu. Așa se explică prezența printre apostolii tribunului a unor indivizi de teapa fostului general de miliție Valeriu Buzea sau a colonelului de securitate Ilie Merce. Acest tip de securisto-milițieni mai funcționează din păcate și azi în structurile de siguranță

ale României. E vorba de cei frustrați, neadaptabili la nici un fel de schimbare, de cei care au fost mai întâi speriați că vor ieși din cărți o dată cu căderea lui Ceaușescu și apoi de căderea prin alegeri a regimului lui Iliescu.

În revistele **România Mare** și **Politica** au fost publicate stenograme și dosare care nu puteau proveni decât din arhivele S.R.I., informații despre cercetări aflate în curs de desfășurare care proveneau și ele, după părerea noastră, tot din interiorul serviciilor de siguranță ale statului. Vadim a publicat înregistrările propriilor convorbiri telefonice făcute de Securitate, dosarele de colaboratori ai Securității ale lui Sorin Roșca Stănescu, Florin Gabriel Mărculescu ori Virgil Măgureanu. Toate acestea ne-au dus cu gândul că președintele P.R.M. are la îndemână, în scop de șantaj și neutralizare a adversarilor, o structură de poliție politică cu tronsoane informative bine puse la punct și în com-

ponența căreia se află ofițeri activi din structurile de informații ale României, ofițeri conservatori care datorită unor interese politice sau materiale trădează jurământul militar și instituțiile unde lucrează.

Traficantul de informații ori țărănistul ratat

Dorind să respectăm cronologia, vom începe prin a analiza începutul carierei de traficant de informații a lui C.V. Tudor. În acest scop vom reproduce mărturia lui Corneliu Coposu, care a fost publicată în cartea „Coposu confesiuni – dialoguri cu Doina Alexandru”: „S-au petrecut multe întâmplări aberante după revoluție. Într-o zi secretara m-a anunțat că mă așteaptă Vadim Tudor care mi-a spus: «Domnule Coposu, am venit să mă salvați: nevastă-mea m-a dat afară din casă, sunt muritor de foame, a intentat

acțiune de divorț. (...) Dorm în Gara de Nord, n-am ce mânca. (...) Vă rog să mă tolerați la sediul PNT al sectorului 5, care are două camere disponibile. (...) Domnule, vă rog să mă luați în partid și n-o să regretați pentru că eu cunosc o mulțime de lucruri, am o mulțime de legături și o să fie în avantajul partidului.»

Așa cum era normal, domnul Corneliu Coposu l-a refuzat. Din cele de mai sus putem să tragem câteva concluzii și să lansăm câteva ipoteze:

1) Fostul colaborator al **Săptămânii** și ziarist la Agerpres, poet de curte etc. avea gata formate relațiile care-i vor folosi mai târziu în cariera politică. Acest fapt era foarte posibil pentru că a fost băiatul de casă al scriitorului-nomenclaturist Eugen Barbu, care prin **Săptămâna** colaborase cu Securitatea. Un „ziarist” care pe vremea lui Ceaușescu făcea nestingherit deplasări în străinătate (cum ar fi la meciuri de fotbal) nu putea să nu aibă relații calde și să nu fie privilegiat de niște protectori din D.S.S.

2) a. Dezorientat și rămas fără stăpân C.V. Tudor căuta pur și simplu alt protector.

b. Era implicat în scenariul prin care nucleul dur al fostei D.S.S. încerca să se infiltreze în partidele istorice.

Datorită refuzului lui Corneliu

Coposu, C.V. Tudor a ratat să ajungă țărănist. Ce s-a întâmplat cu el între ianuarie și iunie 1990 când a devenit român mare și portavocea „nucleului dur” rămâne un mister.

Filiera

Până în 1994, C.V. Tudor și Virgil Măgureanu păreau în aceeași barcă. Relativ brusc, fostul șef al S.R.I. a devenit „șarpele cu ochelari și căruțașul ungur Asztalos”. Foarte sigur pe sine, Vadim chiar s-a „autodenunțat”

la un moment dat că i-a cumpărat niște tablouri fostului șef al S.R.I.

Pentru a elucida aceste probleme, domnul Măgureanu a avut amabilitatea să răspundă la câteva întrebări:

Rep.: Cum vă explicați schimbarea bruscă de atitudine a șefului P.R.M.?

V.M.: Schimbarea de atitudine nu a fost chiar bruscă. Dl Vadim s-a simțit ofensat atunci când eu i-am luat apărarea fostului președinte al P.N.Ț.C.D., Corneliu Coposu, împotriva acuzației că a fost informator al Securității. Lucrurile luaseră o întorsătură oarecum dramatică. Adrian Păunescu, în calitate de principal acuzator, a scris în *Vremea* o filipică împotriva mea după ce-i luasem apărarea domnului Coposu în Senat. După această intervenție Adrian Păunescu ca și Vadim Tudor și-au schimbat atitudinea față de mine. Acesta din urmă avea și alte motive de nemulțumire față de mine. În 1992, Vadim a afirmat în Senat că va exista o lovitură de stat de sorginte U.D.M.R.-istă. Eu m-am dus la Senat și am dezmințit categoric – în calitate de șef al S.R.I. – și am adresat senatorilor rugămintea ca (fiindcă tot ne plătește statul român) înainte de a se lansa în afirmații atât de grave referitoare la starea internă a țării, precum posibilitatea unor lovituri de stat, să ne întrebe și pe noi, cei de la Serviciile Speciale. Acesta a fost încă un motiv de nemulțumire pentru Corneliu Vadim Tudor.

Dl Virgil Măgureanu s-a dovedit a fi un om politic abil care a făcut tot timpul propriul său joc. Întotdeauna a păstrat căi de comunicare și cu forțele politice aflate pe atunci în opoziție. Nu băgăm mâna în foc că răspunsul domniei-sale este purul adevăr, dar putem să luăm în

calcul faptul că „durii” apropiați lui Vadim Tudor au dat undă verde campaniei împotriva fostului șef al S.R.I. când și-au dat seama că acesta e imprevizibil și că la un moment dat s-ar putea să nu mai țină cont deloc de interesele lor.

Un alt răspuns al domnului Măgureanu vine să lămurească și mai mult faptul că Vadim Tudor a controlat o parte a S.R.I. și că au existat scurgeri de informații spre **România Mare**, oficiosul vechii gârzi.

Rep.: Ciclic au existat scurgeri de informații secrete spre România Mare, Politica și Europa. Proveniența lor părea să fie de la S.R.I. Ați fost implicat, măcar inițial, în aceste scurgeri de informații?

V.M.: Nu voi comenta această acuzație care mi se aduce, așa cum nu comentez nici altele care nu au contingență cu realitatea în vreun fel, dar acum, retrospectiv, *trebuie să recunosc că a existat o scurgere de informații către Vadim Tudor în mod sistematic. Informațiile S.R.I. ajungeau la România Mare printr-o filieră pe care am descoperit-o abia la un an-doi după ce se constituise. E vorba de prestația lamentabilă a doi ofițeri de informații – Ioan Adamescu de la Timișoara și Pele, fratele fostului general de Securitate Gheorghe Pele. Adamescu corespundea, transmitea documente secrete unui alt colonel S.R.I., pe atunci activ în școala noastră de la Grădiște. Sistematic, Adamescu transmitea note informative la Grădiște, iar de aici ajungeau la dl Vadim Tudor.* Cele mai multe însă conțineau fapte inventate. Cei implicați au fost trecuți în rezervă imediat cum i-am descoperit. Nu știu dacă sunt sau nu actualmente membri ai P.R.M.

Cele spuse de dl Măgureanu relevă un

NAȚIONAL

fapt de o gravitate absolută. Serviciul Român de Informații fusese penetrat de către cineva care folosea informații secrete în scopuri politice. Putem spune că a funcționat anticonstituțional o poliție politică al cărei unic scop era compromiterea unor personalități publice. Printr-un lanț al slăbiciunilor S.R.I., trei ofițeri superiori de informații livrau documente secrete unui șef de partid care le folosea în scopuri personale. Unul dintre cei trei, fostul profesor de la Grădiștea, (Ilie Merce), în loc să fie deferot justiției stă pe un scaun cald în Camera Deputaților. Este de-a dreptul bizar faptul că ofițerii în cauză nu au ajuns în fața unor instanțe militare după ce au fost deconspirați ca făcând parte dintr-o structură de informații paralelă S.R.I.

implicată în diverse jocuri politice. Nu știm dacă dl Măgureanu a cunoscut sau nu existența ei de la bun început, cert e că în 1994 fostul saltimbanc ceaușist care în primele luni ale lui 1990 se gudura pe lângă domnul Coposu ajunsese să se creadă atât de important încât să facă presiuni asupra șefului S.R.I. amenințând că-i va publica dosarul de fost informator al Securității. Despre aceasta vine să ne edifice un nou răspuns al domnului Măgureanu:

Rep.: Până să vă publicați singur dosarul de rezident al Securității, ați susținut răspicat că nu ați fost informator al instituției sus-amintite. V-ați publicat singur dosarul în urma unor presiuni?

V.M.: Să știți că dosarul meu nu cuprindea altceva decât acel angajament

pe care l-am publicat și în presă, deci practic nu am colaborat cu ei. ***Într-adevăr, am fost presat să-mi public dosarul pentru că niște copii ale lui ajunseseră la România Mare pe filiera de la Timișoara de care v-am vorbit deja.***

De data aceasta abilitatea domnului Măgureanu l-a salvat de un scandal. Faptul acesta a împiedicat una din „loviturile de presă” fabricate pentru a lăsa impresia că Vadim ar fi vreun justițiar omnipotent.

Continuă jocul?

După cum am putut observa, P.R.M. și tribunul său s-au consacrat datorită unor rețete clasice: demagogie, naționalism șovin combinat cu plasarea unor informații sordid-spectaculoase. Încă de prin 1992-1993 lui Vadim Tudor i se suise în asemenea hal la cap încât la un moment dat a încercat chiar să formeze, pasămite pentru apărarea legalității, un fel de organizații paramilitare. Defecțiunea unuia dintre acoliții șefului P.R.M. (un caracter la fel de dubios ca și fostul său jupân), Dan Ioan Mirescu, a venit să completeze tabloul despre cum își întindea P.R.M. influența prin lingușiri, șantaje și presiuni. Nu este sigur că scurgerile de informații secrete spre P.R.M. au încetat o dată cu trecerea în rezervă a ofițerilor mai sus pomeniți de către Virgil Măgureanu.

Unele zvonuri care au circulat vorbeau despre o concurență între P.D.S.R. și P.R.M. pentru politizarea S.R.I. Se spune că demiterile unor cadre de conducere S.R.I. au fost legate de acest joc care se pare că a fost pierdut până la urmă de ambele părți implicate. Un alt episod curios este și cel legat de căpitanul Nicolae Bucur, cel care a declanșat scandalul interceptărilor ilegale. Cum a ajuns el să facă dezvăluirea tocmai în curtea P.R.M. rămâne un mister. Un fost prim-adjunct al directorului S.R.I., generalul de brigadă Dumitru Cristea, a fost văzut în ultimul timp din ce în ce mai des în compania șefului P.R.M. Cu toate acestea, chiar acceptând ideea că în acest moment nu mai există scurgeri de informații către Vadim, nu putem ști exact ce date a stocat acesta cât timp a funcționat „filierea” și mai ales cât de vulnerabili sunt unii dintre membrii actualei puteri. Să fie asta una din cauzele pentru care tribunul mai are încă imunitate parlamentară? Legea accesului la dosare, dacă ar fi ratificată mai rapid, poate ar neutraliza niște posibile obiecte de șantaj.

Sunt românii rasiști?

NOI ȘI CEILALȚI

Românii ^{sunt un} _{popor}

primitor, pașnic, bun. Ospitalitatea noastră a devenit, în timp, proverbială. Și totuși... „Majoritate“, „minoritate“, „naționalism“, „asimilare“ și „amestec rasial“ sunt concepte menite să ne tulbure uneori conștiința: când cineva deranjează, când ceva sperie, când ceva crește asemenea unui organism străin în noi. Ce se va întâmpla aici peste 10 ani? Țigani se înmulțesc rapid, comunitățile arabe și chineze par să fi găsit mediu propice pentru a deveni extrem de puternice, iar NOI...

Fără a-și râde capetele, românii sunt gata oricând să-și creeze „cuiburi“ și să nu-și vândă țara. NOI contra LOR. Fantasmele colective, explicabile oricând psihologic, ascund însă esența și gravitatea „problemei rasiale“. O problemă despre care nu se vorbește în România. Profund europeni (indiferent de ceea ce spun unii sau alții), avem, în stare latentă, o atitudine de aversiune, de superioritate față de toți aceia care nu corespund standardelor noastre culturale, care sunt altfel prin culoarea pielii, prin forma ochilor, prin obiceiuri și tradiții.

Blamați, iubiți, invidiați sau prigoniți, respinși sau acceptați, țiganii compun grupul etnic înconjurat de un halo de respingere multietnică. Deși teoretic au aceleași drepturi și libertăți ca și noi, românii, practic ne strâmbăm la gândul că am putea să ne căsătorim cu un rrom, să-l avem prieten apropiat sau vecin de locuință, coleg de serviciu, sau... Cei mai radicali dintre noi i-ar dori numai vizitatori în România ori i-ar vedea expulzați din țară. Să fim oare rasiști, intoleranți sau indiferenți?

ȚIGANII

Text: DIANA BOICESCU ■ LILIANA PETRUȘ ■

CIPRIAN ENEA ■ TOMA ROMAN jr. ■

Fotografii: FLORIN IONIȚĂ ■

Moto:

„Dacă idealul omului este identificarea cu divinitatea, idealul țiganului pare să fie identificarea cu omul. Marginalizat, surd și străin, într-o lume surdă și străină, el este omul fără semnificanță“.

Un rrom (Vasile Ionescu – Fundația Aven Amentza)

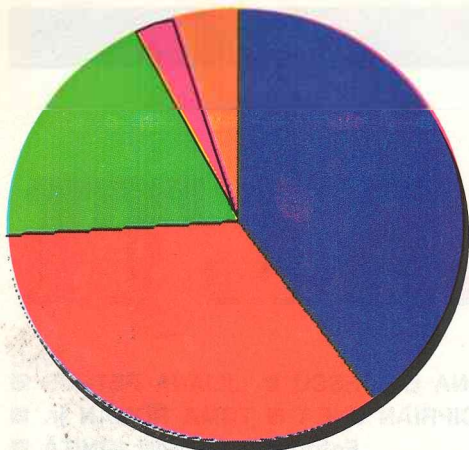
Stereotipuri sau rasism

Vorba unui rrom – Vasile Ionescu – când românii vorbesc despre țigani îi unește un consens istoric. Acest „pupat toți Piața Independenței“ are un nume: STEREOTIPURI. Stereotipurile sunt acele idei fixe, „de acasă“, cu care intrăm în viață. Ele ne fac să ne oprim la o altfel de barieră, care poate fi culoarea pielii, mirosul, ocupația, modul de viață, limbajul. Mai mult chiar, țiganii fură, cerșesc, sunt

puturoși. Conform analizelor sociologice, și românii își autoatribuie în paleta psihomorală a defectelor necinstea, hoția și lenea, drept trăsături definitorii. Să fim la fel? Popor sentimental și cu memorie scurtă, atunci când e vorba despre „ai noștri“ ne iertăm rapid greșelile. Paiul din ochiul țiganului e cu mult mai vizibil.

Tot ce-i mai rău și mai urât în viața noastră – a majorității – proiectăm asupra țiganilor, nație marginalizată, obosită de indiferență, de intoleranță și surzenie românească.

Sentimentele românilor față de țigani

- 40% – extrem de nefavorabile
- 34% – nefavorabile
- 19% – favorabile
- 2% – extrem de favorabile
- 5% – neutri

Stereotipuri? Copilul neascultător e dat „țiganului cu sacul”, cel care stă pe la uși, pe la gheana de gunoi. Dacă-i murdar, același copil nu mai e al nostru. Devine brusc un „pui de țigan”. Uneori, într-un acces de „sinceritate” față de odraslă, părinții îi explică acestuia cum de ființează în familie. E obiectul unui troc: „te-am luat de la țigani, pe un ciur de mălai”. Iar când crește, în caz de nereușită, românul „se înecă la mal” – tot ca țiganul. Și seria de stereotipuri culturale sau lingvistice ar putea continua.

Stare de fapt

Există mai multe cifre referitoare la numărul țiganilor din România. La ultimul

recensământ realizat în ianuarie 1992, rromii reprezentau 1,8% din populație (409.723 persoane), fiind grupul etnic cu cea mai spectaculoasă explozie demografică. Față de 1977 (227.398 persoane), numărul rromilor a crescut cu o rată de 80% comparativ cu creșterea de 6% a populației totale în aceeași perioadă. După datele prezentate la sfârșitul anului 1993 de prof. I.F. Hancock, președintele Fundației Internaționale a Rromilor, numărul țiganilor din România ar fi de 3,5 milioane.

Și monografia sociologică „Țiganii între ignorare și îngrijorare” contestă cifra ultimului recensământ, motivând că 23,5% dintre rromi nu s-au declarat ceea ce sunt. Concluzia? La fel s-a întâmplat și-n ianuarie 1992. Autorii monografiei, pe baza unor date variate, apreciază numărul rromilor la aproximativ 1.010.000, ceea ce înseamnă 4,6% din totalul populației României.

Asociațiile rromilor au și ele propriile cifre – 2,5 milioane, după statisticile Ministerului de Interne, potrivit cărora numărul țiganilor din România era, în 1977, de 1,8 milioane, în 1983 de 2,3 milioane, adică aproximativ 11% din totalul populației. Că sunt 500.000, că sunt 2,5 milioane, țiganii există.

Conform recensămintelor însă cam asta a fost evoluția demografică:

1930	1956	1966	1977	1992
242.656	104.216	64.197	227.398	409.723

La capitolul CALIFICARE, țiganii au o bilă neagră. Femeile, în general, nu muncesc, iar bărbații – tot așa. Cei cu profesii tradiționale – fierar, cărămidar, argintar, căldărar – mai pot supraviețui și chiar se pot dezvolta. Celorlalți fără calificare însă – și sunt mulți – viitorul, și nici prezentul, nu par să le suradă. Sigur, mai sunt „patronii” cu celular și Mercedes, mai sunt artiști, mai sunt intelectuali... Puțini, în comparație cu ceilalți.

La capitolul ȘCOALĂ, situația e neschimbată: proporția analfabeților și a celor cu doar câteva clase este incomparabil mai ridicată decât la restul populației. Consecințe: blocarea calificării, o evoluție socială marginalizantă, delincvență, izolare, sărăcie, criminalitate omogenă etnică.

CONDIȚII DE VIAȚĂ: sec, în cifre.

* 58% dintre bărbați și 98% dintre femei nu au nici o profesie;

* 80% dintre rromi nu au nici o calificare, iar 60% dintre salariați prestează munci necalificate;

* 32% dintre capii de familie nu lucrează;

* 3% dintre țigani primesc ajutor social; * din populația cu vârstă de muncă (51,02%) ocupați sunt doar 22,56%;

* 48,15% reprezintă populație activă;

* 12,53% sunt salariați, 0,43% au devenit patroni, iar 9,58% se „descurcă” pe cont propriu;

* în 10,7% dintre familii locuiesc câte 5 sau mai multe persoane într-o cameră. Există cazuri și de 12-14 sau chiar 21 de persoane într-o cameră.

Ce alternative de supraviețuire rămân acestei etnii, în afară de furt, cerșit sau crimă organizată? Ce atitudine avem noi – majoritarii – vizavi de țigani? Ceva între „tolerare și ignorare, îngrijorare pasivă și neputincioasă” (Elena Zamfir, Cătălin Zamfir). Discriminare să fie, dar pozitivă. Am fi dispuși să-i asimilăm, să-i marginalizăm, sau să-i lăsăm undeva, la mijloc. La mijloc, unde? Fie că recunoaștem sau nu, practicăm față de țigani un rasism aversiv (consumat în plan atitudinal), – evitându-i uneori cu agresivitate sau violență. Îi facem susceptibili de un tratament inegal – doar sunt minoritari, deh! – și practic nu le permitem accesul la putere („s-a văzut țiganul împărat”), la bogăție („ne sfidează, domne, țiganii”), ori la prestigiu („e țiganu’ deștept, dar...”). Tot stereotipurile...

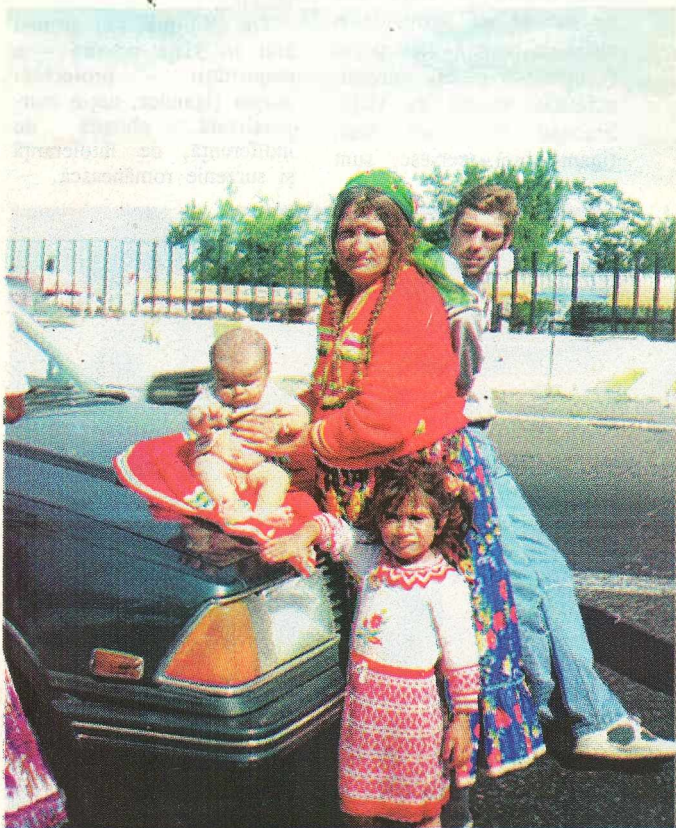
„Chestiunea țigănească”

După 1990 situația rromilor devine mediatizată. Etnia produce lideri care negociază drepturi și privilegii. Cer să fie luați în calcul, cât timp comunitatea internațională îi dă înaintea cu minoritățile. Ca element de noutate, românii se văd nevoiți să-i introducă în algoritm și pe țigani, cu maghiarii problema fiind mai veche și mai complexă. Intrarea rromilor în competiție creează panică în rândul unei majorități nepregătite să împartă locul și postul cu altcineva. Țiganii trebuiau repuși în spațiul lor, în cortul lor. Și nu oricum. Ci în bloc. Ei s-au îmbogățit, ei ne sunt inferiori (mănâncă lebede), ei reprezintă un pericol (suntem confundați cu ei, ne pot asimila). Ei și NOI, față-n față. Așa s-a născut „chestiunea țigănească”. Așa a ajuns ca opinia publică să se confrunte cu violența comunitară.

Astfel, în perioada 1989-1997 au fost monitorizate 35 de cazuri, aflate în atenția Rromani CRISS, APADO Brașov și Parchetului General. Rezultatele analizei investigațiilor în cele 35 de cazuri (cele mai mediatizate fiind Bolintin Vale, Mihail Kogălniceanu, Hădăreni și Măgurele) sunt următoarele:

1. Au fost condamnate 151 de persoane, dintre care 58 rromi și 93 români.

2. Ca natură a conflictelor, în 19 cazuri violențele s-au înregistrat între rromi și români, în 8 cazuri între rromi, români și

alte minorități, în 3 cazuri între romi, români și poliție și în 3 cazuri violențele s-au desfășurat între diverse grupuri de romi.

3. Numărul caselor arse 137, distruse 40, distruse și incendiate 61, devastate 15.

ARABII

Arabii sunt un caz special. Veniți ca studenți sau oameni de afaceri, unii dintre ei s-au hotărât să rămână în România din cele mai diverse considerente. Au format o comunitate care, pentru mulți români, reprezintă un real pericol social. Să fie adevărat, oare? Sau, poate, e vorba numai de o justificare pentru a-i discrimina? Ce-i drept, mulți au comis acte antisociale dintre cele mai reprobabile. Care să fie soluția: să-i alungăm sau să-i asimilăm?

Virgină s-a măritat, virgină a divorțat

Pe Mahomed, un irakian în jurul a 30 de ani, războiul din Golf l-a prins în Kuwait. În acel moment avea două posibilități: ori să se întoarcă în Irak să trăiască sub regimul lui Saddam, ori să plece în lume. A ales lumea. În Kuwait doar ambasadele României și Ciprului acordau vize. În august 1991, cu 10.000 de dolari în buzunar Mahomed a făcut cunoștință cu România.

Fără să cunoască limba și mai nimic despre români, aproape un an de zile Mahomed a ținut-o într-un chef continuu. „În Kuwait nu există cazinouri și nici bordouri iar în Irak sunt doar câteva și acolo intră oamenii cu foarte mulți bani. În România am descoperit libertatea“, ne-a declarat Mahomed. Pentru a nu fi expulzat, irakianul avea două posibilități: ori începea o afacere, ori se căsătorea. În momentul când a întrebat câțiva arabi despre cum se face o afacere în România, aceștia i-au turnat tot felul de minciuni privind legislația, contul în bancă etc. „Arabii n-au vrut să mă ajute. Arabii nu sunt uniți. În cel mai bun caz se ajută doar pe naționalități, dar nici așa prea mult. Le este frică să nu aibă altul mai mult. Mi-au spus că mai ieftin ies dacă mă însor.“ Prin intermediul unui egiptean, lui Mahomed i-a fost prezentată Ramona, o elevă în clasa a XI-a la un liceu din capitală. Părinții fetei au fost de-acord cu căsătoria, cu două condiții: 1. arabil să nu se atingă de fată până după nuntă (Ramona s-a prezentat cu un certificat medical care-i atesta fecioria); 2. viitorul mire să suporte o serie de cheltuieli legate de haine, distracții, masa de nuntă etc.

Timp de aproape două luni Mahomed a stat cuminte și i-a făcut fetei și familiei sale toate mofturile, după care a urmat

nunta. Dar mireasa n-a mai vrut să calce în casa mirelui. După trei zile irakianul, văzând că se face de râs în fața prietenilor, a amenințat cu divorțul. Mama fetei a început să rădă la telefon și i-a spus că el este străin și că n-are nici o șansă să câștige un proces în România. Spre deziluzia arabilui procesul a durat doi ani și nu s-a încheiat până când Mahomed nu a renunțat să emită orice pretenții materiale.

A doua soție – bătută și alungată de părinți

În ultimele luni de proces, Mahomed a cunoscut-o pe Maria. Părinții fetei l-au primit foarte bine, atât timp cât a avut bani. Dar cei 10.000 de dolari se terminaseră de mult și Mahomed era nevoit să trăiască dintr-o leafă de 100 de dolari, pe care-i câștiga ca mecanic auto la un patron arab. Când nu și-a mai permis să fie generos, părinții Mariei au început să ducă o luptă

fățișă. „Mereu îi găseau tot felul de bube. Ba că-i arab, ba că pleacă și mă lasă... Eu, însă, îl iubeam cu adevărat. Cu căsătoria i-am șantajat. Am scos toate actele, am fixat ziua la ofiterul stării civile și le-am trimis o invitație la cununia. Dacă vor să vină, bine, dacă nu, nu. În cele din urmă au venit, ne-am căsătorit, ne-am dus la ei să serbăm cununia și la urmă ne-au luat banii de la dar și ne-au dat afară din casă. Așa a început chinul. Într-un an de zile am schimbat 10 locuințe. Făceam contract cu proprietarul și plăteam anticipat, dar după o lună, două venea administratorul împreună cu sectoristul și ne spunea să ne facem bagajele pentru că s-au făcut reclamații împotriva noastră. Au fost cazuri în care n-am primit nici măcar o parte din bani înapoi pentru că proprietarul a venit cu contractul anulat de către circa financiară. Când Mahomed s-a plâns poliției i-au spus că la el 200-300 de dolari nu înseamnă nimic“

Viață fără viitor

În momentul de față Mahomed are doi copii. Familia lui trăiește într-o casă cu WC-ul în curte dar, de când și-a deschis un service auto în propria-i curte, irakianul își permite să aibă celular, o mașină bună

și să ducă o viață decentă. Maria a trecut și ea la islamism. Ține Ramadanul și împreună cu soțul ei nu pune pic de alcool în gură în nici una din zilele anului. Puștii sunt educați tot în religia tatălui. După doi ani de zile, Maria a început să-și viziteze părinții. Aceștia au rămas aceiași: puși pe intrigă, pe dezbinare, mieroși doar când li se oferă câte ceva. Cu toată această liniște aparentă Mahomed nu-i mulțumit: „Pentru mine, ca străin, viitor nu există. Pentru oricine pleacă din țara lui nu există speranța în altă parte. Eu în Irak nu mă mai pot întoarce. Regimul lui Saddam se bazează pe teroare și pe informatori, pe turnători. Nu armata, cum are lumea impresia, ci securitatea este forța pe care se bazează Saddam cel mai mult. Peste tot în lume unde există irakieni refugiați există și informatori irakieni. La fel se întâmplă și-n România. Irakienii, care pleacă acasă și se întorc în România regulat, raportează securității despre fiecare mișcare a refugiaților. Am avut prieteni care au primit mesaje, în diverse moduri, să se întoarcă în Irak, pentru că altfel sora le va fi violată sau tatăl ucis. Arabii din România o duc destul de greu, chiar dacă ei zic că e bine. Ce pot să facă? Mulți fug de regimurile din țara lor, de război sau de greșelile din trecut. Majoritatea sunt săraci și caută libertatea la un preț mai mic. Dacă ar avea bani, s-ar duce în Occident“.

Maria este de acord cu plecarea lui Mahomed: „În țară nu are nici un viitor. Când m-am dus cu copiii la grădiniță au strâmbat din nas că-s arabi. În plus ei nu mănâncă carne de porc și mi-e frică să-i las. În parc, ceilalți părinți își cheamă copiii de lângă ai mei, când aud că au nume arăbești. Chiar și la piață mi-a făcut odată lumea scandal, doar pentru că-mi pusesem o broboadă pe cap și că eram împreună cu Mahomed. «Sunt româncă, mă, proștilor, sunt româncă», le-am strigat.“

Libanezul Maher Loma Kalu (21 ani) a venit în România în urmă cu doi ani și jumătate. Și-a deschis o fermă de păsări în care a investit 60.000 de dolari. „Am avut o perioadă în care am făcut treabă bună, dar în ultimii ani afacerile nu au mers prea bine“ – se plânge Maher. Dincolo de fluctuațiile pieței, cele mai mari probleme pe care le-au întâmpinat Maher și tatăl lui au fost legate de angajați. Libanezul ne-a declarat că trei sferturi dintre muncitori și-au văzut serios de treabă dacă au fost plătiți cum trebuie și dacă serviciul de pază i-a împiedicat să fure. „Un sfert din muncitori însă mi-au făcut foarte mult rău și-mi fac în continuare. Le bagă în cap celorlalți angajați că suntem străini și că facem șmecherii cu munca lor. Odată mi-au omorât 3.000 de găini. Cred că de oftică. Ei nu înțeleg că toți oamenii sunt la fel. Chiar și o parte din partenerii de afaceri români se uită la noi ciudat.“

CHINEZII

În toate marile capitale din lume găsești un cartier chinezesc. Reprodusă la scară, acolo pulsează viața Chinei, după toate obiceiurile și canoanele ei. Rareori chinezii preiau ceva din civilizația țării de adopțiune pentru că, oriunde s-ar afla, comunitatea lor pare închisă, impenetrabilă. De câțiva vreme, Bucureștiul este invadat de restaurante și mici magazine chinezești. La tarabele din en-gros-uri vezi din ce în ce mai mulți asiatici care te servesc cu o politețe supărătoare. Pentru noi, chinezii au fost la început niște figuri exotice. Au ajuns, apoi, pe prima pagină a ziarelor pentru că erau găsiți morți și tranșați în valize. Dacă față de arabi, românii își manifestă declarat aversiunea, atitudinea față de chinezi e rezervată, chiar temătoare.

O comunitate închisă

Oficial în România ar trebui să fie peste 7.000 de chinezi cu acte în regulă. Dacă ar fi să facem o socoteală aproximativă și i-am aduna pe cei cu viza expirată și pe cei intrați ilegal în țară numărul lor se situează undeva între 25.000 – 30.000. Majoritatea sunt oameni de afaceri mărunți, proprietari de tarabe la en-gros-uri, contrabandiști sau proprietari de cârciumi. Din când în când mai izbucnește câte un scandal în comunitățile chinezești, de obicei legat de vreo crimă. Chinezii când omoară pe cineva, de obicei omoară pe unul de-al lor. Relațiile lor cu majoritatea se rezumă adesea la legături de afaceri. În ultima vreme se vorbește tot mai des despre „mafia galbenă” și legăturile ei în România. Diversele mafii chinezești provin din zone diferite ale Chinei. Așa numitele triade sunt atestate documentar încă din secolul al X-lea. Chinezii din Hunan se dușmănesc de moarte cu cei din Shanghai. În China există un fel de naționalism regional. Diversele găști zonale își încalcă zonele în care fac comerț, trag diverse țepe și

de aici ies poveștile cu valize și tranșări. Membrii triadelor sunt adepți ai legii tăcerii. La un moment dat a izbucnit un adevărat război în Drumul Taberei cu săbii, pistoale și topoare, la care românii au fost simpli spectatori. Cu toate acestea, din informațiile pe care le deținem, de la acest eveniment intens mediatizat atitudinea românilor față de chinezi s-a schimbat radical. În special în domeniul afacerilor, conaționalii noștri sunt din în ce mai reticenți în a întreține o relație cu un partener chinez. În Drumul Taberei, zona bucureșteană cu cel mai mare număr de chinezi, proprietarii le închiriază apartamente din ce în ce mai greu și pe sume din ce în ce mai mari. Motivul: sunt „gălbejiți”. Adevărata explicație: poate, teama...

REFUGIAȚI

Statul român acordă statut de refugiat străinului care dovedește că în țara sa de origine are temeri justificate de a fi persecutat pentru considerente de rasă, naționalitate, religie, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social. Statutul de refugiat se recunoaște și pentru străinii proveniți din zone afectate de calamități naturale, lipsiți de mijloace de existență, precum și pentru persoanele refugiate din zone de conflict armat în care România nu este angajată.

Pe harta emigranților România este o gară

În evidențele autorităților române au fost înregistrate aproape 5.000 cereri de recunoaștere a statutului de refugiat. Cei mai mulți dintre solicitanții de azil vin din **Somalia, Irak, Iran, Bangladesh, Pakistan și Sri-Lanka**. După repatrieri voluntare, renunțări și cereri respinse, în România se află acum în jur de 1.500 de refugiați.

Potrivit informațiilor furnizate de Serviciul independent pentru străini, probleme de migrări și pașapoarte al municipiului București, anul trecut au intrat în România, prin punctele deschise traficului internațional, peste 5 milioane de străini. În mod normal, creșterea numărului de străini ar trebui, nu-i așa, să ne bucure. Asta ar putea însemna, printre altele, că a crescut interesul turistic vizavi de plaiurile mioritice, că economia a devenit atractivă pentru investitorii străini sau că avem un nivel de civilizație tentant și pentru alții. Din statisticile oficiale pentru anul 1997 – dar și din ceea ce se vede cu ochiul liber – lucrurile nu stau nici pe departe așa. Turiștii nu se înghesuie, investițiile străine bat pasul pe loc, iar rețeta de viață autohtonă îi îngrozește până și pe refugiații din zonele de conflict armat. Și-atunci pe ce se bazează valul de musafiri străini?

Cei mai mulți dintre străinii care reușesc să intre în România cu scopuri nu tocmai ortodoxe o fac sub paravanul afacerilor. Chiar dacă au în buzunar maximum 100 \$, ei o țin una și bună că „investesc la Romania, face treaba la boboru roman”. Se pare că legislația în domeniu este destul de

ROMÂNI ÎN OGLINDĂ

Întrebarea redactorului – român – a sunat astfel: „Considerați că, în general, arabii sau chinezii reprezintă o problemă în România?” Cei intervievați – tot români – au răspuns mai mult scâldând-o.

Apetrei Doina (30 de ani, textilistă): „În primul rând cred că ar trebui să se supună legilor statului, pentru că trăiesc pe teritoriul României. Să-și abandoneze obiceiurile lor, mă refer în special la arabi, dar nu numai.”

George Partas (22 de ani, student): „S-au cam înmulțit, dar trebuie să conviețuim. Cât timp nu ne fac probleme, pot să locuiască.”

Tudor G. (43 de ani, maestru): „Sunt de-acord ca aceste minorități să locuiască aici, pentru că și românii locuiesc în alte țări. Am avut însă conflicte cu țigani, datorită caracterului lor ce lasă de dorit. Arabii mă deranjează pentru că au venit aici cu bani și au încurajat specula.”

Cicula Noel (78 de ani, veteran de război): „Românii au fost întotdeauna primitivi. Nici o problemă că vin alte naționalități la noi. Dacă vin aici, nu zic să-și încalce obiceiurile, dar să nu tulbure liniștea celorlalți. Când se amestecă mai multe națiuni, rezultă o națiune puternică. Așa s-a întâmplat și-n America și s-a născut un popor puternic și sănătos.”

Lucica Călina (59 de ani, casnică): „Minoritățile trebuie să se înțeleagă cu românii. Trebuie să ne gândim că și românii merg peste hotare.”

Vasile Pornaci (58 de ani, agricultor): „Ar trebui ca fiecare să-și vadă de treaba lui și de țara lui. Nu vin ei aici la noi de bine ce le e la ei. Și mai umblă și cu nasul pe sus. Nu-i destul că fac toate prostiile de pe lume. Chinezii se taie între ei. Arabii vând droguri și ne batjocoresc fetele. Că toată ziua apar prin ziare numai minunății despre ăștia.”

Lorena Popa (22 de ani, studentă): „Nu-mi place că arabii locuiesc aici, dar dacă au un scop ortodox, fie, cu toate că nu sunt de-ai noștri. Țigani însă mă deranjează cel mai tare, pentru că există vechi conflicte binecunoscute... E un fel de problemă a negrilor în America,

ciudadă. În România figurează 48.000 de societăți comerciale cu capital străin, integral sau mixt. Dacă ar fi pe bune, zău că ne-am bucura. Numai că, verificându-se doar jumătate din aceste societăți, s-au constatat următoarele: 1.809 au sedii fictive, 7.631 nu mai funcționează, 136 au reședințe ce nu mai corespund celor declarate la înmatriculare.

Granițele românești se pot trece și ilegal, că doar nu moare nimeni din asta. Dimpotrivă, unii trăiesc foarte bine pe post de călăuze. Filiera deja consacrată Bangladesh - Sri Lanka - Moscova - Kiev Moldova - România dă multe dureri de cap Poliției de frontieră. Să zicem că numărul celor depistați ca șezând ilegal în România nu este foarte mare (36.000). Tot din motive de legislație, însă, autoritățile recunosc că nu există un control real al străinilor pe teritoriul României. Asta înseamnă că numai Dumnezeu știe, de fapt, câți străini zburdă ilegal prin ograda noastră, fără să fie identificați.

În evidențele birourilor teritoriale pentru străini și probleme de migrări se află:

1.505 străini cu domiciliul în România (rezidenți)

35.550 asociați la diferite societăți comerciale

18.350 străini care frecventează diverse forme de învățământ

2.780 străini veniți în scop umanitar sau pe linie de culte

1.200 reprezentanți ai unor firme, veniți pentru a acorda asistență tehnică

2.100 străini veniți în alte scopuri, cu ședere peste 120 de zile

Poliția de frontieră nu a permis intrarea în România pentru 48.370 străini, din diverse motive:

dar atâta timp cât nu avem unde să-i ducem..."

Dan Oprea (28 de ani, inginer): „N-am avut niciodată probleme cu ei. În facultate am avut coleg de grupă un sirian și mi s-a părut un tip de treabă.”

Georgeta Adam (43 de ani, muncitoare): „Am avut o vecină, acum vreo 4 ani, a cărei fată s-a măritat cu un arab. La început îi umplea cu cadouri și politețuri, dar după ce s-a căsătorit cu ea, i-a luat fata în țara lui și dus a fost. Mai suna fata din când în când - că maică-sa nu-și permite - dar nu cred că o duce prea bine.”

Andrei Damian (30 de ani, profesor): „Fiecare nație are geniile și vagabonzii ei. Nu nația contează, ci omul.”

Ca la pocher, redactorul nostru a adresat și o întrebare-supliment: „Ați accepta ca fiica, sora sau nepoata dv. să se căsătorească cu un arab, chinez, chilian sau țigan?” Răspunsurile au fost la unison „nu”. A existat și o excepție. Dacă posibilitatea ar deveni realitate însă, interviuul nostru cu siguranță că s-ar manifesta altfel. Chiar violent.

dați în consemn să nu li se permită - 410
au prezentat pașapoarte sau vize false - 330
nu posedau viză de intrare - 430
fără mijloace de întreținere - 4.175
proveniți din țări cu tendință de migrare - 909
alte motive - 42.116

Au fost depistați ca șezând ilegal în România 36.000 cetățeni străini

30.000 aveau viza expirată
4.030 nu aveau nici o motivație legală de ședere și au fost determinați să părăsească țara
1.416 au fost expulzați, conduși cu însoțitor până la punctele de frontieră, ca urmare a săvârșirii unor infracțiuni

Peste 2.500 de străini sunt cercetați penal pentru infracțiuni dintre cele mai grave:

trecere frauduloasă a frontierei - 751
fals și uz de fals - 250
contrabandă - 232

Așa, ca fapt divers...

În 14 ianuarie, autoritățile române au reținut pe Aeroportul Otopeni un grup de 9 irakieni, cu vize din oficiu acordate de ambasadorul României în Iordania. Vizele din oficiu pot fi acordate de un ambasador, pe răspunderea acestuia, numai în cazul personalităților și al străinilor care au făcut servicii deosebite statului român. Nu era și cazul irakienilor amintiți. Anul trecut, același ambasador a acordat vize speciale pentru un grup de 40 de turiști irakieni - 10 dintre ei sunt acum arestați, iar 21 au fost trimiși recent la Aman, pentru că stăteau ilegal în România. După cam multe vize din oficiu, ambasadorul Ioan Agaficioae a fost retras din funcție (28 ianuarie). Frunțase în acordarea vizelor speciale sunt și misiunile diplomatice din Iran, Maroc, Nigeria și Camerun.

Într-o fermă din județul Prahova, aparținând cetățeanului turc Ramazan Diribas, un grup de 41 turci de origine kurdă se școleau de zor pentru Organizația PKK (Partidul Muncitorilor din Kurdistan). „Fermierul” a fost declarat, prin ordin al ministrului de Interne, persoană indezirabilă pentru România, pe o perioadă de 5 ani.

Refugiații ne-au găsit cu țara nemăturată

În primăvara anului 1991, un grup de 315 cetățeni somalezi au cerut protecția statului român, din motive legate de ororile războiului din Somalia. Acești refugiați veneau de la Moscova și au pus autoritățile române într-o

situație inedită. Pe vremea aceea, România nu avea structurile necesare acordării statutului de refugiat. Prin Legea 46/1991, România a aderat, fără rezerve, la Convenția de la Geneva din 1951, privind statutul refugiaților și la protocolul adițional încheiat la New York în 1967.

DI. Damtew Dessalegne, șeful Biroului de legătură din România al Înaltului Comisariat ONU pentru Refugiați, apreciază că statutul azilanților în România corespunde standardelor internaționale doar la nivel de legislație. Chiar dacă are numai rol de supraveghere, Înaltul Comisariat ONU s-a văzut obligat, din motive umanitare, să completeze și apoi să preia cheltuielile de hrană, de școlarizare și medicale ale refugiaților. Recent, Guvernul a modificat alocația ce se acordă azilanților și refugiaților de la 6.600 lei/zi la 10.000 lei/zi. Nu mai rămâne decât ca acești bani chiar să ajungă la destinație.

Problema rasială se răsfrânge și asupra refugiaților. Proprietarii apartamentelor de închiriat îi refuză clar, pe motiv că sunt cam negricioși, asta însemnând, pentru mulți români, lipsă de civilizație, obiceiuri ciudate, droguri, boli tropicale. Copiii refugiaților sunt ocoliți de puștii de vârstă lor, chiar și atunci când învață în aceeași clasă. Despre locuri de muncă pentru refugiați nici nu poate fi vorba, numai că aici motivele s-ar putea să nu țină neapărat de problema rasială (nici ai noștri nu-și găsesc de lucru - și ce dacă?).

În cazul refugiaților, totuși, compasiunea românească își spune cuvântul și este mai puternică decât aversiunea rasială. Or fi ei somalezi ori iranieni, da' nu din ăia cu nasul pe sus, cu buticuri și celulare. Și-apoi refugiații se află sub protecție internațională. Dacă Occidentul îi compătimește, îi compătimim și noi, pentru că asta dă bine la capitolul imagine.

Statele din vestul Europei și America încă se mai confruntă cu probleme rasiale. Ku-Klux-Klan-ul și bandele de skin-heads francezi sau germani au devenit, deja, tipare istorice și sociologice. Din ferici, în România nu s-a ajuns încă aici. Documentarea pentru acest material ne-a demonstrat, însă, că, oricând țara noastră poate deveni teatrul unor conflicte de o violență extremă. Grav este că nu se face nimic pentru a preîntâmpina o asemenea stare de fapt. Nu se face nimic pentru a-i învăța pe români principiile toleranței, ale acceptării, ale egalității între oameni...

ÎNCEPUT CU STÂNGUL, 1998

S-AR PUTEA ÎNCHEIA CU STÂNGA

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Scurt istoric

Pentru a pune capăt războiului ultimatumurilor dintre PD și PNȚCD, președintele Emil Constantinescu stabilește el însuși un supraultimatum, solicitând reunirea în plen a celor două Camere ale Parlamentului. Deși au existat discuții atât asupra legitimității acestei cereri, cât și în legătură cu scopul însuși al reuniunii, Parlamentul se adună și este supusă la vot asumarea răspunderii guvernamentale pentru Legea privatizării.

Teoretic, Partidul Democrat fusese atras într-o capcană: dacă nu vota legea (care consemna, în realitate, o stare de fapt, Ordonanța privind privatizarea fiind deja în acțiune), s-ar fi spus că e împotriva reformei, iar dacă o vota – ceea ce a și făcut – se putea crede că acceptă Guvernul, inclusiv pe Victor Ciorbea, al cărui „cap” îl ceruse (și îl cere) cu insistență.

PD a ieșit fără jenă

din această aparentă dilemă, votând legea și continuând să pretindă alt guvern! În consecință logică, la scurt timp, Roman și-a retras miniștrii din cabinet, promițând în schimb un destul de vag sprijin parlamentar.

Pentru că era prea vag, partenerii de „ce-a-mai-rămas-din-coaliție” au insistat să se semneze un Protocol de colaborare, în timp ce căutau înlocuitori pentru miniștrii PD demisionari.

După numai zece zile – timp record, dacă ne amintim cât au durat formarea, respectiv prima remaniere a guvernului Ciorbea – protocolul a fost semnat, la numai câteva ore după ce PD își retrăsese din Guvern și secretarii de stat. Din textul inițial al Protocolului fuseseră eliminate pasajele referitoare la retragerea PD din Executiv, la autoexcluderea sa din coaliție și la promisiunea de a nu participa la acțiuni antiguvernamentale (vezi moțiunile de cenzură). Ce-a mai

rămas, atunci? Formulări generale – se va face, se va drege, se va discuta – și crearea unor noi organisme (dacă până la Protocol aveam celebrul COCO – Consiliul de Coordonare, acum el e spart în COCOPOL – Politic și COCOPA – Parlamentar, plus comisiile tehnice aferente). Nu e greu de bănuțat cât de vioi se va mișca procesul legislativ, obligat să treacă printr-o comisie tehnică, apoi prin COCOPOL, apoi prin comisiile de resort ale Senatului și Camerei Deputaților, până să ajungă în plen! Mai ales că – atenție! – dacă în Parlament deciziile se iau printr-o majoritate acum fragilă, în micile COCO se votează prin consens, ceea ce înseamnă că fiecare partid are drept de veto!

Dar punctele-cheie ale Protocolului sunt altele: primul articol, care stipulează că se vor sprijini în Parlament toate legile asupra cărora s-a căzut de acord „până în prezent” (deci nu și cele viitoare) și atribuția COCOPOL de a lua „măsurile necesare în vederea procedurilor de remaniere guvernamentală și schimbare a Guvernului” – ultima precizare fiind anticonstituțională: numai Președintele poate schimba premierul, implicit Guvernul!

Înainte de anunțarea noilor demnitari din cabinet (Romulus Tomescu, PNȚCD – ministrul Apelor, Pădurilor și Mediului, Ioan Mureșan, PNȚCD – ministrul pentru Relația cu Parlamentul, Constantin Dudu

LUNA POLITICĂ

MARIAN SULTĂNOIU ■

Marți, 20 ianuarie – Constantinescu participă la ședința de bilanț a Poliției Române. El dă asigurări că va acționa în vederea „stopării imixtiunii nedorite a politicului în activitatea Poliției”, și cere în schimb șefilor acesteia mai multă „fermitate și imparțialitate” ● Viorel Cataramă, președintele Comisiei Economice din Senat, a afirmat că „decizia majorării TVA este incorectă”. El a cerut Guvernului să inițieze un program de măsuri prin care să reducă fiscalitatea și să stimuleze întreprinderile mici și mijlocii.

Miercuri, 21 ianuarie, ora 9,30 – Are loc o întâlnire secretă a membrilor Birourilor Permanente ale CDR și UDMR. Convocarea a fost făcută de Ion Diaconescu pentru a pregăti ședința Biroului permanent al celor două Camere ce urma să se desfășoare la ora 13,00. În paralel, Petre Roman se întâlnește, tot în secret, cu Victor Ciorbea căruija îi dă asigurări ferme că PD va vota pentru Legea privatizării și, în consecință, nu va depune o moțiune de cenzură ● Ora 13,00 – Birourile permanente ale celor două Camere au decis ca sesiunea extraordinară să înceapă vineri, 23 ianuarie, și să se termine marți, 27 ianuarie. După îndelungi tergiversări, ordinea de zi a ședinței, sta-

bilită de cele două birouri, a cuprins, în cele din urmă, un singur punct: acela privind asumarea răspunderii Guvernului pentru proiectul Legii privatizării. ● Ora 18,00 – Începe marea confruntare. În plen, PD votează alături de CDR ordinea de zi, dând posibilitate Cabinetului Ciorbea să-și asume răspunderea pentru Legea privatizării. Victor Babiuc declară: „Vreau să spun că Legea privatizării nu va cădea din cauza PD. Noi susținem legea, nu pe Victor Ciorbea.” Miniștrii PD nu au participat la ședință alături de Guvern, ci s-au aflat în sală, alături de grupurile lor parlamentare.

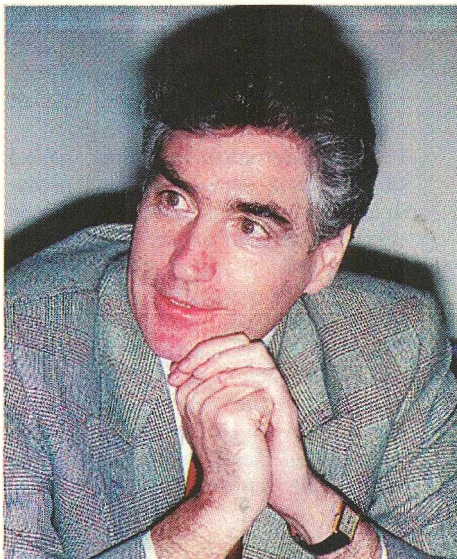
Joi, 22 ianuarie – Roman declară că PD, chiar dacă se retrage de la guvernare, „nu va ieși din coaliție”. Problema pe care și-o pune însă, hamletian, liderul democrat este dacă „putem forma noi sau nu, un guvern – evident fără Ciorbea – care să dea un nou impuls reformei?” ● PNȚCD încearcă îmbunarea PD propunându-le „colegilor de Coaliție” un post de viceprim-ministru. Se fac chiar nominalizări. Fericirii vizați, Severin sau Băsescu, nu se lasă însă tentați. Reîncep ostilitățile ● Ilie Șerbănescu își depune demisia la cabinetul primului-ministru. „Crearea unui post de viceprim-ministru care să coordoneze ministerele economice ar face inutil Consiliul pentru Reformă”, și-a motivat Șerbănescu decizia.

Vineri, 23 ianuarie – Diaconescu și Roman cer reprezentanților PD

Ionescu, PNȚCD – ministrul Apărării Naționale, Anton Ionescu, PNL – ministrul Transporturilor și Horia Ene, PAR – ministrul Cercetării și Tehnologiei), premierul și miniștrii „vechi” au prezentat ceva ce-ar fi trebuit să fie programul de guvernare pe 1998.

Am aflat astfel – cu încântare, dar și cu uimire – că inflația se va prăbuși de la 151% la 37% deși protecția socială va consuma 40% din veniturile bugetare și în ciuda faptului că „există realismul și sinceritatea de a recunoaște că nici acest an nu va fi mai ușor decât anul trecut” (Victor Ciorbea). Am mai aflat că este, în sfârșit, vremea marelui salt, care însă „nu e înainte, ci înspre fundul economiei” (Ilie Șerbănescu, ministrul Reformei), că „din păcate, trebuie să punem un mare accent pe dezinflație” (Daniel Dăianu, ministrul Finanțelor) și că „obiectivele noastre sunt suficient de clare: să creăm un mediu concurențial” (Valentin Ionescu, ministrul Privatizării). Fiind suficient de clare, sunt suficiente de unul singur.

În toată această furtună – care e departe de a se fi încheiat – o întrebare timidă și legitimă pare să se fi pierdut în ceață: „de fapt, din ce s-au luat?” Să fie un biet interviu (cel al lui Traian Băsescu) capabil să provoace o criză politică fără precedent în cei opt ani postdecembriști? Iată un posibil răspuns: în „Financial Times” din 17 decembrie 1997 – deci înainte de

Democrat, care este cheia coaliției de guvernământ, amenință că dacă Guvernul nu va lua măsuri eficiente în direcția reformei în trei luni (adică până la mijlocul lui martie! – n.r.) va căuta un nou lider pentru a-l înlocui pe actualul Prim-Ministru, Victor Ciorbea. Cine are urechi de auzit, să audă.

Întrebări și răspunsuri

Câteva alte întrebări firești își așteaptă răspunsul.

Ce înseamnă un guvern minoritar? Simplu: un guvern a cărui fiecare inițiativă legislativă va fi subiectul unei negocieri „la sânge”. Mai mult, grație Protocolului, în condițiile descrise mai sus, e posibil ca proiectele de legi să nici nu mai ajungă în cele două Camere ale legislativului!

Ce înseamnă Protocolul? Că rămâne cum am stabilit: Partidul Democrat vrea alt guvern și nu garantează nimic, decât că va sta de vorbă cu „aliații”, ceea ce e de presupus că ar fi făcut oricum.

Ce înseamnă programul guvernamental pe 1998? Că, așa cum recunoștea Ilie Șerbănescu spre finalul conferinței de presă în care a fost prezentat acesta, nu se pune problema unei creșteri.

Ce-a mai rămas din promisiunile electorale? Dacă alianța CDR-UDMR-USD însemna deja, așa cum ni s-a explicat, imposibilitatea respectării programelor separate ale acestor formațiuni, fiind necesare compromisuri, armonizări, medieri etc., retragerea PD de la guvernare nu simplifică, ci complică lucrurile. Democrații, evident, nu mai au cum să-și îndeplinească vreo promisiune, PSDR nu poate aplica de unul singur programul USD, iar CDR și UDMR vor avea mari dificultăți pentru a trece prin Parlament orice act normativ, fie el sau nu în spiritul promisiunilor electorale.

Cine ce vrea?

Pentru a încerca să anticipăm ce ne așteaptă, e util să analizăm, pe scurt, pozițiile adoptate de partidele parlamentare – atât cele din arcul Puterii, cât și cele ale Opoziției –, pentru că, până la urmă, totul pleacă de la Lege și se întoarce la Lege.

PNȚCD a fost extrem de ferm în privința păstrării premierului Victor Ciorbea, asumându-și consecințele unui guvern minoritar și chiar pe cele ale posibilelor alegeri anticipate. Dacă această fermitate va fi justificată printr-o guvernare de succes, rămâne de văzut. Nu trebuie uitat că PNȚCD are serioase probleme interne (vezi Radu Vasile, Constantin Ticu Dumitrescu și chiar George Pruteanu), care s-au făcut din plin simțite la remanierea din decembrie '97.

PD a acceptat să-l sacrifice pe Adrian Severin și să schimbe un ministru (cel al Mediului) doar așa, ca să nu se spună că n-au înlocuit și ei unul, în schimb „i s-a pus pata” când primul ministru s-a încrunțat la Traian Băsescu, descoperind brusc că

declarațiile buclucașe ale lui Băsescu, de reacția PNȚCD și de contrareacția PD – este publicat un articol (semnat de Anatol Lieven) în care se spune că: „Petre Roman, Președintele Senatului și lider al Partidului

și PNȚCD să nu mai facă nici o declarație politică până miercuri, când PD va decide dacă își va retrage miniștrii din Guvern sau nu, în măsura în care PNȚCD nu va accepta să negocieze schimbarea lui Ciorbea ● Primul ministru nu acceptă demisia lui Ilie Șerbănescu ● PUNR îi exclude definitiv din partid pe deputatul Vasile Matei și pe senatorul Costică Ciurtin pentru indisciplină și încălcarea Statutului ● Iliescu acuză PNȚCD de premeditarea alegerilor anticipate. „Analizăm evoluția lucrurilor și vedem că PNȚCD se pregătește pentru alegeri anticipate (...) Eu cred că se lasă ademeniți de unele sondaje de opinie” a precizat, îngrijorat de soarta țărăniștilor, Iliescu.

Luni, 26 ianuarie – Petre Roman pleacă pentru două zile la Strasbourg, la sesiunea Adunării Parlamentare a Consiliului European. Înainte de plecare el declară pe Aeroportul Otopeni că „nu există șanse de reformă cu actualul premier”. „Soluția propusă de noi este clară: să discutăm cu PNȚCD prioritățile reformei și formarea unui nou guvern” ● După asumarea răspunderii Guvernului pentru Legea privatizării, nici un partid nu a introdus, în termen legal, moțiune de cenzură.

Mărti, 27 ianuarie – PNȚCD fixează un nou ultimatum Partidului Democrat: până sâmbătă PD trebuie să-și precizeze poziția – în Guvern, în Coaliție sau în afara acesteia. Termenul fixat inițial de

PD este miercuri 28 ianuarie. Liderii țărăniști încearcă să-i facă pe democrați să renunțe la ambiguități ● Totodată Consiliul Național al CDR hotărăște ca, în cazul în care PD va rămâne în Coaliție, să inițieze demersuri pentru negocierea, până sâmbătă 31 ianuarie, a unui nou protocol de funcționare a coaliției ● Petre Roman declară, în plenul Adunării parlamentare a CE de la Strasbourg, că în România nu există pericolul unei instabilități „deși diferendele dintre lideri, partide sau alianțe sunt adesea privite, acasă și în străinătate, ca un potențial factor de risc”.

Miercuri, 28 ianuarie – Președintele Constantinescu le cere miniștrilor PD, Victor Babiuc (Apărare) și Andrei Pleșu (Externe), să-și ocupe în continuare funcțiile în cabinetul Ciorbea ● Președintele Constantinescu, întors în cursul nopții de la Budapesta, hotărăște, în urma unor contacte preliminare avute cu liderii partidelor din Coaliție și cu primul ministru, să se implice personal pentru stoparea crizei guvernamentale. El fixează termenul limită pentru soluționarea crizei pentru joi 29 ianuarie, ora 8.00. În cursul nopții Constantinescu are trei runde de negocieri cu liderii PNȚCD, PD, PNL și UDMR.

Joi, 29 ianuarie, ora 1,30 – După cinci ore de negocieri nocturne liderii partidelor din arcul guvernamental au semnat un comunicat prin care convin să ia notă de decizia PD de a-și retrage miniștrii

totul se trage, de fapt, de la Victor Ciorbea. Există informații contradictorii despre cota de popularitate a PD, care ar fi crescut după ce partidul a părăsit Guvernul. Oricum, odată trecut oficial în opoziție, Petre Roman va trebui să-și caute alți aliați. Să fie oare imposibilă, în aceste condiții, o împăcare cu Iliescu?

PNL, a cărui poziție în CDR aproape s-a pulverizat, a avut o atitudine împăciuitoare și oscilantă. Aparent, liberalii au ieșit în ușor avantaj după dubla remaniere, dar până la un partid liberal puternic mai e cale lungă. Dovadă că și recenta intenție a lui Viorel Cataramă de a se forma o Federație Liberală pare să fi eșuat.

PSDR, cvasidispărut prin crearea USD, a făcut un pas curajos. Amintindu-și, probabil, de unde a plecat, partidul a decis să nu urmeze mișcarea PD. Dar influența lui rămâne neglijabilă.

UDMR este la un pas de-a călca pe

urmele democraților căci disputa asupra Legii Învățământului abia reîncepe. În plus, UDMR este singura formațiune care se poate lipsi de alianțe, având un electorat invariabil.

Partidul Alternativa României, uitând că anul trecut retrăsese sprijinul necondiționat acordat Guvernului, a ajuns în sfârșit în Executiv. Varujan Vosganian are o echipă tânără și tehnocrată care ar putea umple integral golul creat prin plecarea PD.

PDSR a adoptat o atitudine de expectativă, conștient că încă nu sunt coapte condițiile cele mai favorabile (lui) pentru alegeri anticipate. Totuși, oamenii lui Iliescu lucrează la prima moțiune de cenzură care are serioase șanse de reușită.

PUNR, rupt în două, între Valeriu Tabără și Gheorghe Funar, are prea multe probleme interne pentru a putea avea, deocamdată, un cuvânt greu de spus în disputa politică.

Alianța pentru România devine, pe zi ce trece, un partid de care va trebui să se țină seama, mai ales după ce a apărut zvonul că Adrian Severin s-ar fi oferit să-i aducă lui Theodor Meleșcanu douăzeci de parlamentari PD!!

În fine, e deja un truism (dureros) faptul că marele câștigător al prelungitei crize politice este **PRM**. Creșterea sa în sondaje e constantă și mai mult decât spectaculoasă. Cu viclenie, Corneliu Vadim Tudor a înțeles că trebuie să-și schimbe discursul politic. Pe de o parte, el este cel care a anunțat că PD ar fi sărit de la 4% la 19% (!) în preferințele electoratului – pe de altă parte, tonul interpelărilor sale către CDR a devenit brusc mios. PRM este, așadar, nu numai singurul partid care se bucură de perspectiva alegerilor anticipate, dar și cel care-și calculează cel mai atent posibilele alianțe de după alegeri!

O explicație

Citându-l pe Nicolae Văcăroiu, fost premier al României, e momentul să ne-ntrebăm „Ce se-ntâmplă?” Răspunsul e dat, fără menajamente, de un articol din sobra publicație „The Economist” (5 februarie), semnat de Joe Cook, corespondent la București: echipa Ciorbea, „lipsită de experiență, suprasolicitată și agitată de dispute”, nu a reușit să realizeze ceea ce și-a propus, privatizarea se face extrem de lent, „mult trâmbițată lichidare a întreprinderilor nerentabile nu s-a produs”, marea industrie a rămas în mâna statului, obiectivele cerute de FMI nu au fost îndeplinite. Pe de altă parte, „DI Roman complotază fără echivoc împotriva guvernului”. Și toate acestea în condițiile în care „România este ultima țară care și-ar putea permite o guvernare pe buza prăpastiei”. De ce se întâmplă așa, „de ce toată această agitație”? Pentru că, spune analistul, citând un bun cunoscător al mediilor politice românești, „în felul acesta, ei își pot rezolva interesele personale”.

No comment.

Așteaptă-te, române...

Să ne-ndreptăm acum – cu inevitabilă spaimă – privirea spre viitor. Nu spre cel îndepărtat, nu spre legendara, fantomatica „lumișă de la capătul tunelului”, ci spre viitorul imediat. Nimeni nu e profet în țara lui, și România pare să fie, tot mai mult, ultimul loc din lume unde cineva poate spune ce se va întâmpla peste 24 de ore (să amintim, așa, în treacăt, că în octombrie '97 Victor Ciorbea afirma categoric că nu se pune problema vreunei remanieri, iar la începutul lui ianuarie '98 Ion Diaconescu declara, nici mai mult nici mai puțin, că domnia-sa crede că în anul acesta Coaliția va funcționa mult mai bine

din Guvern și de faptul că PD își reafirmă hotărârea de a continua colaborarea politică în cadrul coaliției și de a susține un Guvern în Parlament.

Vineri, 30 ianuarie – PD și PNȚCD încep negocierile privind posibilitățile de colaborare în cadrul Coaliției. La negocieri au participat și reprezentanți ai celorlalte partide aflate la guvernare ● Ziarul „Azi” publică un articol al lui Adrian Severin în care acesta afirmă că Petre Roman „ar fi putut ieși din spatele mandatului Consiliului Național de Coordonare pentru a încheia un acord privind continuarea guvernării comune chiar dacă s-ar fi păstrat același moț” care este Victor Ciorbea.

Sâmbătă, 31 ianuarie – Președintele Uniunii Europene Creștine, Wim van Velzen, aflat la București, critică Partidul Democrat, într-o conferință de presă susținută împreună cu liderii țărâniști. „Îmi este foarte greu să-mi explic situația în care se află PD: cu un picior înăuntru și cu unul în afara Coaliției”. Declarația încinge – pentru a căta oară – spiritele. PD critică la rândul său PNȚCD și pe van Velzen. „Este lamentabil că un partid care se pretinde câștigător al alegerilor a ajuns să utilizeze sprijin străin pentru a fi susținut în țară. PD nu este impresionat de cele declarate de Wim van Velzen”. Declarația aparține vicepreședintelui PD, Traian Băsescu.

Duminică, 1 februarie – Președintele Constantinescu declară la Davos, la Forumul Economic Mondial, că este de-a dreptul „scârbit” de evoluția crizei politice generate de conflictul dintre PNȚCD și PD. Constantinescu i-a avertizat în context pe cei implicați în perpetuarea crizei politice din România că vor fi direct răspunzători de consecințe. „Este inadmisibil ce se întâmplă și va trebui ca poporul român să-i tragă pe toți la răspundere”, a spus el.

Luni, 2 februarie – Emil Constantinescu se întâlnește la Palatul Cotroceni, începând cu ora 17.00, în runde succesive, cu liderii Opoziției parlamentare. Delegațiile PSDR, PUNR, PRM și ApR au analizat împreună cu Constantinescu situația internă creată de conflictul politic prelungit dintre PD și PNȚCD ● Cei cinci miniștri PD își înaintează demisiile scrise premierului Victor Ciorbea. Foștii miniștri vor asigura interimatul până la numirea noilor titulari ● Emil Constantinescu regretă public „declarația hazardată” pe care a făcut-o în legătură cu evoluția crizei politice din România ● O misiune a FMI a sosit în România pentru o a doua analiză a aranjamentului stand-by.

Marti, 3 februarie – Reprezentanții PNȚCD, PNL, UDMR și PAR se întâlnesc la Palatul Cotroceni pentru a-și împărți posturile de

decât anul trecut!) – totuși, câteva lucruri sunt, cât de cât, previzibile.

Va fi, mai întâi, bătălia pentru învățământul în limba maghiară. Dacă CDR va îmbrățișa, așa cum se prefigurează, „variante Pruteanu“, e probabil că UDMR va părăsi guvernul, cu tot ceea ce implică asta. În caz contrar, toată opoziția, inclusiv – din câte se anunță deja – PD, va vota oricum pentru amendamentele Pruteanu, situație în care UDMR nu le va putea reproșa nimic aliaților, dar – pentru a nu-și trăda electoratul – se va simți obligată totuși să ia o atitudine tranșantă.

Vor fi, mai apoi, celelalte legi, printre care câteva de maximă importanță, atât dintre cele rămase demult în suspensie (de pildă, Legea caselor naționalizate și a protecției chiriașilor), cât și dintre cele care abia acum intră pe rol (Legea răspunderii ministeriale). Cât de pătimas se vor negocia acestea, articol cu articol și cuvânt cu cuvânt, e ușor de anticipat. Care va fi rezultatul – și după cât timp – e imposibil de spus. Oricum, noua configurație a scenei politice va provoca – a provocat deja – grave întârzieri în procesul legislativ și, în general, în procesul de reformă.

Va veni probabil o moțiune de cenzură. Indiferent cine o va iniția (probabil PDSR), aceasta are – prima, dintr-un lung șir de moțiuni cu care s-au confruntat toate guvernele postrevoluționare – reale posibilități de succes. Ca să nu se întâmple așa, ca să nu cadă guvernul și să nu se ajungă la alegeri anticipate – catastrofale, în momentul actual – CDR va trebui să ofere ceva celor de la care așteaptă voturi împotriva moțiunii. Or, cum principalul partid în discuție este PD, și cum PD vrea în primul rând debarcarea premierului, CDR se va trezi într-o postură imposibilă: ca să nu cadă „capul“ lui Ciorbea, singura soluție va fi să-l sacrifice pe Ciorbea!

Lucrul cel mai grav este însă altul. Chiar dacă, în fiecare moment delicat, se va găsi o soluție de compromis, chiar dacă nu va fi schimbat Executivul și nu vor fi alegeri anticipate, România va fi guvernată, inevitabil, pe muchie de cuțit. Și nici un mare investitor occidental, nici un organism financiar internațional nu riscă într-un stat a cărui stabilitate politică – și implicit social-economică – se află veșnic sub sabia lui Damocles.

Cum, însă, nimeni nu-și permite astăzi să trăiască izolat, vrând-nevrând se vor căuta alte soluții, alți parteneri, mai puțin pretențioși și mai puțin afectați de frământările intestinale. Aproape pe neobservate, această reorientare e un fapt în desfășurare. Un mare concern petrolier rusesc a făcut achiziții românești de răsunet, chit că una dintre ele, cel puțin, a intrat deja în atenția organelor abilitate să judece legalitatea licitațiilor.

În aceste condiții, ce mai rămâne din visul NATO '99 și din aspirația spre Uniunea Europeană?

Poate, totuși...

Fie ca această succintă analiză să se dovedească supărător de pesimistă. Fie ca politicienii români, indiferent din ce partid fac parte, să ne arate, cât mai repede, că i-am subestimat. Și să-i vedem punând interesele generale înaintea celor personale, înaintea orgoliilor și a ranchiunelor.

Vom fi primii care să le salutăm luciditatea, competența și înalta moralitate – atunci când ni le vor dovedi.

O scârbă cu tâlc

Un incident aparent minor a venit să se adauge haosului politic. Președintele Emil Constantinescu, fiind la Davos și aflând ultimele evoluții (involuții) din țară, s-a declarat „scârbit“ de clasa politică. Ulterior, întors la București, a recunoscut că a fost o expresie nefericită și gafa a fost trecută cu vederea.

Acest moment este însă foarte semnificativ nu prin faptul că, preț de câteva secunde, întâiul demnitar al țării a uitat ce are și ce nu are voie să spună, ci prin ceva mult mai grav. Reacția necenzurată a Președintelui a fost, din păcate, o dovadă că este depășit de toată această nebulă și că, probabil, sincer nu mai știe ce-ar putea face pentru a-i pune capăt. Emil Constantinescu a crezut că, solicitând parlamentarilor să „rupă pisica-n două“, criza va lua sfârșit, într-un fel sau altul. Urmarea l-a prins nepregătit. Politicianul român nu poate fi făcut să arate deschis ce vrea și să acționeze în consecință, coerent și consecvent! La el, „Da“ și „Nu“ înseamnă, deopotrivă, „Poate“, sau, mai exact, „Să ne mai gândim...“. Totul e ca, atunci când or termina ei de gândit, să mai aibă **pe ce** să-și aplice intensă gândire.

miniștri, disponibilizate prin demisionarea demnitarilor PD. Totodată ei elaborează un nou Protocol de funcționare a Coaliției. Acesta prevede printre altele înființarea unui Consiliu Politic, format din primul-ministru, președinții formațiunilor semnatare (PNȚCD, PD, PNL, UDMR), ce va avea o activitate periodică și atribuții legate de analiza politică a problematicei legislative ● PDSR declară că pregătește o moțiune de cenzură. „Elaborăm împreună cu PUNR și PRM textul unei moțiuni de cenzură care este de fapt o bancă de date cu reproșurile noastre la adresa Guvernului“, a declarat Năstase, precizând că partidul său își va alege foarte bine momentul în care va depune în Parlament această moțiune.

Miercuri, 4 februarie – Consiliul Politic al PD s-a întâlnit la sediul Senatului pentru a reanaliza punctele divergente apărute marți noaptea între PNȚCD și PD, în „procesul de negociere“ a protocolului de colaborare între cele două partide ale coaliției majoritare ● Adrian Severin este exclus de la împărțirea funcțiilor executive între vicepreședinții PD. Roman se justifică: „Am luat această hotărâre ținând seama de ceea ce dl Severin a făcut în ultima vreme“. ● Începe vizita de lucru în România a Înaltului Comisar OSCE pentru minorități naționale, Max van der Stoel.

Joi, 5 februarie – Ziua: PD hotărăște ieșirea din Guvern inclusiv a secretarilor de stat, fapt „care nu schimbă cu nimic cursul negocierilor pentru semnarea Protocolului“, după cum afirmă Alexandru Sassu. **Noaptea:** Liderii partidelor din arcul guvernamental semnează, în sfârșit, noul Protocol de funcționare a Coaliției. Petre Roman declară că semnarea protocolului „lasă deschisă calea pentru un nou guvern“.

Vineri, 6 februarie – Într-o conferință de presă extraordinară Victor Ciorbea a prezentat noii membri ai Cabinetului numiți în urma retragerii PD de la guvernare. Aceștia sunt: Romulus Tomescu (PNȚCD), ministrul Apelor, Pădurilor și Mediului, Ioan Mureșan (PNȚCD), ministru pentru Relația cu Parlamentul; Constantin Dudu Ionescu (PNȚCD), ministrul Apărării Naționale; Anton Ionescu (PNL), ministrul Transporturilor; Horia Ene (PAR), ministrul Cercetării și Tehnologiei. Totodată, Ciorbea își face cunoscut programul de guvernare pe acest an.

Luni, 9 februarie – A sosit la București negociatorul FMI Poul Thomsen. El va trebui să se convingă că programul de guvernare și bugetul de stat pe acest an merită a treia tranșă a împrumutului stand-by în valoare de 80 milioane dolari. Vizita sa va dura două săptămâni.

SCANDAL LA TELE 7

Unor oameni li se mai și suie la cap. Este și cazul Danei Deac, fosta realizatoare a emisiunii „Reporter Tele 7” – poate singura emisiune cu audiență mare a acestui post aflat în cădere liberă.

Dna Deac făcea ce făcea și reușea să-și irite subordonații. Cum autoritarismul în exces nu duce la nimic bun, talentații membri ai echipei „Reporter Tele 7” au spus la un moment dat „ori noi, ori ea”.

Asta fiindcă doamna cu pricina îl dăduse afară pe unul dintre cei mai buni reporteri dintr-un motiv stupid și se purta execrabil cu cei rămași. Conducerea Tele 7 a ales varianta „ei”. Le urăm succes celor rămași, inclusiv foștilor noștri colegi Horia Țurcanu și Răzvan Butaru. (T.R.)

NEAMUL MARE AL LUI ȚEPELEA

Venerabilul Gabriel Țepelea, pe lângă faptul că e tăticul lui Vlad, cel impus peste capul ministrului liberal Pantîș la Romtelecom, are

și o mulțime de cumetri care trebuie să capete și ei câte ceva. Printre altele, Țepelea-senior este nașul lui Gelu Nettea, noul director adjunct (după algoritm!) de la Rompres. Dl Nettea, până când să aterizeze unde e acum, a fost mai întâi, prin '90, directorul oficiosului P.N.L., Viitorul, după aceea a dat-o spre extrema dreaptă, ajungând meteoric și apoteotic șeful fițiicii Mișcarea a lui Marian Munteanu. Fiindcă nu trebuie neapărat să fie afacere de bani gârlă ca Romtelecom, probabil că e bun și Rompres, unde probabil că dl Nettea e P.N.Ț.C.D.-ist. Ce să-i faci, e neam mare și creștin-democrat! (T.R.)

VALI SOCIALISTUL

Dacă tot am scris despre cameleoni politici, merită să ne oprim și asupra ministrului

Privatizării, Valentin Ionescu. Până în 1992 domnia-sa a fost unul dintre puținii membri ai P.S.D.R.-ului domnului Cănușescu și ajunsese chiar președintele Tineretului Social-Democrat. La un moment dat a raționat că la P.S.D.R. sunt doar patru locuri și el e cam al cincilea. Atunci și-a luat avânt și a sărit cu prăjina tocmai în ograda P.N.Ț.C.D. Cei care l-au cunoscut în acea perioadă au auzit și un fel de justificare, cum că țărăniștii sunt tot un fel de creștin-democrați cu morală creștină. De la țărăniști a ajuns să facă parte dintre „oamenii președintelui” de categoria Georgescu și Harnagea, ceea ce a însemnat aproape automat un post în Executiv. (T.R.)

CURAT ANTIFASCIȘTI!

Fiindcă riscă să rămână pe dinafară, un grup de tovarăși ziariști de pe la Dimineața, Socialismul, Tribuna Socialistă și alte gazete de același tip și-au tras Asociația Antifasciștilor din România. Tovarășii Alexandru Șiperco, Șerban Cionoff și Dimitrie Calimachi (mai lipsește Ghiorghe Dimitrov) se țin de parastase și comemorări, îl omagiază ba pe Alexandru Bărlădeanu, ba pe tovarășa de luptă Clara Ardeleanu. Nu știm de ce lipsește dintre alți cominterniști tovarășul Vissarionovici sau tovarășul Beria. În orice caz băieții roșii și veseli scot un „Buletin antifascist” și voiau cu tot dinadinsul o audiență la președintele Constantinescu, care nu i-a băgat în seamă. Nu înțelegem cum au pus monopol pe antifascism tocmai niște stângiști feroce care atacau anii trecuți din toate pozițiile partidele democratice din România. Noi unii știm că extremele (politice!) se ating. (T.R.)

BRIGITTE ȘI PROTECȚIA BABELOR

Devenită mare luptătoare pentru drepturile animalelor, Brigitte Bardot, această Tanți Cocea în variantă franceză, a venit să sondeze cum e cu câinii vagabonzi din București, drept pentru care a ajuns la Palatul Cotroceni să se vadă cu iubitul președinte. Pe lângă asta, a mai tras un

chef ecologic la hotelul Hilton al fraților Păunescu. Toate bune și frumoase numai că niște domni gorile au caftit sănătos la intrare un grup de băbuțe militante care voiau să-și vadă idolul în carne și mai

mult oase. Cu protecția animalelor o fi cum o mai fi, dar cu protecția băbuțelor coana Brigitte nu le prea are. Vorba aceea, e păcat fiindcă sunt colegele ei de generație. Ca și cum n-ar fi fost, de ajuns, preferențiatul teoctist a tras în cinstea înaltului oaspete o sfeștanie, iar Emil Constantinescu i-a arătat diverse realizări și frumuseți. Așteptăm să auzim și despre B.B., cum am auzit și despre înaintașul Michael Jackson, că e zoofilă și că are un impresar escroc.

SE FURĂ GECI, POȘETE, PALTOANE

Sărăcie, sărăcie, dar tot mai mulți găsesc soluții haiducești să se îmbogățească. În Lăptăria lui Enache, până acum o cârciumă relativ sigură (situată la etajul IV al Teatrului Național București), un redactor al nostru a pățit-o pe pielea (pe hainele) lui. În timp ce bea o bere liniștit, cineva i-a luat geaca de lângă el. După o urmărire ca-n filme hoțul a reușit să scape cu prada. Întrebând alți clienți și personalul Lăptăriei, a aflat că nu e un caz singular și că se fură paltoane, genți, iar unui tip pilit i s-a luat chiar căciula din cap. (T.R.)

stupid people

NEA NICU A DEVENIT SUBIECT DE REBUS

Exact în ziua când „Geniul Carpaților” ar fi împlinit 80 de ani, ziarul „Comuniștii” a lansat rebusul Nicolae Ceaușescu.

Partidul Muncitoresc Român, condus de Ion Cristian Niculae, a lansat un inedit rebus, intitulat „Din viața și activitatea lui Nicolae Ceaușescu” și publicat în oficiosul acestui partid, „Comuniștii”. Nemaifăcându-l careu de cuvinte încrucișate a fost publicat în numărul din

data de 26 ianuarie (ziua când fostul șef al Partidului Comunist Român urma să împlinească 80 de ani) și s-a distribuit gratuit la mormintele Ceaușeștilor. Rebusul respectiv este realizat de Ion Cimpoiu și cuprinde biografia fostului conducător al României,

începând cu nașterea și terminând cu „localitatea în care Nicolae Ceaușescu a fost asasinat mișelește, pe data de 25 decembrie 1989, în urma unui simulacru de proces, din ordinul unor forțe oculte, interne și internaționale”. (P.D.)

MIȘCAREA LEGIONARĂ VA ÎNCERCA, ANUL ACESTA, CREAREA MINISTERULUI REÎNTREGIRII NAȚIONALE

Text și imagine DUMITRU STAN ■

Încet, dar sigur, Legiunea a început să prindă contur

Treptat-treptat, imaginea negativ-exotică a legionarilor a început să se estompeze, aceștia începând să fie priviți chiar cu simpatie în unele medii românești. Mica bibliotecă legionară, deschisă în urmă cu circa trei ani, la București, a început să atragă lent, dar sigur, curiozitatea tinerilor, în special a celor din rândul studențimii. La început a fost curiozitate, studenții venind să se intereseze de literatură legionară. Au fost atrași ulterior și de faptul că aici aflau lucruri inedite despre mari personalități ale culturii românești, care au făcut parte din Mișcare sau au simpatizat cu aceasta. În mica bibliotecă, situată pe strada Iacob Negruzzi, din București, cărți și broșuri din operele marilor gânditori Nae Ionescu sau Petre Țuțea erau la mare cinste. Figurile acestora stăteau alături de cele ale lui Corneliu Zelea Codreanu sau Horia Sima. De aici și până la a simpatiza cu conceptele Căpitanului nu a mai fost decât un pas, înfiripându-se, în mintea multora care citiseră sau participaseră la manifestările specifice legionarilor, dorința de a se înscrie în Legiune. Concomitent, în restul țării, în orașele unde mai trăiau bătrâni legionari, aceștia au strâns în jurul lor alți simpatizanți din rândul tinerilor, declanșându-se astfel procesul de reînviere a Legiunii. Au început să răsară cuiburile legionare „Horia Sima“, „13 ianuarie“, „Legiunea

Sf. Mihail și Gavril“, „Rarăul“, „Nae Ionescu“, în orașe ca București, Sibiu, Câmpulung Muscel, Constanța, Craiova. Liderii Mișcării au declanșat o adevărată serie de conferințe-dezbateri pe marginea adevărului despre activitatea Gărzii de Fier din vremurile de glorie ale acesteia. Anul trecut chiar a fost nevoie de o restructurare a Familiei de Cuiburi Legionare „Fapta“, condusă de Șerban

Suru, aceasta întărindu-se cu noi membri și simpatizanți. La ora actuală, ultimul cuib înființat fiind cel de la Timișoara, organizația a ajuns să cuprindă zeci de membri și alte câteva sute de simpatizanți în întreaga țară.

În 1998 obiectivul politic al Mișcării Legionare este crearea unui Minister al Reîntre- girii Naționale

Până în urmă cu câțiva ani, Mișcarea Legionară din România era aproape inexistentă din punctul de vedere al numărului și forței membrilor săi. Ea trăia mai mult din amintirile puținilor bătrâni care luptaseră în munți împotriva comunismului și din amintirile celor ce fuseseră deținuți politici în închisorile comuniste, dar avuseseră șansa supraviețuirii. După 1990, însă, câțiva tineri adepți ai ideologiei legionare au pornit împreună să împlinească un vis aproape nebunesc. Conduși de profesorul de fizică Șerban Suru, ei au început reconstruirea Mișcării, dorind să o aducă la supremația pe care o deținuse pe vremea „Căpitanului“ Corneliu Zelea Codreanu. Priviți cu teamă, suspiciune, curiozitate sau cu alte sentimente de către restul populației, tinerii purtători ai cămășilor verzi au reușit să atragă atenția asupra lor a uneia dintre cele mai importante instituții ale statului. Astfel, în 1996 organizația legionară a fost nominalizată de către Virgil Măgureanu, șeful S.R.I. pe atunci, care a prezentat-o ca pe un potențial pericol la stabilitatea națională. Și cu toate că Mișcarea Legionară era percepută drept o organizație exotică, sintagma „legionar“ ajunsese să fie vânturată cu diverse ocazii de către anumite persoane cu funcții înalte în stat, care-i numeau pe acești tineri ca fiind bau-baul societății românești.

Ca în fiecare an, programul de activități și obiective al Mișcării Legionare va cuprinde clasicele de-acuma manifestări comemorativ-religioase prin locurile din țară cu rezonanță pentru urmașii „Căpitanului“. De asemenea, se vor desfășura în continuare taberele de instrucție și educație legionară, atât la mare cât și la munte. Alte activități care pot deveni clasice în programul acestei organizații sunt și conferințele-dezbateri pe tema adevărului despre Mișcare.

Numai că, anul acesta, în vară, „vom încerca și unele obiective cu conotație politică. Vom declanșa o campanie de strângere a peste 250.000 de semnături, pentru a putea înainta în Parlament un proiect de lege pentru înființarea unui Minister al Reîntregirii Naționale“ – afirmă liderul legionarilor, Șerban Suru, considerând, în același timp, că organizația se află într-un vizibil progres în ceea ce privește renașterea Legiunii.

„Afacerea Lewinsky“ pune America pe jar

DELICT PREZIDENTIAL SAU CONSPIRAȚIE ANTIPREZIDENTIALĂ?

BAZIL ȘTEFAN ■

Cel de-al șaselea an la Casa Albă început cât se poate de prost pentru președintele Bill Clinton. Exact în momentul când stafful său se pregătea să înceapă redactarea celui mai bun raport despre „Starea Uniunii“ din ultimele decenii a explodat ca din senin „afacerea Lewinsky“. O poveste despre sex, adulter și incitare la sperjur care-i poate fi fatală celui mai puternic om al Americii – și al lumii. În pofida faptului că economia evoluează la parametri de-a dreptul entuziasmanți, iar supremația Americii în lume n-a fost niciodată mai evidentă, președintele Bill Clinton ar putea fi destituit de Congres sau silit să demisioneze, pentru a preîntâmpina o asemenea umilintă. Mai mult, ar putea fi condamnat chiar la închisoare dacă s-ar dovedi nu numai că a mințit poporul american în legătură cu relațiile sale sexuale cu această femeie, dar că a și convins-o pe aceasta să depună mărturie falsă, sub jurământ, în fața justiției.

„Este fie cel mai grav act de autodistrugere, fie cea mai gravă campanie de murdărire din istoria Președinției“, opina David Gergen, fost consilier de presă al lui Bill Clinton. Furtuna a început insidios la 14 ianuarie. În aceea zi, Linda Tripp, o funcționară la Ministerul Apărării, citată într-un alt proces civil celebru – „Paula Jones contra Bill Clinton“ pe motiv de hărțuire sexuală – s-a adresat, pentru consultanță juridică, unor avocați. După cum se știe, Paula Jones afirmă că la 8 mai 1991, pe când actualul președinte era guvernator de Arkansas, iar ea funcționară a acestui stat, Bill Clinton a dispus să vină în camera sa de la Hotelul Excelsior din Little Rock, unde a întâmpinat-o cu pantaloni în vine invitând-o la sex oral. Colegă cu Monica Lewinsky la Departamentul Apărării, Linda Tripp înregis-

trase pe bandă timp de mai multe luni destăinuirile Monicăi despre relațiile ei amoroase cu președintele fără știrea acesteia. Nemulțumită că avocații nu păreau prea interesați, Linda Tripp a pus mâna pe telefon și a sunat direct la procurorul special independent Kenneth Starr, care anchetează, din însărcinarea Congresului și a Ministerului Justiției, scandalurile legate de presupusele deraieri, inclusiv sexuale, ale președintelui.

Kenneth Starr nu a stat deloc pe gânduri. Anchetatorii săi ascultau nu mult după aceea benzile pe care Linda Tripp înregistrase povestea Monicăi Lewinsky. Din înregistrări rezultă că aceasta avusese timp de un an și jumătate o relație amoroasă cu Clinton. Faptul în sine nu ar fi fost de natură să afecteze prea mult cariera președintelui. Bill Clinton avea deja, datorită unor Paula Jones, Jennifer Flowers și altora, reputația unui om care nu ia prea în serios legământul de fidelitate conjugală. Majoritatea americanilor (54 la sută) cred că legătura sa amoroasă cu Lewinsky e reală, dar 52 la sută consideră că escapadele sale erotice sunt mai degrabă o problemă particulară a cuplului Clinton decât o problemă de stat. Dar 72 la sută consideră că președintele este vinovat în sens juridic dacă a obstacolat justiția.

Oricum, prestigioasa revistă britanică „The Economist“ titra, chiar pe coperta ilustrată cu fotografia îngândurată a președintelui american: „Dacă e adevărat, pleacă“. „The Economist“ împărtășește o opinie totuși larg răspândită în lume, anume că problema este de fapt foarte simplă: dacă președintele Americii spune adevărul, și anume adevărul întreg, sau nu. Dacă este sincer și acuzațiile Monicăi Lewinsky sunt spulberate, poate să rămână la Casa Albă. Dacă nu este sincer, trebuie să plece. Nu contează dacă a comis „infrațiuni serioase și grave încălcări ale regulilor de comportament“, așa cum cere procedura de impeachment (destituire), ci pur și simplu faptul dacă a mințit în legătură cu relațiile sexuale cu Monica. „Pentru că, dacă a mințit, credibilitatea sa, deja fragilă, va fi în întregime distrusă“.

Fiindcă lumea ar fi îndreptățită să creadă că acesta este un comportament „caracteristic, al asumării unor riscuri nesăbuite, urmate de înșelăciune“, pe care l-ar fi putut adopta „și în probleme mult mai serioase decât cele sexuale“. Și aceasta este „o atitudine nedemnă de un președinte“.

Bill Clinton a dezmințit la TV, în fața națiunii, „orice relație sexuală“ cu „această femeie“ și a declarat, de asemenea, că „nu a rugat pe nimeni să spună altceva decât adevărul“. După care a plecat „să lucreze pentru poporul american“. Numai că în toată povestea sunt prea multe coincidențe bizare, ca să nu mai vorbim de povestirile Monicăi Lewinsky înregistrate pe bandă. Când oftând, când plângând. Monica îi relatează prietenei sale Linda Tripp, fără să știe că e înregistrată, despre idila ei cu „cel mare“ sau „scârbosul“, idilă veche de circa doi ani și despre care se poate deduce destul de clar că nu a fost doar iubire neîmplinită. Dintr-un pasaj de pe bandă se poate deduce și frica ei cvasianimică de ancheta care o paște. „Eu voi nega pentru ca el să nu aibă de suferit, dar eu personal voi fi distrusă“.

Chiar dacă nu ar exista aceste înregistrări ale Lindei Tripp, totalizând 20 de ore de conversație (din care circa 90 de minute au ajuns și la urechile presei) ar exista o serie întreagă de alte indicii că Bill

Clinton nu a spus „adevărul, tot adevărul și numai adevărul”. Există, mai întâi, precedentele. Gennifer Flowers, o blondină super, fostă ziaristă și balerină, afirmă că a avut timp de 12 ani o relație erotică cu Bill Clinton, care i-a facilitat și un „job”. Inițial, președintele a negat și această relație, dar, cum Gennifer are și ea înregistrată pe bandă vocea președintelui care o roagă să fie „discretă”, se pare că a recunoscut acest lucru în depoziția dată în fața avocaților Paulei Jones. Din seria antecedentelor dubioase face parte și oferta de 700.000 de dolari făcută de avocații președintelui Paulei Jones în schimbul unei stingeri pe cale amiabilă a procesului de hărțuire sexuală pe care aceasta i l-a intentat. (Ofertă respinsă de Paula Jones, așa că procesul va avea loc în mai.) Dar, cum notam mai sus, în însăși povestea Monicăi Lewinsky sunt mult prea multe lucruri ciudate.

Originară din Los Angeles (familie foarte bine situată), Monica frecventează colegii private scumpe, apoi studiază psihologia. În iunie 1995, la 22 de ani, obține o practică la Casa Albă. Interesant, după ce un prieten al familiei ei donase 350.000 de dolari pentru Partidul Democrat și apoi o recomandase. Practica la Casa Albă include cam 250 de tineri și tinere și nu este remunerată. În tot acest timp Monica locuiește într-un apartament al tatălui ei în celebrul complex Watergate, unde își are sediul și conducerea Partidului Democrat (și unde s-a întâmplat spargerea care a dus la demisia președintelui Nixon) și lucrează pentru șeful staffului președintelui. Acolo lumea observă că aduce frecvent cadouri pentru președinte și că „cîrîlă” des prin aripa de vest a Casei Albe, unde apare din când în când Bill Clinton. După numai câteva luni, în decembrie 1995, Monica face un mare salt în carieră: primește un post în Departamentul Juridic al Casei Albe. Linda Tripp afirmă că în continuare s-a întâlnit în taină, repetat, cu Bill Clinton, de regulă după-amiaza sau noaptea. În a-

Monica Lewinsky, impostoare sau victimă?

prilie 1996, Monica e transferată la Pentagon, Direcția Presă, cu un salariu anual de 30.000 dolari. Acolo o cunoaște și se împrietenește cu Linda Tripp, și ea fostă salariată a Casei Albe și care vrea să scrie o carte despre ceea ce se petrece, mai puțin vizibil pentru americanul de rând,

în acest principal centru al puterii Americii. De unde și ideea înregistrării secrete a convorbirilor cu Monica Lewinsky. În subtext mai există și amănuntul că Linda Tripp, este republicană convinsă, că transferul la Pentagon pare a o fi nemulțumit destul de tare și că nu-l are deloc la inimă pe Bill Clinton, pe care-l atacase deja și în „afacerea Travelgate”, legată de concedierea controversată a unor funcționari de la biroul de transporturi al Casei Albe. Linda Tripp depusese o mărturie și în cazul sinuciderii lui Vince Foster, un apropiat al soției președintelui, Hillary, găsit mort într-un parc, în iulie 1993, cu un pistol în mână și un glonte în cap. Linda Tripp care fusese ultima persoană care-l văzuse pe Vince Foster în viață, a declarat că acesta nu avea nicidecum mina unui om care pleca să se sinucidă. Dușmanii lui Clinton pretind că Foster a fost, de fapt, lichidat, pentru a nu face dezvăluiri „jenante”.

Ca și procurorul special independent Kenneth Starr, și el cu simpatii republicane clare, nici Linda Tripp nu este un martor foarte neutru și credibil în această poveste – ca de altfel și Monica Lewinsky prezentată de diverse cunoștințe ale ei drept o persoană căreia îi place să mintă și să se laude cu aventurile ei erotice. Dar în această afacere, nici simpatiile sau aversiunile politice, nici caracterul personajelor nu vor juca rolul decisiv în felul cum vor evolua în continuare lucrurile, ci faptele care pot proba – sau nu – dacă Bill Clinton a spus adevărul negând relația sexuală cu Monica Lewinsky și, mai ales, dacă a determinat-o să mintă, într-o declarație scrisă, sub jurământ. Iar „faptele” nu se opresc aici. Iată alte câteva. În octombrie 1997 Monica, vrând să-și abandoneze postul la Pentagon, caută cu înfrigurare un alt job. Respinge o ofertă a ambasadorului S.U.A. la O.N.U., Bill Richardson. Prietenii la nevoie se cunosc, așa că Monica e dată în

„Scandalul șlițului” în versiunea americană

grija lui Vernon Jordan, un oficial al Casei Albe, care trebuie să-i găsească rapid un post bun, dar cât mai departe de centrul puterii, în schimbul promisiunii de a nega orice relație sexuală cu președintele. Încercările lui Vernon Jordan de a o plasa pe Monica la firme precum American Express, Burson-Marsteller, nu au succes, pentru că prestația Monicăi la interviuri este mediocră, cu greșeli de gramatică și stil inacceptabile. În 26 decembrie trecut, ea pleacă totuși de la Pentagon, iar în 28 decembrie se întâlnește cu Bill Clinton chiar la Casa Albă. După cât se pare, președintele încearcă să o convingă să declare că în toate vizitele ei la Casa Albă venise s-o vadă pe secretara președintelui, Betty Currie. Și că e bine să plece la New York. Tot Jordan îi aduce, la 7 ianuarie a.c., și pe magistratul Frank Carter, în fața căruia scrie sub jurământ declarația că nu a avut nici o relație sexuală cu președintele. Bill Clinton face apoi și el același lucru: în 17 ianuarie în fața avocaților Paulei Jones, în 21 ianuarie în fața camerelor TV. Ce a urmat se știe. După ce prezintă cel mai bun raport despre „Starea Uniunii” președintele pornește imediat în țară să strângă aplauzele americanilor pentru sănătatea – incontestabilă – a economiei americane, iar soția sa îl apără – în America, dar și la Davos, lansând sloganul despre „amplă conspirație de dreapta”.

Ce s-ar putea spune, în concluzie? Poate că dreapta republicană chiar i-a pus gând rău lui Bill Clinton. Poate chiar dorește să le plătească democraților cu aceeași monedă pentru demisia forțată a lui Richard Nixon din 1976, în urma afacerii Watergate. Dar și Bill Clinton pare a-i fi oferit acestei drepte neîmpăcate o mulțime de ținte de atac. Cum vor evolua lucrurile în continuare este greu de estimat. Un singur lucru e sigur: Bill Clinton e la mare strâmtoare.

CEAUSESCU, SECURITATEA ȘI CHILIENII

TOMA ROMAN jr. ■

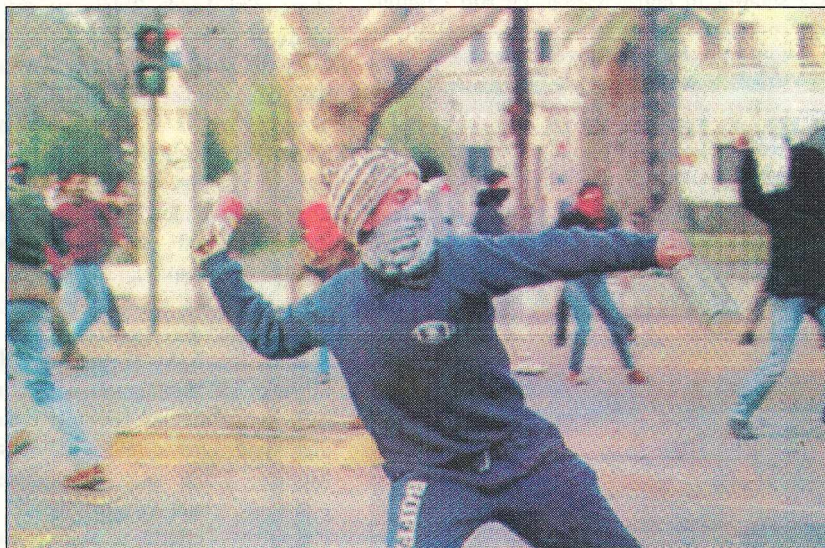
Simpaticul desen îl reprezintă pe generalul Augusto Pinochet, asasinul a 30 000 de persoane

În 1973, președintele ales al Republicii Chile, Salvador Allende, a fost doborât în dulcele stil latino-american de șefii armatei. Allende era socialist, își orientase politica externă spre România și Iugoslavia, naționalizase proprietăți ale unor firme din S.U.A. și tindea chiar spre o colaborare economică cu Moscova. S.U.A., nedorind o a doua Cubă în apropierea lor, au sprijinit prin C.I.A. lovitură de stat. De la bun început regimul fostului ministru al apărării, generalul Augusto Pinochet, a instaurat o teroare nediscriminatorie împotriva tuturor democraților care doreau pluripartitism. Membrii și simpatizanții fostei coaliții de guvernământ Unitatea Populară au fost hăituiți și arestați fără prea multe menajamente. La întâmplare au fost umflați social-democrați, socialiști, maoiști, troțkiști, comuniști sau anarhiști. Au fost transformate în închisori stadionul național din Santiago de Chile și vapoarele de transport din portul Valparaiso. Fără întrebări și procese au fost executate cam 30.000 de persoane. Camerele de tortură funcționau non-stop. Cuprinși de un fel de frenezia a represiunii, militarii au început să aresteze, tot aiurea, liberali, catolici sau creștin-democrați. Atunci a început exodul. Prin rețele organizate de Unitatea Populară ori de biserica catolică se putea fugi în Argentina sau în țări vecine. De aici grupurile de refugiați plecau spre țări europene care le acordau azil. România socialistă a primit peste 6.000 de azilanți. „Fratele” Ceaușescu îl vizitase pe Allende în 1972, P.C.R. și Unitatea Populară aveau relații cordiale, iar România li s-a părut la început chilenilor raiul pe pământ.

Ceaușescu, tătuca popoarelor

Primindu-i pe refugiați, Ceaușescu a dat o lovitură de politică externă. Ei erau victimele unui regim totalitar, guvernul român îi promise bine și putea poza într-un fel de protector al drepturilor omului. P.C.R. câștigase simpatia stângii occidentale pentru care Allende devenise un fel de erou. În plus, partidele comuniste frățești înfieraseră jocul murdar al „imperialiștilor americani”, iar Ceaușescu, primindu-i pe chileni, se situa pe linia lagărului socialist. Piticul cizmar a crezut că face un pas să ajungă așa cum îi dicta orgoliul: un politician de talie planetară, tătuca popoarelor, care face și desface politica mondială.

La început, chilenilor li s-au repartizat case nou-nouțe, au fost introduși într-un sistem de magazine speciale cu marfă care putea fi cumpărată pe cupoane de către refugiați, marfă pe care românii nu o prea vedeau. Copiii lor au fost primiți la studii fără taxe și fără examene de admitere.

În fiecare 11 septembrie (comemorarea morții lui Allende) chilenii de stânga se revoltă

Regimul de la București îi exploata. În anii 1973–1975 echipe de reporteri străini, delegații diplomatice și reprezentanți ai O.N.U. erau aduși de autorități să vadă „minunatele condiții de viață și pregătire oferite chilenilor”. De prin 1976 ecurile loviturii lui Pinochet au început să se stingă. Econom, Ceaușescu și-a dat seama că nu mai poate trage mari foloase de pe urma refugiaților și s-a lepădat de ei ca de niște măsele stricate. În plus, R.S.R. începuse să facă afaceri profitabile cu regimul dictatorial al lui Pinochet. Mai întâi le-au fost închise refugiaților magazinele speciale, apoi fiindcă în România nu existau șomeri au fost trimiși să muncească unde voia partidul. Astfel, profesori universitari, medici sau ziariști au ajuns muncitori necalificați prin diverse fabrici.

Din 1978–1979 a început un al doilea exod al refugiaților chileni.

Sătui de paradisul comunist din România, au început să plece spre Suedia, Franța sau Spania. În România au mai rămas câțiva tineri care își terminau studiile și cei care întemeiaseră familii mixte.

La ora actuală în București mai sunt din 6.000 doar 30 de chileni.

Alberto – ziaristul chilian din București

În 1973 chilenilor li se repartizaseră trei blocuri cu 10 etaje în Drumul Taberei, acum nu mai locuiesc în ele decât 5–6 familii mari și late care au în componență și chileni. Mai întâi am dat peste Hador, un medic libanez, însurat cu una dintre fetele familiei Rosales. Soția sa era plecată în Chile unde își găsisese un post de medic. După 1993, când regimul Pinochet a abandonat puterea, unii dintre refugiați s-au întors acolo să muncească. Prin Hador am reușit să ajungem la Alberto Aquirre, singurul ziarist chilian rămas în București. Scund, gras, volubil și simpatic, Alberto – care acum are 49 de ani – și-a trăit viața ca într-un roman de aventuri.

În 1973 era ziarist la OIR – o agenție de presă de stânga, proprezidențială. Allende, ca șef al social-democraților, a dus un fel de politică independentă care a supărat atât Washingtonul cât și Moscova.

Se credea probabil un al doilea Ceaușescu sau Tito. Fără să aibă în spate însă o structură totalitară. După părerea lui Alberto, Allende era un tip ambițios, răzbunător chiar, dar în nici un caz un dictator.

În 1973 Chile era în plină criză economică. Cu toate acestea Unitatea Populară obținuse la alegerile locale 36% din voturi. În vară eșuase o tentativă de lovitură de stat.

Când pe 11 septembrie Alberto a aflat că se fac manevre militare ciudate în oraș, nu a fost foarte mirat. Credea că va avea loc o nouă tentativă de lovitură de stat, menită să-l intimideze pe Allende. Și-a dat seama că e o treabă mai serioasă abia când l-a auzit pe președinte la radio spunând cu o voce teatral emoționată că preferă să moară decât să plece. A ieșit în oraș și a văzut dăre de fum de pe clădirea Radiodifuziunii, coloane de tancuri și avioane Mirage care lansau rachete către palatul prezidențial La Moneda. Forțe de securitate trăgeau aiurea pe străzi. Rămas singur doar cu 17 membri ai gărzii personale și cu staff-ul său, Allende a rezistat câteva ore. Când armata a cucerit palatul, el a fost găsit mort pe o masă. Nici până astăzi nu se știe dacă a fost ucis în luptă sau s-a sinucis.

Când a văzut ce proporții luase reprimarea, Alberto s-a ascuns în orașul Concepción, un centru universitar cu mulți stângiști. După o serie de întâlniri conspirative, prin parcuri și toalete publice, ca-n filmele de spionaj, o rețea a Unității Populare a reușit să-l introducă în ambasada peruană, iar de acolo a ajuns la Lima.

Securitatea lucra prin femei

Alberto nu a fost niciodată comunist. Din Peru ar fi vrut să plece în Marea Britanie sau în Franța. Pentru aceste țări trebuia să aștepte 3–4 luni, nu avea bani, așa că a fost fericit când a auzit că poate cere statut de refugiat în România. La început s-a simțit bine la București. Prin 1976 Securitatea a început să se intereseze mai îndeaproape de chileni. După cum ne-a spus Alberto, D.S.S. lucra în general prin femei. Le erau trimise chilenilor fete gata prelucrate să scoată de la ei informații. Alte dați prietenele chilenilor erau arestate și în schimbul eliberării lor aceștia trebuiau să mai cirească. Fire de ziarist, Alberto a fost

**Alberto Aquirre, ultimul ziarist
chilian refugiat la București**

interesat să afle ce voiau securiștii de la conaționalii lui. I s-a părut ciudat, așa cum ni se pare și nouă acum, faptul că aceștia nu țineau morțiș să afle ce se întâmplă în interiorul comunității chilene, ci voiau să afle date despre românii care intrau în relație cu ei sau despre cetățeni și studenți străini cu care se întâlneau întâmplător. Alberto Aquirre s-a căsătorit cu o româncă, din acest motiv nu a plecat mai departe din țară. A făcut studii de psihologie și și-a prelungit studenția cât mai mult, întrucât conform legislației internaționale peste vară avea dreptul să muncească în Occident.

După studii s-a angajat translator la ambasada Spaniei, lucru pe care îl face și astăzi. Chiar dacă Pinochet s-a retras de la putere și în Chile au avut loc alegeri democratice, crede că tot militarii controlează strict politica de acolo. Sătul de orice fel de dictatură, chilianul Alberto a învățat să trăiască în Balcani.

GEORGE ARION în dialog
cu Excelența Sa
domnul ambasador DORU COSTEA

„DIPLOMAȚIA CU CORTUL“ NE ÎMPIEDICĂ SĂ AVEM IMAGINEA PE CARE O MERITĂM

– Excelență, mă bucur să vă reîntâlnesc într-o nouă ambianță, cea egipteană, după ce v-am cunoscut, tot în postura de ambasador, în Kuweit. Cum se desfășoară adaptarea în noua misiune diplomatică pe care guvernul român v-a încredințat-o? Ați început să descifrați reperele noului univers în care vă aflați? Ce vă ajută să vă familiarizați cu aceste coordonate?

– Este și pentru mine o plăcere deosebită să vă revăd și pe pământul faraonilor, al bisericilor copte unice, al moscheilor și deșerturilor nesfârșite, al marelui fluviu care a dăruit oamenilor puțința de a înființa una dintre primele civilizații ale lumii. Pare cam livrescă enumerarea aceasta de început. Am făcut-o astfel pentru a contura, cât de cât, cadrul în care mi-am început o

ecuație este foarte dificilă și că egiptenii acordă maximă atenție fiecărei palme de pământ pe care ar putea să o cultive. Pentru înțelegerea coordonatelor în care evoluează societatea egipteană găsesc un sprijin deosebit în amploarea și soliditatea relațiilor diplomatice româno-egiptene, a căror istorie acoperă peste 90 de ani – un adevărat record în materie! – și care au condus, firesc, la cunoașterea detaliată a personalității acestei țări. În jargon diplomatic, aceasta definește „cadrul relațiilor

Cred că deviza olimpică „mai iute, mai sus, mai puternic“

se poate aplica și la activitatea diplomatică

nouă misiune. Adaptarea la ceea ce înseamnă Egiptul este o provocare continuă, adresată spiritului, și adesea capacității fizice în cel mai concret sens al cuvântului. La aceste repere istorice se adaugă cele ale sfârșitului de secol: o societate dinamică, în plin efort de pregătire a integrării în procesele globalizării, în primul rând economice. Aceasta înseamnă un demers complex destinat realizării reformei economice, în care privatizarea ocupă un loc important în preocupările autorităților și cercurilor de afaceri; înseamnă soluționarea unor probleme sociale dificile, mai ales din perspectiva ca 70 de milioane de oameni, – cât este previzibil să fie populația Egiptului în anul 2000 – să trăiască pe o suprafață agricolă de circa 40.000 de kmp, adică 4% din suprafața țării. Se înțelege că această

bilaterale”: misiunea mea continuă munca predecesorilor mei. Cred că deviza olimpică „mai iute, mai sus, mai puternic“ se poate aplica și la activitatea diplomatică: să asigurăm o comunicare mai promptă în ambele sensuri, să ridicăm nivelul cooperării economice, în primul rând, și să facem imaginea României în Egipt și în întreaga zonă, de altfel, mai credibilă, mai vizibilă, mai prestigioasă. În plus, mă ocup de lumea arabă de 20 de ani, iar cunoașterea limbii arabe îmi oferă, de asemenea, un avantaj care are importanța lui.

– Ce importanță are postul de ambasador într-o țară ca Egiptul? E un post dificil?

– Importanța unui post într-o țară sau alta este dată de mai mulți factori, dintre care unii sunt ușor de dedus: interesele reciproce ale statelor, potențialul de realizare a acestor interese, perspectivele relațiilor bilaterale etc. Alți factori sunt amploarea relațiilor, frecvența contactelor și rezultatele concrete ale acestora. Adunate la un loc, aceste elemente, și altele, conferă relațiilor noastre cu Egiptul o importanță ce poate fi detaliată pe domenii: economic – în ce

măsură interesele economice reciproce sunt complementare; politic – prin ce și cât de mult poate dialogul politic bilateral să contribuie la a face lumea în care trăim măcar puțin mai bună; cultural – contează mult ceea ce face ambasada pentru înțelegerea reciprocă a civilizațiilor diferite, a mentalităților și concepțiilor specifice... Egiptul reprezintă pentru România o sursă de interese deosebite și, implicit, are o însemnătate aparte din toate punctele de vedere schițate mai sus. Este unul dintre cele mai importante state arabe, cu o pondere majoră în plan subregional și regional, datorită greutății sale specifice recunoscute. România este

direct interesată în ceea ce se petrece în această țară și în Orientul Mijlociu, în întreaga lume arabă, pentru că ne leagă relații strânse cu popoarele și țările din zonă și pentru că interdependența crescută pe plan

prezentarea intereselor României față de relațiile cu Egiptul și a mediului în care se desfășoară rezultă că aceste relații sunt foarte bune și au un potențial considerabil de dezvoltare și diversificare. Concret, în momentul de față, nivelul schimburilor economice este în vecinătatea cifrei de o jumătate de miliard de dolari; este printre cele mai înalte nivele pentru fiecare din țările noastre în relațiile din afara Uniunii Europene. Dialogul politic este în creștere, prin mesaje și contacte directe între factorii de decizie – recent s-a încheiat la Cairo a patra sesiune a comitetului mixt pe

Ești nevoit să lupți împotriva principiului de fier care se

activează când un funcționar trebuie să reacționeze la ceva ieșit

internațional între evoluțiile din zone diferite ale lumii este o realitate a cărei subliniere a devenit superfluă.

Dificultatea postului este, poate, rodul unei aprecieri subiective. Nu este un post dificil și, în același timp, este un post dificil. Nu este pentru că nu ne confruntăm cu suspiciuni, rezerve sau probleme în relațiile bilaterale. Nu trebuie să dezamorsăm tensiuni sau să rezolvăm dispute. Pe de altă parte, atunci când relațiile bilaterale se dezvoltă pe un curs firesc ai două opțiuni. Una este să le lași să se desfășoare liber, intervenind la nevoie pentru corecții sau impulsuri: la stadiul și amploarea relațiilor româno-egiptene este tentant să apreciezi că lucrurile merg aproape de la sine. A doua opțiune este deviza olimpică de care am vorbit mai înainte – și aici poate deveni postul dificil, pentru că îți trebuie imaginație, creativitate, inițiativă, putere de convingere... Mai ești nevoit să lupți împotriva principiului de fier care se activează când un funcționar trebuie să reacționeze la ceva ieșit din rutină și care spune „Să nu faci nimic, totul se rezolvă de la sine, iar dacă nu se rezolvă singur, nu merită să încerci“...

– Cum apreciați relațiile existente între România și Republica Arabă Egipt?

– O parte a răspunsului am dat-o deja: din

linia ministerelor de externe. Nu trece săptămână fără să înregistrăm un număr important de oameni de afaceri prezenți pe piața celui alt partener. Cu toate acestea, există și un sentiment de frustrare, la ambele părți,

pentru că s-ar putea face mult mai mult – și sunt bucuroși să spun că partea egipteană a acceptat cu satisfacție îndemnul de a măsura rezultatele eforturilor noastre comune cu ceea ce dorim să facem, nu cu ceea ce am făcut. În felul acesta putem să sperăm că demersurile noastre vor fi mai eficiente și vor aduce rezul-

din rutină și care spune: „Să nu faci nimic, totul se rezolvă de la sine...“

tate mai aproape de cele dorite.

– Cum se vede România de la Cairo? Ce credeți, schimbarea din noiembrie 1996 a fost percepută și aici?

– De la Cairo, România se vede așa cum s-a afirmat în zonă și în relațiile bilaterale: ca o țară apropiată, ale cărei interese coincid în mare măsură cu cele egiptene; o țară care, prin atitudinea adoptată față de procesele complexe din zonă, în care Egiptul este implicat direct, dovedește realism, luciditate și spirit practic în evaluările făcute. În același timp, mai ales după alegerile din noiembrie 1996, așteptările față de dezvoltarea relațiilor economice, în primul rând, sunt mai mari: schimbările preconizate în cadrul aplicării accelerate a reformei la noi sunt urmărite cu mult interes, deoarece experiența se poate dovedi valoroasă și pentru reforma egipteană. În plus, cred că progresul real al reformei economice interne de la noi este una din soluțiile necesare dezvoltării legăturilor economice

în beneficiul ambelor părți. De aceea pot să afirm că egiptenii, atât politicienii, cât și oamenii de afaceri, „sunt cu ochii pe noi”, pentru că sunt conștienți de importanța noastră în zonă, de ponderea pe care o avem în relațiile sub-regionale și de potențialul considerabil pe care îl reprezintă o economie de dimensiunea celei românești odată stabilizată și înscrisă pe traiectoria de decolare a dezvoltării.

– **Ce obstacole trebuie să se depășească pentru ca relațiile dintre cele două state să fie mai strânse?**

– În ambele părți există inerție, birocrație, lipsa de claritate a unor reglementări juridice și, poate mai important decât orice, informații cuprinzătoare și corecte despre realitățile din cele două țări. Pentru depășirea unor asemenea obstacole, identificate în cadrul dialogului permanent al ambasadei cu oficialitățile egiptene, am convenit, de exemplu, să acționăm ca o echipă, în sensul că ambele părți se preocupă, în primul rând, de găsirea soluțiilor la probleme, și nu se limitează doar la semnalarea lor reciprocă. Este un algoritm pe care sper să-l putem

– **Cum vă exercitați funcția mai bine – din birou sau prin contacte directe? Câte întâlniri aveți zilnic, săptămânal?**

– Contactele sunt esența muncii diplomatice, indiferent de nivelul lucrătorului. Am îndemnat membrii ambasadei să stea cât mai puțin prin birouri și am accentuat că nu mă interesează să-i văd în fiecare zi aple-

cați peste hârtii sau la claviatura calculatorului. Ce mă interesează, însă, este să avem informații și ceva de comunicat în țară după convorbirile avute. Așadar, aplic și eu, cât se poate, același principiu.

Numărul de întrevederi poate fi important, fără îndoială; mai important este cu ce se soldează acestea: o apreciere relevantă, o ocazie de afaceri, soluția unei probleme apărute... S-a întâmplat să am trei, patru

Stilul de muncă al diplomației românești este în schimbare și el,

întrevederi pe zi, iar seara, cu ocazia unei acțiuni protocolare, să am o discuție care să se dovedească mai importantă decât toate celelalte. Dacă ar fi să fac o medie, în cele aproximativ cinci luni de când sunt aici, cred că am avut trei întrevederi pe zi.

– **Mi-aș permite să observ că după decembrie 1989 a fost o „perioadă romantică” în diplomația românească. S-a permis accesul unor oameni care să contribuie la schimbarea în bine a imaginii României în străinătate – știutori de limbi străine, pricepuți în a se prezenta și a prezenta probleme, capabili să poarte discuții despre multe domenii. Acum, dacă mi-e permis să observ – s-a intrat într-o altă etapă, mai dură, mai riguroasă – a unui profesionalism neechivoc. Așa să fie oare?**

– Cred că tendința observată de dumneavoastră este reală. Procesul este de durată, însă, și trebuie înțeles bine acest lucru, pentru că depinde de foarte mulți factori. Unul dintre ei, poate cel mai important, este cel

al condițiilor pe care le oferă ministerul celor care vor să lucreze în diplomatie, în raport cu exigențele tot mai mari ale acestei profesii. Îmi permit să subliniez cu toată puterea importanța deosebită pe care o are definirea clară a statutului diplomatului ca funcționar public în societatea românească, în același timp cu fixarea riguroasă și

către un dialog constructiv între misiuni și centrală

aplică într-o manieră convingătoare și eficientă.

– **În ce măsură se ține cont în țară de observațiile, recomandările dumneavoastră? Cât de hotărâtoare sunt ele?**

– În măsura în care sunt pertinente și realiste, argumentate și prezentate la timp și la nivelul corespunzător, sugestiile și propunerile noastre au ecol scontat. Stilul de muncă al diplomației românești este în schimbare, și el, către un dialog constructiv între misiuni și centrală, în care responsabilitatea revine tot mai mult misiunilor pentru inițierea de acțiuni cât mai concrete și imaginative cu putință. Fără îndoială că există și excepții de la cele spuse, și atunci trebuie învins, cu răbdare și perseverență, principiul acela de fier de care spuneam: „Să nu faci nimic”.

corectă a criteriilor de apreciere a profesionalismului necesar pentru performanțele ridicate pe care suntem datori să le avem.

Schimbarea imaginii unei țări depinde foarte mult de imaginea celor care trebuie să o facă, iar transmiterea ei corectă și, mai ales, credibilă, intră în responsabilitatea tuturor diplomaților – din centrală și de la misiuni. Este greu de acceptat că un diplomat, în țară, are un salariu lunar echivalent cu diurna de deplasare pe trei-patru zile într-o țară occidentală. Despre salariile din exterior este și mai greu de vorbit, în general, pentru că există o percepție total greșită și, mai ales, păguboasă: comparația se face cu ceea ce este în țară, ori diplomații trăiesc în altă țară în condițiile căreia trebuie să se integreze cât mai mult cu putință. Cum este posibil acest lucru dacă salariul diplomatului reprezintă, uneori, limita minimă a salarizării în statul respectiv?

– Chiar, cum este posibil?

– În discuțiile pe această temă am permanent în

limita minimă a salarizării în statul unde își desfășoară misiunea

vedere că trebuie să plec de la situația noastră reală: buget de austeritate, dificultățile și costurile tranziției și așa mai departe. Sunt, însă, tot mai preocupat de ideea că lucrurile ar putea fi mult mai bune dacă resursele pe care le avem ar fi altfel distribuite și administrate. Conform zicalei: „Sunt prea sărac pentru lucruri ieftine“.

Aici intervine și restricția condițiilor în care lucrezi când te afli la post. Într-o ambasadă principalul domeniu de activitate este munca de relații. Este obligatorie asigurarea condițiilor pentru aceasta – inclusiv a unor locuințe decente, în care să poți primi alți diplomați sau personalități ale țării-gază cu care construiești relații mai strânse. Aplicarea, în continuare, a unor principii de genul „toată lumea într-un singur loc“ sau „diplomația cu cortul“ ne împiedică să avem imaginea pe care o merităm.

Revenind la întrebarea dumneavoastră, profesionalismul poate fi promovat, în continuare, și extins, doar în măsura în care optica prin care este interpretat este, și ea, profesionistă. Acest lucru rămâne, încă, un deziderat.

– Egiptul are o istorie fabuloasă, multimilenară. Europeanul are inhibiții când pătrunde în acest teritoriu, fie el turist sau diplomat?

– Mai degrabă o atitudine de respect față de creația umană și, uneori, de întrebări în fața prezentului, în fața măreției trecutului. Asemenea întrebări pot conduce la dorința de a contribui cu ceva la a face ca nivelul actual să se poată compara cu ceea ce au creat alții în istorie. În aceste cazuri, mă refer la diplomați, se pot găsi resurse bogate de acțiune.

– Există învățăminte pe care România le poate trage din experiența ultimelor decenii din istoria Egiptului?

– Aplicarea reformei economice în Egipt poate reprezenta un capitol extrem de interesant și pentru procesele similare de la noi. Condițiile sunt diferite, evident, în multe privințe, dar există și multe asemănări: printre obiectivele principale ale actualei etape de dezvoltare a economiei egiptene se numără promovarea exporturilor, privatizarea, atragerea investițiilor străine... iată trei obiective interne comune. Suntem în curs de structurare a dialogului bilateral și pe aceste teme și cred că desfășurarea lui

Salariul diplomatului român reprezintă, uneori,

va fi utilă ambelor părți.

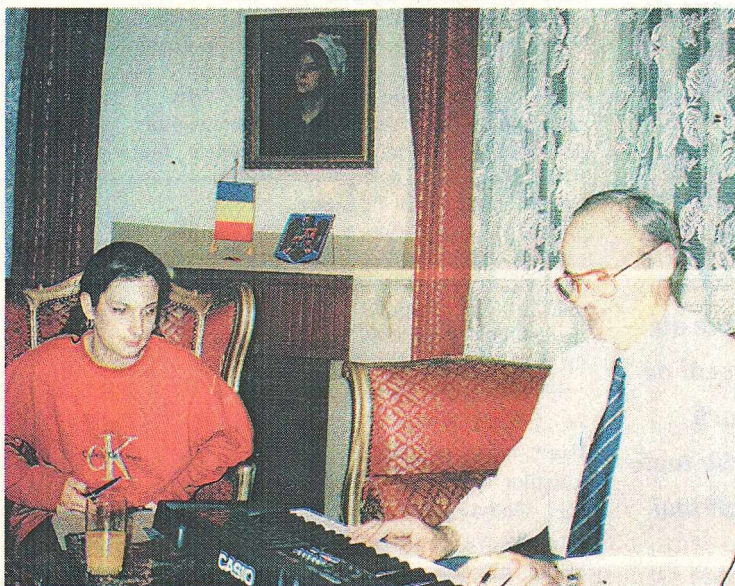
– După opinia mea, sunteți un profesionist, cu o vocație autentică de diplomat. Aveți, desigur, un program personal pe care doriți să-l realizați ca ambasador la Cairo. Ne-ați putea împărtăși câteva din reperele lui?

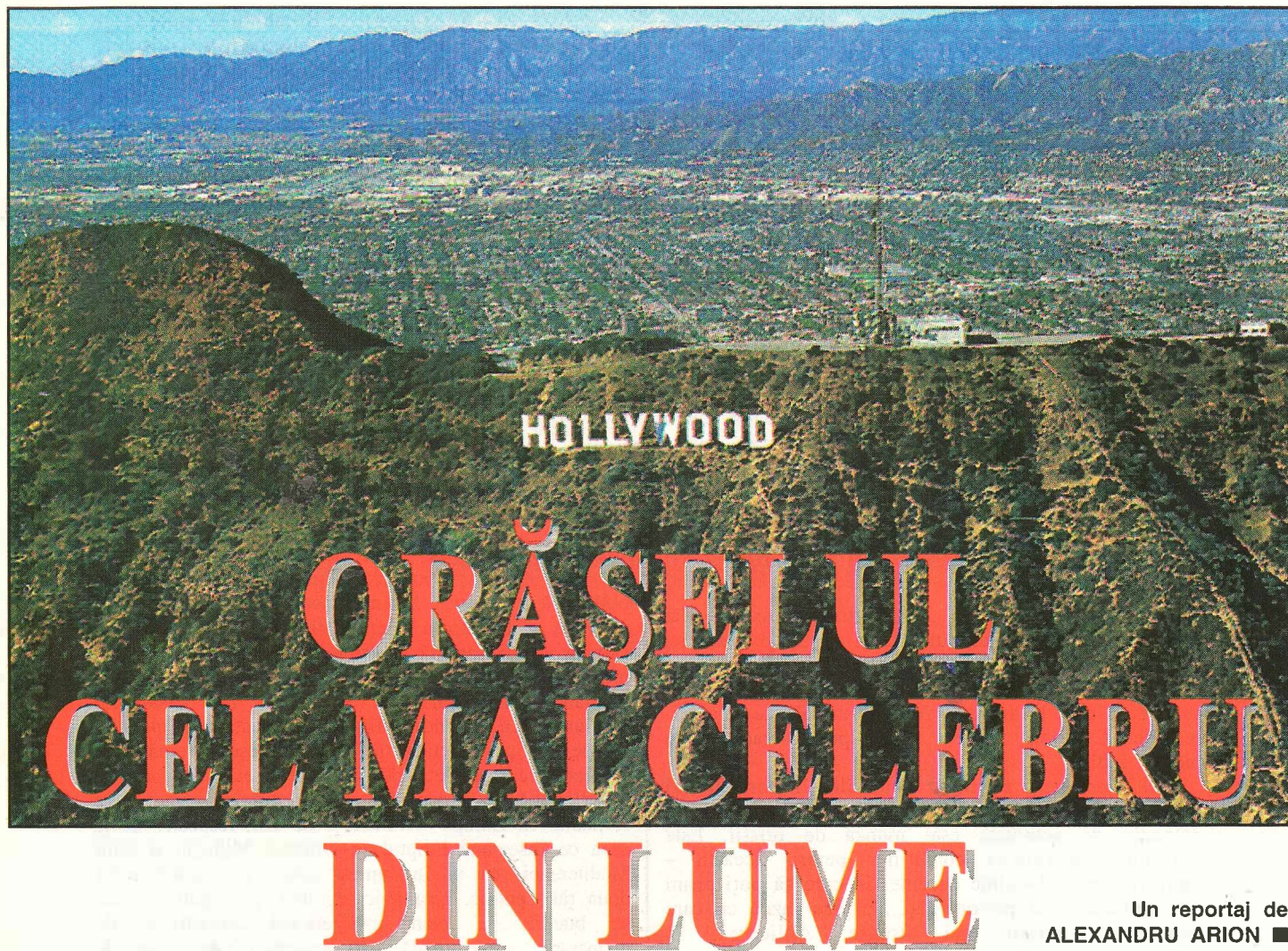
– Aprecierile dumneavoastră mă onorează și, în același timp, mă obligă să mă situez la înălțimea lor...

Vreau să transform relațiile dintre România și Egipt într-un vector care să contribuie mai consistent la promovarea intereselor noastre în zonă și la afirmarea României ca partener principal în ansamblul legăturilor cu Orientul Mijlociu. Aceasta presupune o relație de parteneriat, în care interesele române și egiptene se completează și se realizează în profitul ambelor părți. Pornesc de la statutul pe care îl are România în Europa Centrală și de Est, respectiv de la ceea ce înseamnă Egiptul în Orientul Mijlociu și estul Mediteranei, ca și în lumea arabă: potențialul celor două țări, politic, economic, cultural, prestigiul de care se bucură pe plan internațional, inițiativele de cooperare subregională și regională pe care le promovează.

Realizarea acestei dorințe va contribui, după părerea mea, la concretizarea unora dintre atributele principale ale politicii externe românești: acelea care definesc capacitatea României de a genera stabilitate și securitate, prin dialog susținut și deschis cu alte țări, prin promovarea unei atitudini realiste, pragmatice și echilibrate. Astfel, vom putea să ne integrăm, și pe această cale,

în tendința dominantă a politicii europene, de largire a zonei de securitate și stabilitate – premisă necesară pentru dezvoltarea cooperării și asigurarea păcii. În elaborarea acestui program am ținut cont, evident, și de orientările majore ale politicii egiptene, astfel că am putut să schițăm, împreună, câteva repere după care să ne ghidăm pentru ca rezultatele să fie în folosul ambelor țări.

Un reportaj de
ALEXANDRU ARION ■

Hollywood...

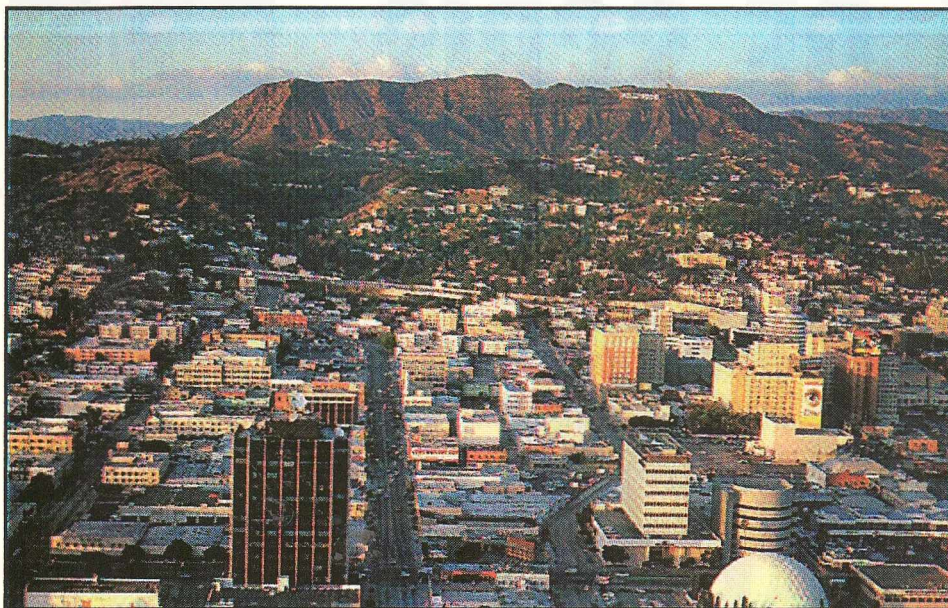
Poate, cea mai expresivă dovadă a Visului American. Poate, cel mai cunoscut orășel din lume. Poate, locul cel mai râvnit de milioane de adolescenți în căutarea gloriei, a succesului, a banilor. Poate, un imens angrenaj de kitsch. Poate, zona cu numărul cel mai mare de celebrități pe cap de locuitor. Poate, spațiul celor mai populare drame sau povești de dragoste ale timpurilor noastre. Poate, locul de formare al tendințelor culturii moderne. Poate, câte ceva din toate acestea și, în mod sigur, mult mai mult.

„Ghidul“ meu, actrița **Florina Kendrick**, mă invită în mașină și pornim în căutarea reportajului despre locul unde, de aproape 100 de ani, se fac filmele noastre, cele de toate zilele. Intrăm pe Melrose Avenue (cea din arhicunoscutul serial TV): o stradă nebună, care nu pare a fi în Los Angeles. Zeci de magazine, cafenele, baruri, restaurante își afișează fațadele care mai de care mai trăsnete și mai imposibil de descris. Totul respiră un aer de kitsch, dar un kitsch înțeles, parodiat, atrăgător. Florina îmi spune că peisajul se schimbă de la săptămână la săptămână, ornamentele devenind tot mai agresive, mai ciudate, mai strălucitoare. În cele câteva minute cât ne plimbăm pe jos, primim două invitații la concerte de blues, una la un „institut“ de tatuaje și alta la un club de rap.

Pe nesimțite, intrăm în „Cetatea Filmului“. Încerc frustrarea tuturor turiștilor care vin aici, căci Hollywood-ul nu este altceva decât un orășel obișnuit, puțin

mai murdar decât altele și care nu impresionează prin grandioarea sau opulența clădirilor. Undeva, sus, pe **Hollywood Hills**, se întrezăresc literele albe de mucava a căror imagine e cunoscută în toată lumea. Treceam pe lângă **Paramount Pictures**, iar Florina îmi spune că mai sunt cinci mari studiouri care concentrează majoritatea producțiilor de anvergură: **Disney**, **Columbia**, **Warner Brothers**, **Twentieth Century Fox** și **Metro Goldwin-Mayer**. Peste tot sunt școli de actorie, de regie, alte studiouri mai mici. Nimic, însă, din ceea ce înseamnă

Așa arată orașul „viselor de celuloid“. În spate, pe coline, se află vilele starurilor

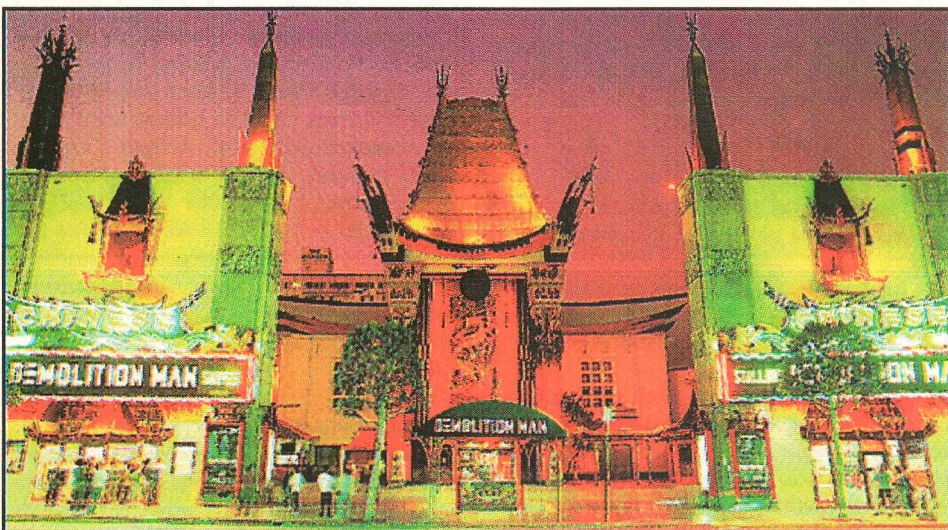
lumea filmului nu răzbate dincolo de pereții clădirilor de o banalitate covârșitoare. Aflu că în cutare clădire are birouri **Kevin Costner** și că în alta, identică, s-au semnat contractele la ultima superproducție a lui **Bruce Willis**, „**Fifth Element**“. Prea multe celebrități în zonă, fără nici o șansă de a vedea vreuna...

O întreb pe **Florina** dacă la **Hollywood** primează arta sau business-ul. Îmi răspunde că, aici, e o combinație inedită de oameni de artă și de afaceriști care depind unii de alții. În timp ce intrăm pe **Hollywood Boulevard** o întreb care e influența oamenilor de afaceri care finanțează un film asupra aspectului artistic. „Fiecare înțelege e diferită. Nimeni nu investește fără a dori ca investiția lui să fie profitabilă. Există filme declarate comerciale, făcute cu scopul de a câștiga bani, dar există și filme de artă, care prezintă viziunea personală a unui regizor. Deseori, când regizorul este o personalitate artistică, i se dă libertate totală de acțiune.“

Ajungem la **Mann's Chinese Theatre**,

locul unde se decernau, odinioară, Premiile Oscar și care are în față amprentele mâinilor și picioarelor marilor actori și regizori. Tot aici se află și faimosul trotuar cu stelele Hollywood-ului, destul de strâmt și nu tocmai curat, împânzit de câteva zeci de turiști japonezi dornici de a se fotografia lângă steaua lui **Charlie Chaplin** sau a lui **Marilyn Monroe**... Sunt multe nume de care nu am auzit niciodată, actori, regizori, directori de imagine de acum câteva zeci de ani și pe care foarte puțini și-i amintesc. Japonezii calcă pe aceste stele cu nepăsare, în timp ce eu mă gândesc că nici măcar o stea pe trotuarul de la Hollywood nu-ți poate asigura celebritatea eternă...

Îi fac **Florinei** o fotografie lângă una dintre stelele „libere“ și îi urez să fie numele ei cel care să o ocupe. Apoi, ne urcăm în mașină și părăsim orașul despre care **Florina** spune că e „cel mai mare amestec de vis și mizerie, de glorie și bârfe din America“. O cred și mă gândesc că, din toate numele pe care le-am citit pe trotuar, nu cunoșteam nici măcar un sfert...

Teatrul Chinezesc al lui Mann, locul unde, înainte, se decernau Premiile Oscar.

„Ghidul“ nostru, **Florina Kendrick**, se numără printre puținele actrițe din România cu o carieră importantă la Hollywood. S-a născut la Cluj, unde a urmat liceul de matematică-fizică, aptitudinile ei fiind însă cele teatrale. După terminarea liceului – înainte de '89 –, s-a căsătorit cu un american și a plecat din țară, ajungând la Los Angeles. Aici și-a făcut studiile universitare, terminând filosofia și istoria artelor, alături de cursurile de actorie de film: „Mi-am dat seama că filmul este modul cel mai important de exprimare pentru mine, deși, mai demult, am avut și experiențe literare. Atunci când filmezi o scenă se creează o anumită intimitate între cameră și actor pe care nu o întâlnești în teatru, căci acolo trebuie să-ți proiectezi eul artistic în afara scenei“.

De la spoturi comerciale pentru Coca-Cola și Texaco, **Florina** a ajuns să joace în filme de acțiune („**With Criminal Intent**“), de epocă („**Castle Queen**“) sau în mai multe proiecte de filme de artă. Până în acest moment, vârful carierei cinematografice îl reprezintă filmul „**Dracula**“ în regia lui **Francis Ford Coppola**, unde a jucat rolul uneia dintre cele trei mirese ale vampirului. A ajuns să joace acest rol câștigând preselecția și auditiile la care au participat peste 10.000 de actrițe.

Proiectele ei de viitor sunt crearea propriilor producții de filme, care să schimbe tiparele deja depășite de la Hollywood: „Ambiția mea este să realizez filme despre cotidian. Cred că marea dramă și marea fascinație se petrec în viața de zi cu zi. În filmele de astăzi personajul principal este acțiunea. Mie îmi plac filmele în care personajele se impun în fața acțiunii“.

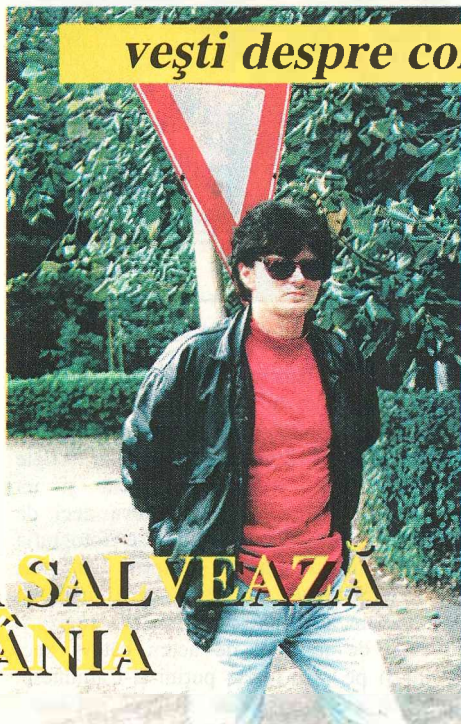
MAȘINA DE SCRIS

Cătălin Mihuleac, talentatul și imprevizibilul prozator satiric din Iași, a debutat fulminant, anul trecut, cu volumul de proză scurtă „Garsonieră memorială confort trei“, publicat de Editura Mașina de scris. De curând el a terminat de scris și un roman, Dispariția orașului Iași, și l-a încredințat Editurii Institutului European din Iași (oraș care, după cum se vede, totuși n-a dispărut!). Cea mai recentă surpriză venită din partea lui Cătălin Mihuleac este însă o... comedie, cu care, sunt sigur, va avea succes de public. Este o comedie despre ziariști, scrisă cu o vervă îndrăcită. Mă bucur că (eu, Alex. Ștefănescu) sunt primul care o aplaud. Pentru edificarea dv., stimați cititori, reproduc în această pagină câteva secvențe de la începutul piesei.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

vești despre corespondenții noștri

CACOFONIA SALVEAZĂ ROMÂNIA

O comedie dusă prea departe

PERSONAJE

1. Redactorul-șef: doctor în ziaristică, fără vârstă, irezistibil
2. Redactorul-șef-adjunct: doctor în ziaristică, fără vârstă, nu chiar irezistibil, alcoolic și cinstit
3. Megareporterul de Viol: doctorand în ziaristică
4. Megareporterul de Crimă: doctorand în ziaristică
5. Reporterul de Monden: doctorand în ziaristică
6. Reporterul de Tâlhărie: doctorand în ziaristică
7. Reporterul de Răpire: doctorand în ziaristică
8. Reporterul de Fotografie: doctorand în ziaristică
- Iubita Redactorului șef: mereu alta, desigur
9. Multianimalul de casă și ogradă: un boț agreabil, corcitură între rață leșească și cerb lopătar, de pildă
10. Un valet

Notă: particula de, din titulatura reporterilor și megareporterilor, se pronunță ca particula de noblețe franțuzească de.

ACTUL ÎNTÂI

Decor:

Biroul redactorului șef. O canapea pentru relaxare. Pe birou, un computer pentru impresonat oaspeții (de fapt, computerul e utilizat la prepararea băuturilor alcoolice de diferite concentrații). Lângă birou se găsesc obiectele indispensabile unui conducător de ziar: fax, combină muzicală, TV, telefoane de diferite orientări. Fotolii și celelalte.

Pe pereți sunt agățate numere vechi ale ziarului, astfel încât să fie vizibile titlurile (pentru creșterea efectului, ziarele pot fi mărite la niște dimensiuni grotești). Titlurile pot fi puse în evidență printr-un proiector, ca să poată fi citite de public. Ele sună cam așa:

- Viol moldovenesc la Montreal
- Tâlhărie cu viol în centrul orașului
- Crimă bestială cu ciopârțeli în cartierul muncitoresc
- Triplă răpire cu răscumpărare avantajoasă
- Un preșcolar și-a înjunghiat bunica fiindcă nu-l lăsa să fumeze pe stomacul gol.

La radio se transmit știri. Îmbrăcați în trening, Redactorul șef și Redactorul șef-adjunct ascultă încordați, în vreme ce Iubita Redactorului șef stă tolănită pe canapea, într-o poziție foarte sexuală. E îmbrăcată sexy, etalând o lenjerie ce pare dușmanul indifferenței. Stând într-o parte mai întunecată a scenei, figura ei mai mult se va bănuși.

Multianimalul de casă și ogradă stă și el tolănit pe covor și scâncește prin somn.

În tot timpul actului întâi, Redactorul șef (RS) și Redactorul șef-adjunct (RSA) se vor scărpinga pe toată suprafața corpului. La început pudic și cumva pe ascuns, apoi din ce în ce mai puternic. Se înțelege că, o dată cu creșterea intensității scărpinatului, va crește și nervozitatea protagoniștilor.

Vocea crainicului radio: ... acesta este cel de-al cincilea ziarist de presă scrisă, ucis în ultima săptămână. Nici de această dată, ucigașul nu a lăsat urme. Se presupune că...

RS: Se presupune că, se presupune că... Naiba să-i ia cu presupunerile lor. (către Redactorul șef-adjunct) Închide-i pliscul imbecilului ăla. Cinci ziariști morți... Un record de mătrășiți. Au acoperit pagina întâi a ziarului nostru, a vieții noastre.

RSA: Mda... (e de un calm ziaristic) O să-mi dai curând dreptate. Se strânge cureaua. Acuș vine rândul celor de la ziarul nostru. Penultimul voi fi eu. Iar tu vei fi ultimul, la fel ca domnitorul Brâncoveanu, când cu turcii și feciorii săi.

RS (Se scărpină discret, tolănit pe un fotoliu): Bancuri... Ți s-a subțiat umorul, ca meniul de la cantina săracilor. Eu cred că aceste crime sunt opera unui maniac. Uniiucid prostituate, alții preferă ziariști. Gusturile criminalilor diferă, și e democratic așa. Ce naiba, ne-ntoarcem în comunism? Fiecare criminal ucide pe cine vrea. Dă-mi te rog telecomanda de femei.

RSA (Se scărpină discret, tolănit pe un fotoliu): Îți tremură mâna... ți-e frică...

RS (apasă pe telecomanda de femei și tipa de pe canapea se transformă în altă tipă. De pildă, din blondă devine brună, din pieptoasă devine nepieptoasă. Eventual, femeia își poate pune o mască). Îmi tremură mâna din cauza telecomenzii. Sunt un armăsar pervers. Telecomanda de femei... asta, da, cucerire a minții omenești. Made in Japan. Tot japonezii, săracii... Ce pustie ar fi viața fără japonezi! Apăs pe un buton și femeia din fața mea se preschimbă în alta. Întotdeauna am considerat alergatul după femei ca ultima formă de rezistență intelectuală. Dacă apăs pe butonul de volum, sănii femeii cresc sau scad...

RSA (introduce o discetă în computer. Apasă pe câteva taste și computerul îi umple paharul cu o băutură spirtoasă. Acest lucru se va repeta pe parcursul actului întâi): Telecomanda asta de muieri nu se desprinde de biroul tău, așa cum piatra ponce nu se desprinde de duș. Tot orașul povestește de telecomanda ta. Chiar și puștii, atunci când sar coarda sau când răsfoiesc reviste porno.

Marin *Ifrim este un personaj agitat și risipitor. S-a născut la 1 decembrie 1955 în comuna Bălăceanu din județul Buzău. Are pregătire de maestru chimist, dar scrie versuri, face publicistică și lucrează la un... teatru. Orașul descris în poemul-reportaj din acest număr este Buzăul. Deși seamănă cu multe altele...*

ORAȘUL MEU

(Centrul mondial al anonimatului)

inițial
toate centrele orașelor
au aceeași formă
aceeași primărie
aceiași funcționari mărunți
străbătând piața publică
destinată mitingurilor
(în această privință
orașul meu este
un oraș chinezesc
un cătun înconjurat
de o citoplasmă
eminamente agrară)

joia în centru
se întâlnesc muzicanții
pentru a tocmi nunțile
și botezurile săptămânale
sindicaliștii rebegiți
de frig și foame
adunați pentru a proteja
scaunele liderilor lor
aurolacii aflați în
exercițiul funcțiunii
bișnițarii și curbele mărunte
rar câte un președinte de români
aflat în scădere de popularitate
sau în mijloc de calamitate
(ca la cutremurul din '77)
ar mai fi cele 3 semafoare
și uniforma de polițist
printre care se strecoară
fiecare când are verdele său
cei 150.000 de locuitori curgând
spre farmacia din centru
banca din centru
școala din centru

în orașul meu toate străzile
au nume de oameni iluștri
și duc spre trecut
bloc lângă bloc
casă lângă casă
bloc lângă casă
casă lângă bloc
de-o parte și de alta a asfaltului
cenușiu gri negru roșu
maro alb verde galben
în funcție de anotimp
de accidente și măturători

un poem-reportaj

DE MARIN IFRIM

străzile mici
duc în străzile mari
străzile mari
în afara orașului
în grâu porumb sfecă

mai interesante sunt
fundăturile pe care
cerculă numai îngeri și
doamne brune spre sonete
cu Shakespeare pe buze
și pistol la șosete

în orașul meu
fiecare locuitor
primește un țesut

nervos
alcătuit din peste
10 miliarde

de neuroni
și-n locul celor mulți
gândesc doar câțiva

șefi
ei fiind chiar

neurofagi
pentru a putea să

cugete
ordinea cultura

sănătatea
industria agricultura

finanțele
ei au proprietăți

fundamentale
excită munca

și aprobă
conductibilitatea

impulsurilor nervoase
prin creierul fiecărui

în orașul meu
unde sunt doi oameni unul trebuie
să fie șef celuilalt
până și perechile normale
care fac dragoste
trebuie să aibă un șef de sex

doar sinucigașii și-o
fac
cu mâna lor de
capul lor
făcând praștii
cenușii
din măduva spinării

în orașul meu
arhitecții se ocupă
cu amplasarea WC-urilor
(care au un miros urât
deși nu există...)

de regulă
în locurile luminoase
au locuințe cerebeloșii
cei ce gândesc pentru noi
cei cu diencefalul ieșit din

stas
oameni titrați cu copii

accesati
la internet și fire de
carbon la șiret

în rest
doar niște cartiere

bituminoase
cu tablă și țigla pe case

racordate la sistemul de
alimentare

cu apă a sâmbetei
mai rar o vilă de doctor

sau magistrat
un fel de triunghi al

Bermudelor la pătrat
sau vreun conac infinit

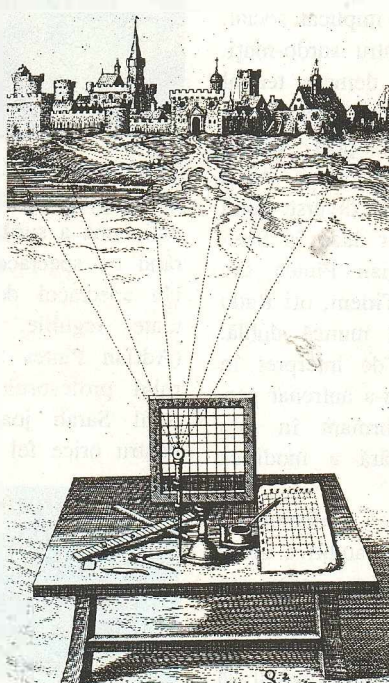
al vreunui îmbogățit subit
ar mai fi canalele termice

de luat în seamă
un fel de bordeie

tradiționale pentru

hai să le zicem: haimanale

în gara noastră strâmtă și puțină
poți număra vagoanele cu motorină
iar băncile sunt scrijelate și letale
purtând microbi și resturi lacrimale

subaltern

IMPORTANT PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII

■ Textele pe care ni le trimiteți trebuie să fie dactilografiate (sau, măcar, scrise lizibil). Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie (color) și un curriculum vitae (alb-negru!). Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Mă interesează orice gen literar: poezie, proză, teatru, critică și istorie literară etc. Nu trebuie să-mi puneți la dispoziție sute de pagini, îmi sunt suficiente cinci-șase. Dacă am nevoie de mai multe, vi le solicit eu.

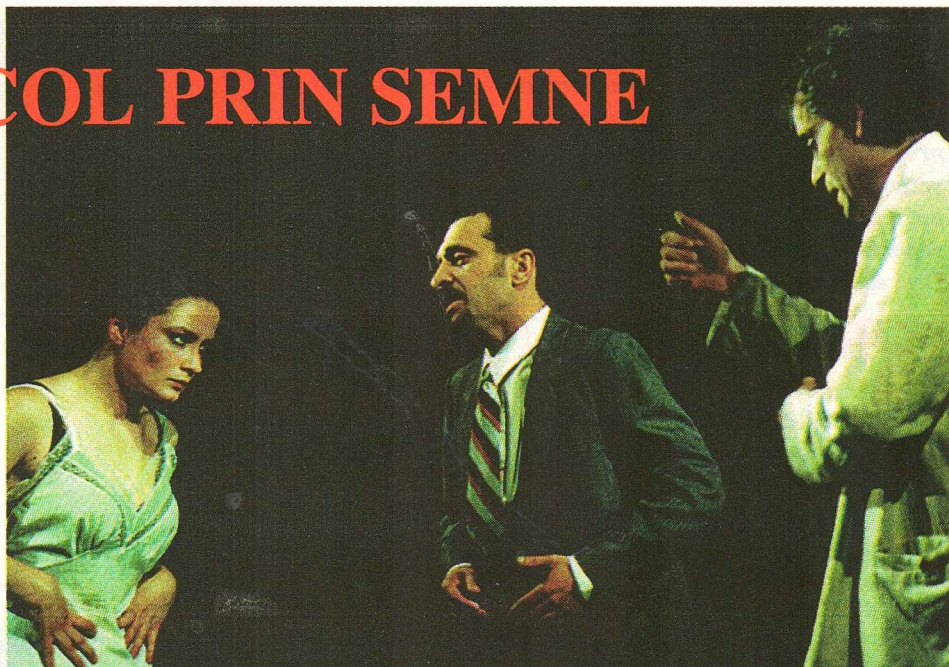
■ Toate scrisorile primesc un răspuns. Toate textele literare valoroase se publică. Toate textele literare publicate candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Dintre corespondenții Mașinii de scris se selectează și autorii cărora li se asigură publicarea, pe bază de contract, a unei cărți. Numele lor se anunță la fiecare 1 martie.

UN SPECTACOL PRIN SEMNE

Cristian Theodor Popescu a înființat **Compania Teatrală 777** pentru că s-a hotărât, pe cât posibil, să ocolească sistemul instituțiilor subvenționate și să lucreze pe baza unor proiecte: „structura companiei este flexibilă și complet deschisă”. Primul pas este spectacolul **Copiii unui Dumnezeu mai mic**, după o piesă scrisă în 1981 de americanul Mark Medoff. Titlul pare ciudat și oricum nu prevestește nimic despre faptul că este vorba de un text puternic implicat social, o piesă cu, despre și pentru surdo-muți. Noutatea unui astfel de demers teatral este completă în România, pentru că depășește ideea terapiei prin teatru. **Copiii...** este jucat cu succes pe scena Teatrului Odeon, dar și la diverse școli ajutoare și cămine. Chiar dacă în fruntea distribuției apar Adrian Pinteau sau Florin Piersic jr., Adrian Titieni, ori Radu Gabriel, toți au făcut o muncă dublă: aceea de actor și aceea de interpret în limbajul semnelor. Trupa s-a antrenat perfect pentru a juca performant în fața oricărui tip de public fără a modifica modalitățile de expresie.

Într-un cămin-școală de recuperare a tinerilor cu deficiențe vocal-auditive apare un profesor tânăr, James, care se îndrăgostește de cea mai reticentă dintre eleve, surdo-mută complet și părăsită de familie. Fata, Sarah, va refuza mereu să încerce să vorbească chiar și după ce devine soția lui James. Profesorul este considerat de ceilalți surdo-muți un intrus. Sarah este curtată permanent de un coleg de cămin și este căutată pentru a susține în fața judecătorilor necesitatea schimbării statutului social pentru persoanele cu handicapuri de vorbire și auz. Un subiect actual și în România, actual și teatral și social. Teatral pentru că actorii trebuie să-și dubleze pofta de improvizație cu gestică limbajului prin semne. Iar social, pentru că de viața surdo-muților nu se îngrijește aproape nimeni la noi. Ca și în piesă, copiii surdo-muți sunt abandonați de familii, ajung să se prostitueze, fie că sunt băieți sau fete, muncesc în mizerie, necalificați, pe salarii de nimic. În cămine, școli sau centre speciale de multe ori profesorii profită de handicapul internilor.

Spectacolul lui Cristian Theodor Popescu nu își propune să militeze pentru o soartă mai bună a surdo-muților. Este în primul rând un spectacol de teatru, asta e clar! Un spectacol de regizor construit după toate regulile, cu actori excepționali (Adrian Pinteau sau Florin Piersic jr. în rolul profesorului și Cristina Toma în rolul Sarah joacă scene extraordinare), pentru orice fel de public. Din text sunt

exploatate foarte bine nuanțele de tragi-comedie. Radu Gabriel în rolul directorului de cămin care nici măcar nu s-a îngrijit să „vorbească” elevilor, improvizează sclipitor. Dubla distribuție a rolurilor lui James Leeds și Orin, un elev care începe să vorbească și care este îndrăgostit de Sarah, are ca finalitate două stiluri de a juca spectacolul. (R.A.I.)

COPIII UNUI DUMNEZEU MAI MIC de Mark Medoff,
Teatrul Odeon,
Regia: Cristian Theodor Popescu.
Din distribuție: Adrian Pinteau sau Florin Piersic jr. (James Leeds),
Cristina Toma (Sarah), Adrian Titieni sau Claudiu Trandafir (Orin Dennis),
Radu Gabriel (domnul Franklin).

UN STROP DE BLACK & WHITE

După două roluri de regi în „Hamlet” și „Poveste de iarnă” și după un Woyzeck muncit, Mihai Constantin revine la comedia populară, gen „Liceenii”. După atâtea ani și atâtea premii...! O comedie englezească adaptată și regizată de Florian Pittiș nu poate ieși rău în nici un caz. Iar compania pe scenă este încă invidiată: Ștefan Bănică jr., Daniela Nane și Manuela Ciucur. **Black & White** (pe numele de botez „Who's who”) este o comedie ușoară care nu dă dureri de cap și are poate ca singur păcat faptul că nu obosești de râs urmărind-o. Dialogurile nu sunt tari, dar au strălucire fără să aducă ceva nou sau să lanseze fraze memorabile. La mijloc sunt doi foști camarazi de armată care se întâlnesc la sfârșit de săptămână în hotelul unde fiecare și-a ticluit câte o aventură extraconjugală. Întâlnirea este întâmplătoare, hotelul ca un labirint nu are nici un ospătar serviabil, iar White și Black trebuie să mai facă față și vizitei soției unuia dintre ei. Black este „negru” pentru că nu poate să îndrume decât minciuni, una după alta, la nesfârșit, crede că minciuna bine pregătită îl scoate din orice încurcătură. White, fost comandant, se laudă că are adevărul pe buze tot timpul, minciuna lui este a nu spune adevărul întreg. Camarazi, adulterini în

labirintul hotelului, băieții nu ratează nici o clipă în care să își expună teoriile despre adevăr și minciună pe linia comicului de situație în care sunt implicați. Fug de nevastă sau de amantă, caută să scape basma curată și reciproc își pun problema dacă spusele fiecăruia sunt minciuni sau adevăruri.

Textul ar fi meritat o montare mai bună, un decor cel puțin frumos, și o mai mare poftă de improvizație și de situații surpriză. Pittiș a mizat pe hazul replicilor și a renunțat la dinamica rostirii și la comicul situațiilor. O regie în stil „Puricele“, de exemplu, ar fi scos **Black & White** din convențional. (R.A.I.)

BLACK & WHITE după „Who's who“ de Keith Waterhouse și Willis Hall
Teatrul Bulandra

Adaptare, ilustrație muzicală și regie: Florian Pittiș,
Caiet program numai cu integrale și rebus:
Luminița Răuț

Din distribuție: Mihai Constantin – Black, Ștefan Bănică jr. – White, Daniela Nane – Helen, amanta, Manuela Ciucur – Joanna, doamna Black, dar și doamna White.

FILOCTET FĂRĂ POVESTE

În general, spectacolele cu piese despre eroi legendari au succes de public dar sunt din ce în ce mai greu de realizat pentru că regizorii țin cu tot dinadinsul să fie originali sau să se suprapună peste o rețetă de succes folosită de regizori consacrați. Andreea Vulpe, regizoare a spectacolului **Filoctet** de la Naționalul bucureștean, a mai căzut într-o capcană: neexersarea decupajului pe o piesă antică. Spectacolul tinerei regizoare scapă povestea. Cu un cor nesincronizat în rostire și cu lumini care nu definesc spațiul de joc (din care lipsește scenografia) confuzia pune stăpânire pe spectacol. Nu mai rămâne nimic din frumoasa piesă a lui Sofocle. Nefastă montare! Eforturile de interpretare în trei, Claudiu Bleonț – bolnavul Filoctet, George Călin – tânărul Neoptolem, fiul lui Ahile, și Florin Zamfirescu – un Odiseu fantezist și șugubăț (în rostire), merită luate în considerare de un regizor care va dori să aducă pe scenă măcar întregul text al lui Sofocle. (R.A.I.)

FILOCTET de Sofocle,

Teatrul Național București,

Regia, versiune scenică și ilustrația muzicală: Andreea Vulpe

Din distribuție: Claudiu Bleonț – Filoctet, Florin Zamfirescu – Odiseu,
George Călin – Neoptolem.

IATĂ CE VINE!

Ion Cojar și Gelu Colceag, directorii Teatrului Național, și-au făcut public programul repertorial – ceea ce este o premieră a noilor directori de teatre numiți prin concurs. În curând îl vom revedea pe Marin Moraru în **Azilul de noapte** alături de Gheorghe Dinică, Radu Beligan, Mircea Albulescu, Mircea Rusu, Draga Olteanu Matei ș.a. Mihai Măniutiu intră în repetiții cu **Richard II** – Marcel Iureș, iar în paralel Tompa Gabor va lucra **Regele Lear** cu Victor Rebengiuc în rolul principal. Alexandru Darie pregătește la Nottara **Lungul drum al zilei către noapte** cu

Valeria Seciu. În toamnă revine și Dauid Esrig pentru un spectacol multimedia cu **Furtuna** lui Shakespeare. Alexandru Tocilescu a promis **O scrisoare pierdută**, iar Grigore Gonța nu s-a lăsat până nu a obținut drepturile de reprezentare a **Numelui trandafirului** pe care se pregătește să-l readucă în stagiune curentă. ETC.

*În librării **Oglinda spartă**, o culegere de critică teatrală, polemici și puncte de vedere scrise de Marian Popescu din 1990 până de curând, reamintește succesele și crizele din teatrul românesc de după 1989. Este o carte unică în felul ei editată de Editura UNITEXT a UNITER, 380 pagini.*

MARIAN POPESCU

**OGLINDA
SPARTĂ**

TEATRUL ROMÂNESC DUPĂ 1989

De jur-împrejurul ecranului

„AL CINCILEA ELEMENT“
(Franța, 1997)

...Admirabilul regizor LUC BESSON („Marele albastru“, „Nikită“, „LEON“ – filme făcute, evident, à la manière americaine: cel de-al doilea a fost preluat chiar de către americani, într-o versiune aducând a plagiat!) nu găsește altceva mai bun de făcut decât să încerce „să spargă gura târgului“ cu un film S.F...!?

Fiind în bani, după cele trei mari succese de casă obținute, adorabilul LUC apelează la o poveste scrisă de domnia-sa pe la vârsta de 16 ani și care se referă la cele patru elemente ale Greciei antice: pământul, aerul, focul și apa; din care, conf. L.B., rezultă un al cincilea: **viața!** „Am fost uluit cât de multe elemente comune există între scrierea lui Platon și povestea mea...!?, mărturisește acum Besson (?! – N.A.).

„Am cercetat atent istoria omenirii pentru a-mi putea imagina cât mai exact cum va arăta lumea în anul 2259, cum vor trăi oamenii, ce vor gândi? Am considerat că e foarte important să creez o lume imaginară pe care spectatorii să o considere o lume a viitorului!“ – mai grăiește autorul după premiera filmului la Cannes. Dar ce vedem în film?!

Vedem – atenție, suntem în 2259! – zgârie-nori printre care plutesc taxiuri spațiale (excepționale efecte speciale, realizate de Mark Stetson! – care, de fapt, fac toate paralele acestui film), arme și măști

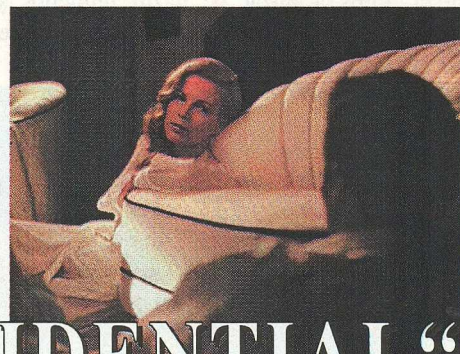

înfrîntoare... bla, bla, bla... precum și imense firme cu... „McDonald's“!

... Luându-se la lupte „greco-americane“, folosind în rolul principal un actor-vedetă internațional precum BRUCE WILLIS. Luc Besson dezamăgește profund spectatorii de bun-simț: „Al cincilea element“ este doar un biet gadget, spectaculos până la plictiseală și profund până la ridicol!

CRONICA

FILMULUI

HORIA
PĂTRAȘCU ■

„L.A. CONFIDENTIAL“

(S.U.A., polițist, 1997, 132 min., regia: Curtis Hanson)

(Voi începe cu o lungă introducere, întrucât consider că trebuie puse la punct anumite lucruri: în general mass-media, precum și critica de specialitate ne-au obișnuit cu ideea că un film polițist este un film dur, violent, negru, crud etc. etc...! Ambele sisteme de informație greșesc, cred, profund atunci când bagă în aceeași oală atât filmul polițist cu suport moral autentic, precum cele inspirate de fapte reale – cât și pe cel de origine strict-comercială, în care „eroii“ se urmăresc în mașini ce explodează, sau trag în neștire unul în altul cantități de cartușe incomensurabile care altfel, și luate la bani mărunți, ar umple până la refuz chiar și subsolurile anti-atomice ale Casei Presei Libere...!

Este absolut stupid să amesteci filmul POLIȚIST, real cu cel care imită, retardat, violența firească și caracteristică primului...! Satisfăcând, din nefericire!, veritabila „poftă de violență“ a spectatorului de rând a cărei judecată critică nu-i depășește vârful pantofului...! VIOLENȚA există, desigur, și din nefericire, în lumea pe care o trăim și iată o pildă cutremurătoare: fascismul a „produs“ peste 11 milioane de morți numai în lagărele de exterminare... și, măcar simbolic, au fost spânzurate, după Nürnberg, câteva capete – el, fascismul, fiind scos în afara legii! Comunismul, în schimb, a asasinat numai în lagărele țărilor comuniste... aproximativ 100 milioane de oameni...!?! Și iată că trăim, bine-mersi, n-a plătit încă nimeni un astfel de genocid UNIC...

trăim pe puroiul bălțit și uscat al unei răni imense, și puțin ne pasă...!

Atunci: CUM RĂMÂNE CU VIOLENȚA, stimați tovarăși și pretini...?!)

„L.A. Confidential“ (acest „L.A.“ vine de la alintatul termen american al orașului-mamut Los Angeles) este un film POLIȚIST în adevăratul sens al cuvântului, realizat desigur la modul spectaculos, dar profund axat pe o problemă civică și morală (ne aflăm în preajma Hollywood-ului anilor '950!), în care setea de adevăr a unui tânăr se izbește de experiența dură a unor reprezentanți ai legii, cei din urmă preferând pumnul și glonțul, în locul „dreptății“ oferite prin lege... care lege, după cum vom vedea în film, este mai mult oneroasă... dând posibilitate veritabililor criminali să se ascundă!

Realizat după romanul celebrului James Ellory, filmul apelează – dincolo de scenele „tari“! – la analiza psihologică a unor eroi situați de cele două părți ale baricadei „bine-rău“ (sau „adevăr-oroare“!), acțiunea sa desfășurându-se palpitant, cu cruzime uneori, dar niciodată depășind logica succedării evenimentelor.

Reconstituirea epocii este admirabilă (scenografia: Jeannine Oppewwall; costume: Ruth Myers; imaginea: Dante Spinotti), iar distribuția de excepție: KEVIN SPACEY (OSCAR – „Suspecți de serviciu“, „Seven“), DANNY DEVITTO („Zbor deasupra unui cuib de cuc“, „Hoffa“, serialul TV „Taxi“), australianul RUSSEL CROWE, KIM BASINGER

(cea care a luat GLOBUL DE AUR pentru acest film și pentru cel mai bun rol feminin secundar) etc.

Școala suspense-ului – afirmată de marele Hitchcock! – este evidentă și mai ales bine susținută (o mostră: cele două personaje principale, interpretate de Kevin și Russel, seamănă, fizic, până la confundare: ei bine, veți descoperi singuri ce înseamnă, într-un film, o astfel de „capcană”: pentru a-i urmări, și a înțelege acțiunea, vă va trebui un mare efort în

plus, o mai multă încordare a atenției... spre a nu-i confunda, fiecare dintre cei doi având partituri complet opuse!).

...Față de puzderia de pelicule americane ce ne-a invadat ecranul, în care diverși indiviziucid numai din pofta de a ucide – sau distrug mașini numai de dragul de a le face praf, mizând pe instinctele primare ale omului din sală – „L.A. CONFIDENTIAL” este (deși, repet: foarte dur!) un film remarcabil – o veritabilă operă cinematografică a genului!

„CONTACT”

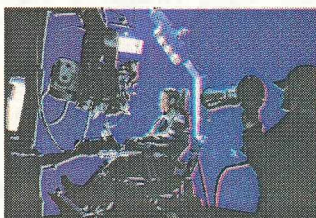
(S.U.A., SF, 1997, 150 min., regia: Robert Zemechis)

„Contact” este un film mai special având-o în rolul principal (îndrăznesc a spune: **singurul!**) pe uluitoarea JODIE FOSTER (OSCAR – „Tăcerea mieilor” etc.): este, într-un fel, anticomercial, are o poveste superbă și plină de poezie (este realizat – atenție! – după un roman al marelui om de știință și cultură care s-a numit CARL SAGAN!), un film în care dorința noastră firească spre cunoaștere și mai bine se înlănțuie cu RISCUL, cu AMBIȚIA și cu valoarea eternă a Civilizației și care se numește: DRAGOSTEA!

Filmul nu se poate povesti și nici nu intenționăm a o face.

Dacă-l veți vedea, și **vă invit călduros să o faceți**, veți remarca, sper, cu siguranță, dincolo de efectele vizuale și sonore create de KEN TALSTON, un mai vechi colaborator al regizorului – veți remarca, repet, cât de simplu și de firesc se pot împleti – chiar și într-o viziune parabolică – două dintre datele tipice (chiar dacă nu vrem să recunoaștem întotdeauna acest lucru!) ale **civilizației umane: știința și religia!**

Concluzia fiind una singură: o **lacrimă...**

„GEORGE, TRĂSNITUL JUNGLEI” (S.U.A. – 1997)

...Ca orice producție „Walt Disney Pictures”, filmul este o comedie savuroasă (spre deosebire de altele însă, este savuroasă – și doar atât!).

Oricât s-ar strădui să ne convingă producătorii, scenariștii și regizorul (ale căror nume se sfârșesc, invariabil, cu particula „...man” la urmă!); oricât de simpatic ar fi interpretul principal: **Brendan Fraser**; oricât ar încerca toți aceștia să ne convingă, prin presa de specialitate, că au avut la bază benzile desenate ale lui JAY WARD, populare prin anii '60 și care au stat la baza unor seriale TV de succes, **realitatea este una singură**: filmul „George ...etc.” este o

PARODIE declarată după celebrul „TARZAN”, destul de haioasă în sine (datorită mai ales performanțelor tehnice ale cinematografului ce permit nu doar realizarea unor cascade spectaculoase dar și, de pildă, „dirijarea” electronică a unor actori ascunși în blănuri de animale exotice!). Fără a transmite însă **fiorul acela unic al aventurii**, purtat de eroul lui E.R. Burroughs!

În plus, pelicula la care ne referim este presărată, pe ici pe colo, cu „pastilele comice” americane mereu mai dese în filmul american.

Adică – **un film mișto**.

„FOCUL DIN ADÂNCURI” (S.U.A. – 1997)

Este un film produs și interpretat de către STEVEN SEGAL (al cărui nume spune totul: adică, **nimic!**).

Un film de aventuri **onorabil** (poate că cel mai onorabil, din filmografia frumosului, înaltului și viril-asexuatului Segal!), cu explozii și chitară...!

(Mostră-text-promotion: „Am lucrat foarte mult pentru scenele **din mină**: deoarece nu puteam agăța cablurile, a trebuit să construim schele pentru a susține decorul!” – s.n. – N.A.).

De jur-împrejurul ecranului

FILME

- Excepțional** – LISTA LUI SCHINDLER (reluare – S.U.A.)
– L.A. CONFIDENTIAL (S.U.A., policier)
- Remarcabil** – PACIENTUL ENGLEZ (reluare – S.U.A.)
– CONTACT (S.U.A. – SF)
– ȘAPTE ANI ÎN TIBET (S.U.A. – artistic)
- Pierzi, dacă nu vezi** – GEORGE, TRĂSNITUL JUNGLEI (S.U.A. – comedie)
– AL CINCILEA ELEMENT (Franța – SF)
- Doar cu Extraveral** – FOCUL DIN ADÂNCURI (S.U.A. – acțiune)
- Curată sinucidere** – BEVERLY HILLS NINJA (reluare – S.U.A.)
– FILIERA CIPRIOTĂ (Hong Kong – acțiune)

SPECTACOLE DE TEATRU

- Excepțional** – HAMLET, regia Tompa Gabor, Teatrul Național Craiova
– 1794, regia Alexandru Darie, Teatrul Bulandra București
– REGINA MAMĂ, regia Gelu Colceag, Teatrul Național București
– NOPTILE CĂLUGĂRIȚEI PORTUGHEZE, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Tineretului Piatra Neamț
– CÔPILUL ÎNGROPAT, regia Cătălina Buzoianu, Teatrul Bulandra București
- Veți avea satisfacții** – NUNTA, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Național Cluj
– NOAPTEA ÎNCURCĂTURILOR, regia Petru Vutcărau, Teatrul Mic București
– POATE, ELEONORA, regia Alexandru Tocilescu, Theatrum Mundi București
– O BATISTĂ ÎN DUNĂRE, regia Ion Cojar, Teatrul Național București
– O NOAPTE FURTUNOASĂ, regia Dan Micu, Teatrul Nottara București
- Cineva are ceva de spus** – COPIII UNUI DUMNEZEU MAI MIC, regia Cristian Theodor Popescu, Compania 777 și Teatrul Odeon București
– BACANTELE, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Național București
– COMEDIA ERORILOR, regia Alexandru Darie, Teatrul de Comedie București
– POVEȘTEA POVEȘTILOR, regia Bogdan Voicu, Teatrul Andrei Mureșanu Sf. Gheorghe
– EMANCIPAREA PRINȚULUI HAMLET, regia Mihai Lungeanu, Teatrul Nottara București
- Comedii, comedii...** – BLACK & WHITE, regia Florian Pittiş, Teatrul Bulandra București
– CAFENEALUA, regia Horațiu Mălăele, Teatrul Bulandra București
– UNDE-I REVOLVERUL, regia Cornel Todea, Teatrul Nottara București
- Greu de (re)văzut** – FILOCTET, regia Andreea Vulpe, Teatrul Național București
– TREI FEMEI ÎNALTE, regia Vlad Masacci, Teatrul de Comedie București

FAUST

de Charles Gounod

Opera Română, regia Alexandru Tocilescu

Distribuția: Robert Nagy, Gabriel Cățe (Faust), Pompei Hărășteanu, Mihnea Lamatic, Adrian Ștefănescu, Dan Zancu (Mefisto), Iordache Basalic, Emil Iurașcu (Valentin), Victor Gomoiu, Valentin Vasiliu (Wagner) și Maria Bușă, Doina Dimitriu, Adriana Mesteș (Margareta). Pentru prima dată, regizorul de teatru Alexandru Tocilescu a trebuit să țină seama de câteva din legile fixe ale spectacolului de operă. Secondat de Cătălin Ionescu Arbore, ce s-a dovedit a fi un excelent scenograf, de Răzvan Cernat (conducerea muzicală) și Alexa Mezincescu (coregrafia), Tocilescu creează un spectacol total, excelent realizat din punct de vedere regizoral și artistic. Costul acestei montări impresionante a fost de 650 milioane de lei. (D.B.)

evenimentul cultural al lunii

Dale Carnegie –
Secretele succesului
Editura Curtea Veche
traducere de
Luiza Gervescu
248 pagini, preț
neprecizat

Cu peste 44 de milioane de exemplare vândute în întreaga lume, **SECRETELE SUCCESULUI** – Cum să vă faceți prieteni și să deveniți influent – a spart toate frontierele, ocupând un loc de drept în topul celor mai bine vândute cărți din toate timpurile. Doina Uricariu a descifrat „Secretele” drept „o lecție a dialogului, a comunicării interactive, a puterii limbajului – care nu înseamnă numai vorbire, ci și capacitate de ascultare a celui alt”.

Luiza Seche, Mircea Seche – Dicționarul de sinonime al limbii române
Editura Univers
Enciclopedic
ediția a II-a, revăzută și
adăugită
972 pagini, 69.900 lei

O reeditare necesară a unei lucrări lexicografice fundamentale. În prefața primei ediții din 1982, acad. I. Coteanu preciza: „A spune că Dicționarul de sinonime este o «premieră» în lexicografia noastră înseamnă doar a recunoaște calitățile «lucrului bine făcut»”.

Costin Scorpan – Istoria României – Enciclopedie
Editura Nemira
798 pagini,
preț neprecizat

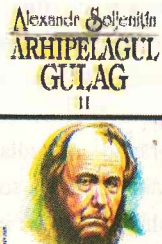
Accesibilă și utilă prin caracterul său de popularizare, Enciclopedia lui Costin Scorpan are și toate valențele unei lucrări științifice. Concepția de organizare este excelentă, iar materialul elaborat prezintă istoria adevărată, obiectivă a românilor. O carte de referință care nu trebuie să vă lipsească din bibliotecă.

Stéphane Mallarmé – Poèmes/Poeme
Editura Atlas
Ediție bilingvă
franceză-română
Versiune în limba
română și postfață de
Ioan Matei, 222 pagini,
preț neprecizat

Un volum „pentru cunosători”. Ediția bilingvă a Poemelor lui Mallarmé beneficiază și de o colecție de imagini inedite pentru publicul român ale scriitorului. Autori: Gauguin, Degas, Nadar, Munch...

Alexandr Soljenitșin – Arhipelagul Gulag II
Editura Univers
traducere și note de
Ion Covaci
512 pagini,
preț neprecizat

Editura Univers își face un titlu de glorie din publicarea în România a uneia dintre cele mai importante cărți ale secolului.

SARMALELE

RECI s-au ivit în farfuria românului amator și iubitor de muzică la sfârșit de 1993. Afișul, mic și modest, ce anunța primul concert, în decembrie același an, a reușit să adune doar ziariști, prieteni și oameni de radio, curioși să vadă ce se ascunde sub acest nume haios cu conotații gastronomico-naționale. Inspirația textierului Florin Dumitrescu, „importantă în istoria și desfășurarea grupului” – cum le place băieților s-o spună – a atins cote maxime, numele formației reprezentând portretul psihologic schițat al românului, căruia îi plac sarmalele fierbinți, dar e dispus să le mănânce și reci.

Zoltan Andras – solist vocal și clape
Emil Viciu – chitară
Mihai Iordache – saxofon, flaut
Adrian Bortun – bas
Vadim Tichisan – tobe
Florin Dumitrescu – băiatu' cu textele

„AM CÂNTAT PRINTRE PETARDE!”

După zeci de concerte, două albume lansate – „Țara te vrea prost” în 1995 și „Aurolac” în 1996 – și diverse participări la festivaluri muzicale de gen din Germania (a fost singura formație românească reprezentantă a genului rock), Ungaria și România, SARMALELE RECI sunt încă, din păcate, confundate cu un grup umoristic gen Divertis, deși au cântat pe aceeași scenă cu Didier Lockwood (violonist de jazz de talie mondială) ori s-au numărat printre protagoniștii primului revelion oficial în stradă. „Am cântat printre petarde – spune chitaristul grupului, Emil Viciu – semnul de maximă simpatie a publicului pentru artiști”.

Pentru că țin să-și păstreze credibilitatea-n ochii publicului, SARMALELE RECI pregătesc pentru această primăvară cel de-al

treilea album: „Materialul este foarte tare și știm că va fi un mare succes pentru că de mult nu ne-am mai distrat atât de bine la repetiții”. Două piese, „Blonda din blocul meu” și „Răpirea din serai”, sunt deja difuzate la diverse posturi de radio: „Sunt povești de dragoste ușor neconvenționale, povești de cartier din care lipsesc valurile, luna și floricelele suave”. Temele celui de-al treilea disc vor fi variate: de la revoltă și tristețe, până la dragoste și dramatism. Albumul va reprezenta și o bătălie împotriva artei facile, degenerate, împotriva stării de comoditate intelectuală.

Din biografia grupului nu lipsește capitolul SUCESE. Așa am aflat că Emil, Zoly și Mihăiță sunt vegetarieni; că Florin, Emil, Zoly și Vadim l-au convins pe Mihai să redevină nefumător; că după solistul și chitaristul grupului, copiii strigă pe stradă „SARMALELE RECI” și se ascund rapid într-o scară de bloc... Și ca mirarea să fie completă, „Sărmăluțele” trag câte-o adevărată orgie de fiecare dată când intră-n cofetărie, uimindu-și astfel atât prietenii cât și admiratorii.

Ce îi întristează? „Că ni se pun întrebări la care nu ne e greu să răspundem, că-s lucruri umane și destul de simple de genul «Ce mâncăm, pe cine iubim, cât și de ce» sau dacă ne-am răsturnat cu mașina. Dar ne-ar bucura mai mult să vorbim despre ceea ce facem noi, despre muzica noastră și ceea ce suntem. Nu amănuntele picante îl fac pe cititor educat. Ar fi interesant ca el să-nțeleagă ce face cutare artist, să meargă la concertele acestuia, să-i vadă piesele ori să-i cumpere cărțile și nu să fie interesat de câți bani a câștigat sau ce-a făcut cu ei...”. (D.B.)

DAN SPĂTARU, AMBASADORUL ȘI MILIȚIANUL

„Într-o seară, pe vremea lui Ceaușescu, mergeam cu mașina împreună cu doi prieteni. Cel de pe bancheta din spate era portar la «Ambasador» și se întorcea de la serviciu. La un moment dat ne oprește Miliția și ne cere carnetul. Prietenul meu, care conducea mașina, uitase să-și ia actele la el. Ca să-l salvez, i-am spus milițianului: «Tovarășe, eu sunt Dan Spătaru și trebuie să ajung urgent nu știu unde...» La care milițianul mi-a spus: «Îmi pare rău, nu vă cunosc. Cine sunteți?» Atunci a intervenit șoferul: «Cum, nu-l știi pe dumnealui? E din suita tovarășului ambasador!» – și arăta cu degetul spre bancheta din spate. Milițianul s-a uitat, și când a văzut scris pe șapca portarului «Ambasador», a luat poziția de drepti: «Trăiți! Vă rog să mă iertați, tovarășe ambasador. Călătorie plăcută!» (C.E.)

STIMAȚI CITITORI ÎNFLĂCĂRAȚI,

Începând cu acest număr, revista „Flacăra” vă oferă posibilitatea de a participa în mod direct la realizarea paginilor sale de viață mondenă. Trimiteți pe adresa redacției noastre numele VIP-urilor autohtone pe care ați dori să le intervievăm și întrebările care vreți să le fie puse. Prin intermediul nostru aveți permanent legătura cu înalta societate românească.

Tot în paginile de viață mondenă vom găzdui o rubrică de zvonuri primite de la cititorii noștri, despre diverse personalități publice românești. Cele mai interesante bârfe vor fi publicate număr de număr și premiate la sfârșitul anului 1998 printr-o modalitate care va fi anunțată ulterior. Puneți repede mâna pe pix și nu uitați să menționați pe plic, pentru „Poșta mondenă”! (C.E.)

NU M-AM CULCAT CU BĂIEȚII DE LA «TALISMAN»

Zvonurile care au circulat în ultima vreme despre Mirabela Dauer au fost extrem de controversate, viața sentimentală a solistei reprezentând mai tot timpul un subiect de bârfă în mediile mondene. Ultima aventură care i-a fost pusă Mirabelei în cărcă i-a avut în prim plan pe băieții de la „Talisman”. „În momentul de față sunt fericită din toate punctele de vedere – ne-a declarat solista. Am un iubit și el este viitorul meu soț. Ne amuzăm împreună de ceea ce scriu ziarele despre noi sau de ceea ce auzim că se bârfește pe la colțuri. N-am nici o treabă cu băieții de la «Talisman». Pot să spun că sunt ca o mamă pen-

tru ei. Tavi Colen și Alin Oprea sunt prietenii mei, sunt frații mei, sunt copiii mei. Fac tot ce pot ca să-i ajut și ei mă ajută cu vocile lor la înregistrări”. Nici la capitolul relație mamă-fiu, Mirabela nu este scutită de necazuri. În urmă cu câțiva ani fiul cântăreței a declarat presei că mama sa l-a abandonat încă din copilărie și că acum nu simte pentru ea decât repulsie. Solista vede însă lucrurile altfel. Ea ne-a mărturisit că-și iubește fiul

la fel de mult ca atunci când îl purta în pânțe. „De vină, în acest caz, cred că au fost autoritățile române care la vremea aceea au considerat că o artistă nu poate fi o mamă bună pentru fiul ei. El a fost dat în grija tatălui său, care pe atunci câștiga la televiziune doar 2.050 de lei. Bani pe care-i câștigam eu erau mult mai mulți, dar asta nu a contat prea mult. Cred că băiatul meu a fost influențat în ceea ce mă privește”.

În altă ordine de idei, Mirabela nu s-a schimbat prea mult și asta, consideră ea, datorită staturii sale mignone, care o ajută să nu-și trădeze vârsta. Încă din copilărie, solista a fost un băiețoi (cădea de

pe gardul școlii sau din copaci, se juca și cu pistoale de lemn, era rasă-n cap de tatăl său pentru a se cuminti)... și băiețoi a rămas. „Îmi place să umblu în blugi și să port gecii cu țințe. Nu sunt o doamnă. Cineva îmi spunea că dacă trec printr-un filtru la aeroport, dereglez aparatul. Eu sunt femeie, dar sunt heavy. Cred că sunt o doamnă prin ceea ce am în suflet”. (C.E.)

VIP ANCHETA FLACĂRA

Romică Tociu

„Dacă e frig, să poarte. Vine o vreme când trebuie să porți și izmene, să te îmbraci mai gros. Depinde și ce gagici ai, că dacă ai una mișto, nu poți să te duci la ea în izmene, oricât ți-ar fi de frig. Dacă ai una mai «puturoasă», îți iei și izmene. Cum e gagică, așa și bărbatul.”

Gabriel Dorobanțu

„Nu mi se pare înjositor. Dacă este frig, trebuie s-o facă. Bărbații sunt mult mai

CREDEȚI CĂ ESTE ÎNJOSITOR CA BĂRBAȚII SĂ POARTE IZMENE?

sensibili ca femeile. Cred că celor tineri le este chiar indicat să poarte, pentru că trebuie să se gândească la faptul că ar trebui să fie sănătoși tot restul vieții.”

Octavian Ursulescu

„Dacă ați observat reclamele de la televiziunile occidentale, lenjeria de corp este foarte la modă. Se poartă în America, în Canada, în țările reci și cred că și la noi bărbații vor înțelege că nu este înjositor. Și femeile trebuie să înțeleagă că nu este nimic degradant sau lipsit de bun gust. Poate că femeii îi poate trezi o senzație aparte să dezbrace un bărbat cu mai multă lenjerie pe el.

Eu, deocamdată, nu posed această lenjerie, dar având în vedere frigul cumplit din sălile de spectacole, cred că va trebui să-mi achiziționez un set de mare efect.”

Cornel Palade

„Nu mi se pare înjositor chiar deloc. Dacă el se simte bine, de ce să nu le poarte? Eu nu port, pentru că nu le suport. Chiar mă întreb: cum poate o femeie să meargă iarna, pe frig, numai în ciorapi, iar un bărbat trebuie să poarte izmene? Să fie la mijloc vorba despre reumatism? Oricum, din moment ce le fabrică cineva, ele trebuie cumpărate, trebuie plătite. Se creează niște locuri de muncă în plus, mai ales că noi avem atâția șomeri. Facem o fabrică de izmene și e bine să-i sfătuim pe oameni să poarte izmene.” (C.E.)

5 ÎNTREBĂRI PENTRU... JEAN CONSTANTIN

Rep.: Cu puțin înainte de Revoluția din 1989 se vorbea cum că, împreună cu Nicu Ceaușescu, Florin Piersic și Angela Similea, ați realizat un film porno de excepție. De unde credeți că a pornit această stupizenie?

J.C.: Nu știu. De la oameni care nu sunt documentați, oameni cărora le place să mintă sau să inventeze. Eu n-am știut nimic de treaba asta. Florin Piersic mai are darul de

a povesti, de a face comedioane din astea.

Rep.: Ați fost vreodată tentat să participați în calitate de personaj principal la un așa-zis film sexy sau porno?

J.C.: Nu, pentru nimic în lume și nici n-aș face așa ceva. Am și eu o vârstă. Copiii mă cunosc din „Toate pânzele sus”, așa încât n-aș face așa ceva pentru educația lor.

Rep.: Cum ați proceda dacă ar trebui să oferiți soției dv. o seară de excepție?

J.C.: Nu știu, nu m-am gândit. Cred că, pentru ea, „o seară de excepție” ar fi o seară cu distracții, cu petreceri, cu invitație la un restaurant, cu un dans.

Rep.: Dar dacă ar trebui să oferiți această seară unei admiratoare?

J.C.: Poate s-ar schimba ceva în atitudine.

Rep.: Ce anume? Încercați să ne oferiți câteva amănunte.

J.C.: Nu, am impresia că n-ar trebui să mă dezbrace de tot în această declarație. (C.E.)

VIP - ADDRESS

SARMALELE RECI: Bd. Constructorilor nr.29, ap. 93, cod 77762, București

OCTAVE: Str. Partiturii nr.8, bl. 62, se.E, ap.193, sector 6, București

NAE LĂZĂRESCU și VASILE MURARU: Teatrul de revistă „Constantin Tănase”, Calea Victoriei nr. 33, București

CĂTĂLIN CRIȘAN: Radio România, Redacția muzicală, Str. General Berthelot nr. 62-64, domnului Titus Andrei (pentru Cătălin Crișan), București

ILEANA STANA IONESCU: Teatrul Național „Ion Luca Caragiale”, B-dul. Nicolae Bălcescu nr.2, București

REMEMBER

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Ianuarie

După cum se știe, 1998 va fi Anul Internațional al Atletismului Feminin, prilej de noi ambiții pentru sportivele noastre. ● Astfel, rapidista Gabriela Szabo și-a propus – nici mai mult, nici mai puțin! – câștigarea tuturor celor 7 concursuri din Golden League, care se vor desfășura la Roma, Oslo, Monte Carlo, Zürich, Bruxelles, Berlin și Moscova. Răsplata? Un milion de dolari! Pentru aceasta, Gabi se pregătește (de la 19

Lidia Simon

decembrie) în Maroc, la Ifrane, la altitudinea de 1.700 m ● În opoziție, parcă, băcăoanca Mihaela Melinte (campionă europeană de tineret la aruncarea ciocanului) se antrenează la 80 m sub pământ, în salina de la Slănic Prahova... ● Având ca obiectiv declarat doborârea recordului mondial, triplusaltista Rodica Mateescu a obținut

Deși prin tradiție luna ianuarie este consacrată sporturilor de iarnă, numeroase alte competiții au ținut afișul. De la raliul Paris – Dakar și „mondialele” de natație desfășurate la Antipozi, de la „europenele” de patinaj viteză sau artistic și Open-ul Australiei Ford al tenisului de câmp, de la întrecerile intercluburi la handbal, volei ori baschet și de la cele de pe planșele de scrimă sau din fața mesei de ping-pong și a tablei de șah ne-a sosit în permanență un adevărat bombardament informațional. Fără a încerca o privire exhaustivă asupra tuturor acestora, ne vom referi mai mult la acelea în care au fost angrenați și sportivi români.

primele rezultate încurajatoare: trei succese în 9 zile – la București, Dortmund și

Mihaela Melinte

Stuttgart – cu 14,87 m, 14,86 m și respectiv 14,76 m ● De asemenea, stelistă Monica Iagăr a realizat 1,98 m la săritura în înălțime, cea mai bună performanță mondială a anului ● Fiind vremea crosurilor, Lidia Simon a câștigat cursa de la Osaka, iar Mariana Chirilă se află pe

primul loc în clasamentul general al Grand Prix I.A.A.F. ● Așteptând ca rezultatul con-

Monica Iagăr

traexpertizei să ne aducă înfirmarea, să mai spunem că la Amorebieta, tulleceanca Elena Fidatov (clasată pe locul secund, la fotografie) a fost depistată pozitiv (steroidi) în urma controlului antidoping.

AUSTRALIAN OPEN

Martina Hingis (17 ani și 4 luni) și-a apărut cu succes titlul cucerit anul trecut

● Cotată a șasea favorită la titlu, Irina Spârlea (8 WTA) a pierdut în primul tur cu 6-7, 6-3, 6-1 la mezină familiei Williams, Serena (16 ani), după ce în urmă cu un an ajunsese în „sferturi” ● Tot în rundul inaugural, Cătălina Cristea a fost eliminată cu 6-3, 6-2 de poloneza Magdalena Grzybowska, la fel ca Dinu Pescariu, 2-6, 6-4; 2-6, 2-6 cu italianul Andrea Gaudenzi ● În schimb, Ruxandra Dragomir (nr. 15) le-a întrecut cu 6-2, 6-1 pe Meike Babel (Germania), cu 7-6, 2-6, 6-3 pe Magui Serna (Spania) și cu 6-2, 7-5 pe Florencia Labat (Argentina), capotând însă în „optimi” cu 0-6, 0-6 în fața campioanei olimpice en titre, Lindsay Davenport (S.U.A.), nr. 2 pe tabloul principal.

Cehul Petr Korda (30 ani) a câștigat primul turneu de Grand Slam din cariera sa

Aflat la Nagano, cunoscutul comentator TV Cristian Topescu a primit din partea Comitetului Internațional Olimpic, sub semnătura președintelui Juan Antonio Samaranch, înștiințarea că a fost distins cu „Ordinul Olimpic”.

Februarie

Dar apropo de Nagano, gazda Jocurilor Olimpice de iarnă. În perioada 7-22 februarie, renumita stațiune japoneză organizează ultima întrecere supremă a acestui mileniu, reunind circa 2.300 de sportivi din peste 70 de țări, care se întrec la 68 de probe ● România este prezentă a zecea oară consecutiv, în stil mai mult „coubertian”, dintre cei 18 sportivi doar patinatorii Mihaela Dascălu (la viteză) și Cornel Gheorghe (la artistic) având șanse într-o clasare onorabilă.

După cum se știe, din 1987 Fundația Americană a Sportului Feminin a creat Premiul „Flo Hyman” (în amintirea unei voleibaliste) atribuit anual pentru merite excepționale în domeniu.

Printre laureați s-au numărat vedete ca jucătoarele de tenis Chris Evert și Martina Navratilova sau atleta Jackie Joyner-Kersey, pentru 1998 fiind nominalizată marea noastră gimnastă Nadia Comăneci.

Pregătirile pentru Coupe du Monde

SUB SEMNUL INCERTITUDINII

● România va organiza turneul final al C.E. – Under 21 ● Unicat mondial:
Anghel Iordănescu este selecționerul a două reprezentative naționale

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

● Trecute emoțiile tragerii la sorți a grupelor preliminare de calificare la C. E. 2000, F.R.F. și președintele Mircea Sandu s-au confruntat cu un moment de adevărată criză la nivelul conducerii echipei naționale ● În sfârșit, după nenumărate discuții și tergiversări, rezultatul se cunoaște: selecționerul Iordănescu „merge la două capete“, până la 15 iulie conducând echipa României, iar imediat după turneul final din Hexagon va prelua „naționala“ elenă pe timp de doi ani, cu drept de opțiune pentru încă doi ● Cât privește pregătirile imediate ale „tricolorilor“, în afară de mult trâmbițatul amical cu Belgia din 22 aprilie, se pare că s-ar mai fi perfectat și o partidă cu Israelul, la 18 martie ● Proiectatul turneu sud-american a constituit, de asemenea, mari bătăi de cap pentru staff-ul federal, legate de ezitățile lui Iordănescu, modificările de program efectuate de impresarul implicat în acțiunea respectivă și de imposibilitatea convocării strănerilor ● Soluția de compromis: un singur joc, pe 19 februarie, cu Argentina (Daniel Passarella convocând 7-8 străneri), căreia i-am opus o selecționată a Ligii profesioniștilor (numai cu jucători „autohtoni“), condusă de Florin Marin (cel care refuzase să preia responsabilitatea în cazul unui turneu de 10 zile), „secund“ – Nicolae Manea (Rapidul având 6 jucători în lot), supervizor(!) – Anghel Iordănescu, iar conducătorul delegației – Dumitru Dragomir, președintele L.P.F. ● La toate aceste convulsii s-a mai adăugat și inițiativa președintelui Marius Stan de la Oțelul Galați care, în numele mai multor cluburi,

amenința cu greva (neînceperea campionatului Diviziei A la 1 martie), urmare a prevederilor Ordonanțelor Guvernamentale nr.62 și 85/1997 și ale Legii 32/1996 referitoare la impozitul pe venituri,

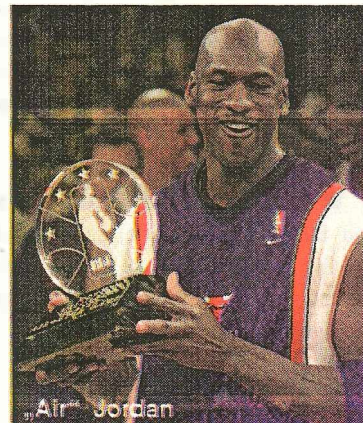
Candidat unic la funcția de președinte al F.R.F., Mircea Sandu are în schimb patru propuneri pentru postul de selecționer: Victor Pițurcă, Țiți Dumitriu, Ladislau Bölöny și... „Kir“ Anghel Iordănescu

alte decât salarii (prime și indemnizații) ● În schimb, adversarele noastre de la Coupe du Monde nu au stat degeaba: Tunisia a jucat cu

Iugoslavia (0-3, la Tunis), Guineea (4-1, la Sfax), Mali (1-0, la Bamako), participând la Cupa Africii pe națiuni unde a întâlnit, într-una din cele 4 grupe, Ghana (0-2), R.D. Congo (fostul Zair) și Togo; Columbia are un program bine stabilit de 10 meciuri, ca și Anglia, care a început prin a întâlni pe „Wembley“ selecționata Chile ● După organizarea turneului final al „europenilor“ de juniori la București, în aprilie 1962, România este din nou onorată, U.E.F.A. atribuindu-ne rolul de gazdă a turneului final al C.E. – Under 21 ● Astfel, în perioada 23-31 mai, pe stadioanele „Steaua“ și „Cotroceni“ se vor întâlni cele 8 echipe calificate, împărțite în două grupe ● În grupa A, ROMÂNIA va întâlni Olanda și Germania – Grecia, iar în grupa B, Spania – Rusia, Norvegia – Suedia, ulterior disputându-se meciuri de clasament pentru locurile 1-4 și 5-8 ● Acțiunea este susținută printr-o Hotărâre de Guvern care disponibilizează suma de 32 miliarde lei, derulabile prin M.T.S. ● La nivelul reprezentativei de tineret (antrenori: Victor Pițurcă și Gabriel Boldici) era prevăzut un turneu de pregătire în Turcia, incluzând două jocuri (cu selecționata similară a gazdelor și cu Galatasaray), în intervalul 16-22 februarie ● Ca să încheiem totuși pe un ton optimist, să spunem că, după Nicolae Rainea și Ioan Igna, țara noastră va avea din nou (după 12 ani de absență) un arbitru la turneul final al C.M. '98, în persoana timișoreanului Nicolae Grigorescu, nominalizat între cei 33 de arbitri-asistenți și alături de alți 34 „centrali“.

ALL – STAR GAME

În primul week-end din luna februarie, exigentul și entuziastul public prezent în Madison Square Garden din N.Y. a fost martor la cea de-a 48-a ediție a show-ului All-Star Game. Fără Patrick Ewing, Dennis Rodman sau Charles Barkley, însă cu Michael Jordan, Dikembe Mutombo (9 puncte), Shawn Kemp (12 p.), Anfernee Hardaway (6 p.) și Grant Hill (15 p.) – Est (antrenor Larry Bird – Indiana Pacers) – față în față cu Shaquille O'Neal (12 p.), Gary Payton (7 p.), Karl Malone (4 p.), Kobe Bryant (18p., doar 19 ani, de la L.A. Lakers) și Kevin Garnet (12 p.) – Vest (antrenor George Karl – Seattle Supersonics) în „5“-urile de bază, confruntarea dintre cele două selecționate s-a încheiat cu victoria Estului (135-114), pentru a 31-a oară. Ca de obicei, a fost un spectacol major, cu o abundență de slam-dunk și cu un inedit duel între „bătrânul“ Michael (aflat probabil la ultima sa apariție în All-Star Game) și tânărul Kobe. Deși a avut o stare febrilă, Michael „Air“ Jordan a înscris 23 de puncte, având 6 recuperări și 8 pase decisive, devenind – după 1988 și 1996 – pentru a treia oară M.V.P. (Most Valuable Player).

MICI (MARI) „SECRETE” LA CĂLCAT

● **Materialele să nu fie nici prea ude, nici prea uscate.**

● Nu stropiți părțile duble, cu întărituri: gulere, tivuri etc. Udați moderat restul obiectului: fața și spatele cămășii, suprafața feței de masă etc.

● Rulați fiecare piesă separat cu partea uscată în interior. Introduceți-o într-un sac de plastic, legați-l la gură și dați-l la rece, afară. În perioadele reci ale anului, este suficientă o oră.

● **Materialele trebuie să fie cât mai reci. Scoateți-le din sac pe măsură ce le călcați.**

● Dacă trebuie să călcați ceva urgent (și foarte bine!!), udați așa cum s-a arătat, rulați, puneți obiectul într-o punga de plastic și introduceți-l în frigider 20–30 minute.

● **Gulerele, părțile cu butoniere, tivurile se calcă pe mânecar** (e bine să nu lipsească din casă!!) sau pe un cearșaf uzat, rulat. Călcatul se face **perpendicular pe lungimea lor**, altfel materialele se întind și în timp își pierd forma.

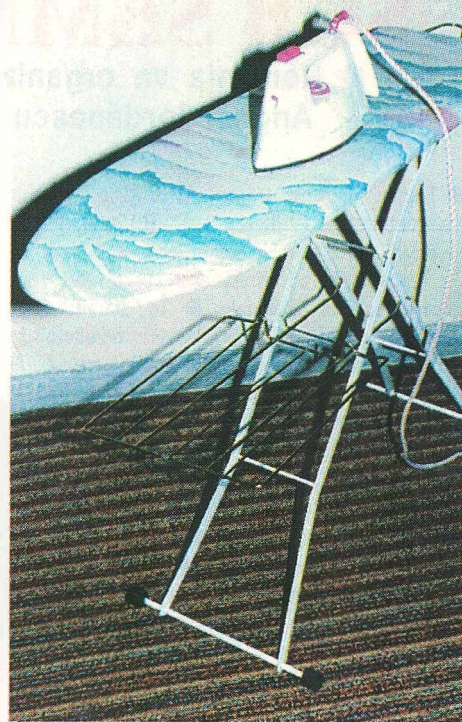
● Părțile brodate/dantelele se întorc pe dos, se pun pe mânecar, se întind frumos, se așază deasupra o pânză subțire și se calcă foarte atent.

● Obiectele din mătase vegetală/naturală (se spală cu apă caldă, **numai manual**) se calcă imediat după ce s-au zvântat puțin, deoarece stropitul cu apă produce pătarea obiectelor în timpul călcătului.

● **Toate obiectele de îmbrăcăminte: bluze/rochii/sacouri etc. după ce au fost călcate se pun pe umerase și se lasă la aer cel puțin 2–3 ore.**

● Nu suprapuneți obiectele călcate. Puneți-le pe fiecare separat, pe suprafețe plane, 2–3 ore. Așa se vor usca total și vor pierde mirosul de „călcat”.

● **Foarte important!** Imediat după ce ați terminat de călcat lăsați să se usuce și să se aerisească: **pătura de călcat, cearșaful cu care o acoperiți, mânecarul, scândura de călcat.** Altfel, în timp, ele capătă un miros dezagreabil pe care-l transmit și obiectelor care sunt călcate pe ele.

ȘTIȚI SĂ VĂ JUCAȚI CU FOCUL... ARAGAZULUI?

■ **Pâinea tare devine pufoasă** dacă: puneți la foc mic o tigaie teflonată (sau obișnuită, dar cu o tablă groasă dedesubt). Acoperiți-o cu un capac.

Tăiați pâinea în felii de *grosime egală* (aproximativ 2 cm grosime). Așezați feliile *într-un singur strat în tigaia încălzită* (dacă este rece, pâinea se va lipi de tigaie). După două minute întoarceți feliile (în ordinea în care le-ați pus în tigaie!!), puneți capacul și luați tigaia de pe foc.

La fel se împăspătează cornurile, covrigii, chiflele etc., dar fără a le tăia.

■ **Laptele nu se va prinde de fundul vasului** dacă:

1) Îl fierbeți *într-un vas anume, pe care nu-l folosiți la nimic altceva* și care este, totdeauna, foarte curat. Nu fierbeți/păstrați laptele în vase de aluminiu sau inox.

2) Fundul vasului, *perfect uscat, se unge în întregime cu unt* (niciodată cu ulei!).

3) Sub vas se pune o tablă groasă.

4) *Imediat după ce a clocotit*, luați vasul de pe foc și introduceți-l într-un vas mare cu apă rece. Schimbați apa (rece) de 2–3 ori.

■ **Creamele pentru prăjituri**, în special cele care

au făină în compoziție, șarlotele etc. se pregătesc pe baie de apă, la foc mic și niciodată direct pe foc. Și tot pe baie de apă se bat ouăle și zahărul pentru prăjituri, glazurile (cu sau fără ouă), compoziția pentru bezele.

■ **Zahărul se caramelizează** (nu se arde!!) în cuptor, la foc mic,

după ce în prealabil a fost umezit cu apă și s-a adăugat puțin oțet (1 lingură la 0,5 kg zahăr).

■ **Cafeaua se macină mai ușor** dacă: *încălziți ușor cafeaua* dar numai atât cât să fie caldă la atingerea cu mâna (altfel, stricați râșnița). Dacă le-ați încălzit prea mult treceți imediat boabele pe o farfurie rece și lăsați-le să devină călduțe.

■ **Ouăle** (ochiuri/omletă/scrob) **se prăjesc** tot cu tablă sub tigaie, **în grăsime încălzită.**

■ **Nucile se sparg mai ușor** dacă: le puneți într-o craticioară (numai în două straturi!!) și le lăsați în cuptor cu flacăra la minimum, până se încălzește coaja.

■ **Mâncărurile fără sos:** ciulama, budincă, piure, pilaf, macaroane etc., se încălzesc, *acoperite*, pe baie de apă.

■ **Cratițele se tapetează ușor** dacă: sunt în prealabil încălzite deasupra flăcării aragazului și apoi se toarnă uleiul (care se va repartiza ușor și uniform pe pereții vasului) și se pudrează cu făină.

■ **Cuptorul aragazului se spală perfect și ușor**, păstrându-se ca nou, dacă: *după fiecare utilizare, imediat după ce atinge o temperatură pe care mâna o poate suporta*, gudroanele (pelicula neagră) formate de aburii și stropii mâncării preparate sunt îndepărtate cu o bucată de material sintetic (rămas de la bluză/cămașă din tercot) pe care s-a pus detergent pentru vase.

MARMELADĂ DIN COJI DE PORTOCAL (ȘI MANDARINE)

Rețineți *Înainte de a fi mâncate, coaja tuturor citricelor (lămâi/portocale etc.) trebuie spălată foarte bine cu apă rece întrucât și în cultura lor se folosesc (din plin!) substanțe chimice.*

● Cojile de portocale, tari, fără pete, spălate, se pot aduna într-un vas (ferit de lumină) cu apă rece, care se schimbă zilnic.

Preparare:

● Cojile se introduc într-un vas cu apă clocotită și se fierb 10 minute, la foc

potrivit. Se scurg, se clătesc cu apă rece, se dau prin mașina de tocat și la o farfurie pentru supă, plină, cu vârf, de coji, se adaugă: miezul unei portocale întregi (fără sâmburi); miezul de la 1 1/2 lămâie (fără sâmburi); 4-5 mere, verzi și acre (fără coajă și sâmburi); 1,200 kg zahăr.

● Componentele se pun într-o cratiță groasă, cu tablă dedesubt și se fierb la foc potrivit spre iute.

● Zahărul (ca la toate marmeladele!) se adaugă în două tranșe: prima, când au început cele dintâi clocote, iar a doua, după ce prima tranșă s-a înglobat în compoziție.

● Proba legării (ca la orice marmeladă/gem): se pune o picătură pe o farfurioară rece, care se întoarce cu fața în jos. Dacă picătura nu cade, marmelada este gata.

Atenție! În tot timpul fierberii, se amestecă bine, până la fund, cu o lingură de lemn.

● Marmelada se toarnă fierbinte (cu ajutorul unui ibric cu cioc!) în borcane de sticlă, fierbinți, care se vor păstra ferite de lumina zilei care sterilizează/decolorează. (I.P.)

ȘARLOTE

Ușor *de preparat, având un preț accesibil, șarlottele sunt mâncate totdeauna cu plăcere. În plus, ne pot salva, onorabil, când trebuie pregătit un desert în mare grabă.*

Recomandări:

● Păstrați în cămară (la loc uscat) instanturi de șarlotte de mai multe feluri (cacao, zmeură etc.), câte 3-4 plicuri din fiecare. De asemenea, instant de frișcă.

● Instantul trebuie să fie pulbere. Pipăiți-l înainte de a-l cumpăra. Dacă prezintă aglomerări, nu este bun.

● Nu amestecați instanturi cu arome diferite, dar adăugând puțin coniac veți sublinia aromele.

Preparare:

● Goliți conținutul plicului direct în vasul (cu pereți groși!) în care veți

prepara șarlota. De regulă adăugarea unei linguri de făină la un plic de instant îmbunătățește atât gustul cât și consistența șarlotei.

● Măsurați cantitatea de apă/lapte rece indicată pe plic. Cu o parte dizolvați instantul din vas, iar restul puneți-l la fiert.

● Așezați vasul la foc mic (cu tablă dedesubt!!) și, amestecând continuu, adăugați câte puțin din apa/laptele în clocot.

● Șarlota este gata la trei-patru minute după ce, amestecând, începe să se vadă fundul cratiței. Nu fierbeți mai mult, căci

șarlota va deveni cleioasă.

● Dați vasul jos de pe foc și introduceți-i baza într-o cratiță cu apă rece. Amestecați din când în când pentru a nu se forma peliculă la suprafață.

● Înainte de a o repartiza în cupe, se adaugă coniac.

● La șarlota de cacao se mai poate pune: coajă rasă (sau confiată și tăiată fin) de portocală, stafide ținute în coniac 24 de ore și tăiate fin, bucăți de ciocolată (cât unghia degetului mic). Adăugând vișine (din vișinată, tăiate fin), bucăți de ciocolată și aromatizând numai cu vișinată, șarlota este cu totul deosebită.

Prezentare:

● Șarlota foarte fierbinte se toarnă în cupe/pahare cu picior etc. și fără a o mai mișca se lasă să se închege.

● După ce s-a răcit, dar numai înainte de a fi servită se poate decora cu frișcă.

● Deasupra șarlotei de cacao (înainte de a fi servită) se poate pune un strat gros de cel puțin un deget de ciocolată rasă fin (dacă-i bal, bal să fie!!) și frișcă.

● Dacă șarlota este de căpșuni etc., fie că are sau nu frișcă, deasupra se pun una sau trei căpșuni frumoase, proaspete. (I.P.)

Aurora Inoan

A fost pasionată de tot ceea ce înseamnă ezoterie. După '89, datorită accesului larg la informații, a devenit o foarte bună cunoscătoare a tainelor astrologiei. Are calități de terapeut – deține gradul II în tehnica radiantă. Este redactor-șef la revista „Fenomenelor Paranormale” și „Astrologia”, iar începând cu acest număr va prezenta predicțiile astrale în revista „Flacăra”.

Predicții lunare – martie '98

Berbec

Cea mai mare șansă se manifestă în relațiile cu străinii sau în intenția dv. de a voiaja undeva, departe. Eu vă sfătuiesc însă să vă pregătiți doar deplasarea și să amânați plecarea efectivă. Asta pentru că o problemă de lege sau una de sănătate vă poate împiedica. De mare ajutor vă este, mai ales, o femeie din anturaj.

Taur

Există posibilitatea de a pune mâna, mai discret, pe sume importante, chiar de a vă achita de unele datorii mai vechi. Atenție însă, căci un inamic secret este și el favorizat de astre și vă poate pune piedici. Refacerea după o spitalizare sau după o criză într-o afecțiune cronică e pe muchie de cuțit. Șansă în carieră.

Gemeni

Este ca și cum ați avea noroc într-o asociere, într-o colaborare, într-un proiect nou. Dar eu zic că există cineva care vă ajută – un bărbat – și cineva care se cam codește. Tocmai de aceea imaginea dv. publică ar putea avea de suferit. Conțați, ca să zic așa, și pe un inamic cunoscut! Norocul vă surâde din străini.

Rac

Se prelungeste o problemă de sănătate sau un blocaj intervenit în activitatea cotidiană și în relația cu niște străini. Din fericire, nu duceți lipsă de bani, fie că vi se dau, fie că aveți de unde plăti diverse angajamente. În carieră șansa se împletește cu neșansa. Poate că dv. sunteți de vină, căci comunicați prost.

Leu

Mare noroc aveți de o femeie, o parteneră sau într-o asociere. E bine că așa stau lucrurile și trebuie să conțați pe ea, căci nenorocul poate interveni în afacerile și câștigurile mari, într-o moștenire poate. Dacă e să plecați la drum, mai bine amânați, dar mențineți relația cu persoana de afară, care vă ajută sigur.

Fecioară

Poate că vă confrunțați cu o despărțire, cu o ruptură. Poate că vă confrunțați cu un proces legat de o casă, de un teren. Totuși, văd că e posibil să puneți mâna pe niște bani, mai mulți, poate chiar pe o moștenire. Cel mai bine vă merge la serviciu sau cu sănătatea, dacă nu cumva vă bucurați pentru un animal de companie.

Cel mai important, în această lună, este să nu semnați nici un act, mai ales la serviciu. Vă puteți confrunța și cu starea de boală a unui apropiat, poate chiar a unei rude. Un noroc vă vine de la un partener iar de la altul vă vin încurcături, amânări. Mai bine nu definiți nimic, deocamdată! Șansă în dragoste.

Balanță

Scorpion

Aveți probleme cu averea, cu banii muncii, cu împrumuturile. Scăparea vă poate veni de la serviciu, din activitatea cotidiană, dar și acolo e cineva care vă ajută și altcineva care se codește să o facă. De la acest stress, și oscilații în starea de sănătate. Mai bine vă merge în casă, unde redecorați.

Săgetător

Comunicați excelent cu toată lumea și aveți norocul să semnați un act foarte convenabil. O problemă neplăcută apare în legătură cu casa sau cu familia ori iese la suprafață ceva din trecut, care vă deranjează. În afaceri, aveți noroc. Adică într-una aveți și în alta nu aveți deocamdată, căci totul trenează.

Capricorn

Nu cumva să semnați vreun act, căci e posibil să aveți o problemă în justiție. E la fel de posibil ca și o rudă apropiată să nu se simtă foarte bine, poate o soră, un frate, sau chiar un vecin. Noroc aveți de bani muncii. În secret, puteți rezolva o chestiune legată de casă, de un teren, dar e bine să vă feriți de o hoție.

Vărsător

Nu stați bine cu banii, mai ales dacă e vorba de sume pentru care ați muncit. Dificultățile provin de la anturaj, amici, protectori pe care nu prea trebuie să conțați deocamdată. Mai mult noroc puteți avea prin rude apropiate sau vecini, prin prieteni intimi dar feriți-vă să vă certați și să semnați ceva acte deocamdată.

Pești

Aveți un amor secret, o legătură clandestină care vă încântă. Sau o femeie vă sprijină în taină. E posibil să mai refaceți imaginea dv. publică, dar numai parțial. Veți lua niște sume care vi se cuvin, dar o amânare sau o înșelătorie tot e legată de averea dv.

Pe parcursul acestei luni, faza de Lună Plină se produce în ziua de 13 martie. Atunci nu vă sfătuiesc să vă operați, căci acest aspect de opoziție între Lună și Soare favorizează hemoragiile. La fel, e bine să luați un somnifer ușor, căci insomnia poate fi prezentă. Nu vă sfătuiesc să vă certați, căci și nervozitatea este mai accentuată. Această fază a Lunii e un moment în care crește criminalitatea. Deci e bine să nu provocați pe nimeni și să evitați să umblați singuri noaptea.

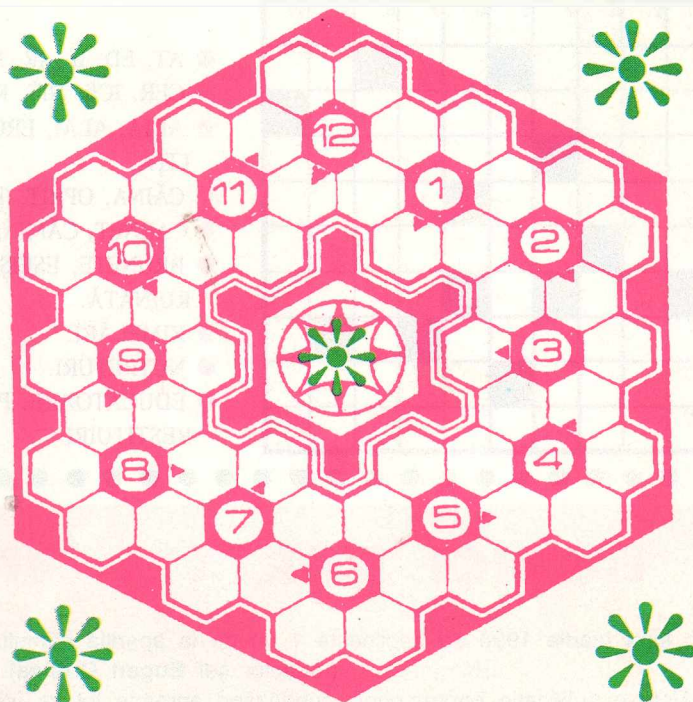
Faza de Lună Nouă, când Soarele se află în același semn și în același grad cu Luna, se produce în ziua de 28 martie. Deci, în 29-30 vă sfătuiesc să începeți noi proiecte, care se vor dezvolta în următoarele două

săptămâni. Tot cu acest prilej, vă puteți tunde sau scurta părul, la fel, e bine să vă tăiați unghiile, căci creșterea ulterioară a Lunii favorizează și creșterea părului și a unghiilor.

Ziua de 9 este ziua în care Jupiter face careu cu Pluton, aspect nefavorabil pentru Pești și Săgetători (totul depinde de tema personală), mai ales. Îmbolnăvirile sunt de așteptat. Dar și problemele în casă, familie, imobiliare.

Ziua de 15 găzduiește un aspect benefic, trigonul dintre Marte și Pluton, unghi constructiv, de mare energie, care îi favorizează pe Berbeci și pe Săgetători, dar și pe Pești și Scorpioni. Este păcat să nu se profite de energia fantastică a acestei zile.

MINI-REBUS

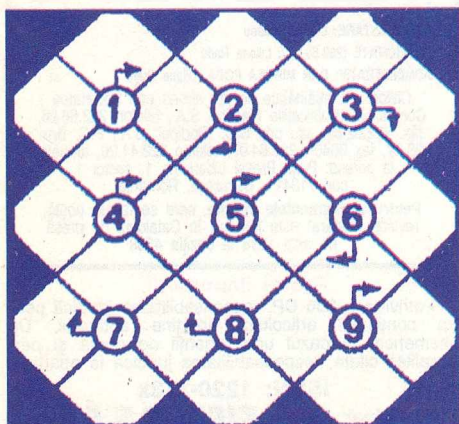
FANTEZIE

1) Corabia deșertului, cu una sau două cocoșe. 2) Făcut să devină egal, nivelat, uniformizat. 3) Necinstit, contrar legii. 4) A face pe cineva să-și iasă din fire. 5) Mișcări automate și repetate, rezultate în urma contractării involuntare a unui mușchi. 6) Strălucire. 7) Clasă pe locul de la coadă. (M.Z.)

SILVICĂ

Semnificațiile se vor scrie în jurul cifrelor corespunzătoare, în sensul indicat de săgeți.

1) Copaci. 2) Arbore cu lemnul tare. 3) Arbori cu frunzele în formă de ace lungi. 4) Arbust ornamental cu frunzele alungite și persistente. 5) Arbori mari din familia fagaceelor. 6) Pădurice de tei. 7) Arbore rășinos. 8) Arbore cu frunze ovale și cu flori verzi-roșietice. 9) Acele salcâmului. (M.Z.)

Într-o lume obscură Flacăra

Magazin ilustrat - fondat în 1911 de C. Banu

Vreți să primiți revista prin poștă, într-o stare perfectă, rapid, într-un ambalaj protector?
Vreți să nu vă lipsească nici un număr din colecție?

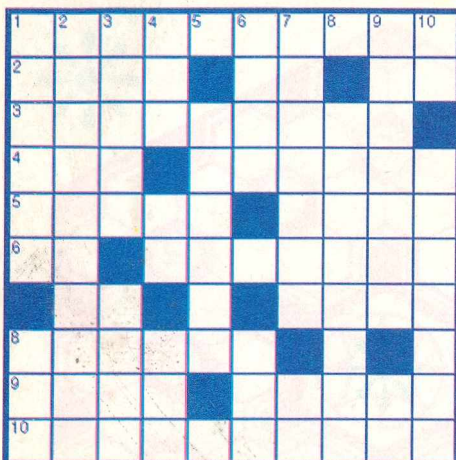
Completați talonul de mai jos și expediați-l pe adresa: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341, București, România, Oficiul Poștal 33, Căsuța Poștală 12

Expeditor

Numele..... Prenumele.....
Adresa: Str..... Nr..... Bl..... Sc.....
Et..... Ap.....
Cod Poștal..... Localitatea.....
Județ/Sector.....
Țara..... Telefon.....
Fax.....

Dacă sunteți interesat să vă abonați la revista „Flacăra”, marcați cu „X” opțiunea dumneavoastră și completați perioada abonamentelor din talonul de pe verso

RECONSTITUIRE

Vă invităm să potriviți în careul alăturat următoarele cuvinte, în așa fel încât să obțineți o încrucișare corectă.

- AT, ED, IL, IR, NB, OE, PU, UD.
- CER, ICE, NIT, RAR, TOT.
- ADIA, ALAI, EROI, EROS, IMAȘ, LIȚĂ.
- CĂINA, OPRIT, ȚITEI.
- CARNET, CĂMINE, ECARTE, PANICĂ.
- BRUNETE, ESEIȘTI, ILUMINA, RUINATĂ.
- RIMELĂRI.
- NUTREȚURI.
- EDUCATOARE, PETROLIERE, RESTITUIRI.

BUNICI, PĂRINȚI, TINERI!

În luna martie 1998 se împlinește 1 an de la apariția primului număr al revistei „Măgărușul” (redactor șef **Eugen Cristea**).

Este o publicație pentru copii, cuprinzând aproape tot ce își poate dori micul cititor: jocuri, concursuri, glume, integrame, benzi desenate, horoscop de ghiozdan etc., contribuind la îmbogățirea cunoștințelor, dezvoltarea spiritului de competiție și menținerea bunei dispoziții.

Doriți să difuzați în școli, grădinițe și oriunde sunt copii revista „Măgărușul” și să vă rotunjiți veniturile vânzând-o?

La 100 exemplare câștigați 30.000 lei!

Nimic mai simplu! Dacă v-ați hotărât,

contactați-ne la telefoanele: (01) 222.67.38, (01) 222.66.28.

Vă așteptăm!

TALON DE ABONAMENT

☐ 3 luni	În perioada _____	6.000 lei
☐ 6 luni	În perioada _____	12.000 lei
☐ 12 luni	În perioada _____	24.000 lei

Am achitat suma de lei cu mandat poștal nr. data în contul 407230110496 lei al S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A. la B.C.R. sect. 1

		Europa	Alte continente
☐ 3 luni	În perioada _____	12\$	15\$
☐ 6 luni	În perioada _____	20\$	24\$
☐ 12 luni	În perioada _____	36\$	45\$

Am achitat suma de USD cu ordinul de plată nr. data în contul 472161604310 USD al S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A. la B.C.R. sect. 1

PUBLICAȚIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: **MANUELA RUXANDRA ARION, Alexandru Păsărin**

Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Director difuzare: **GABRIEL BUMB**

Secretariat: **Mihaela Caroline Surdu** 222.33.31; 222.33.44

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Fax: 222.82.89

Cont lei

Cont valută

- 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

- USD 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

- DM 47.21.3.10.0431.0 BCR, sector 1, București

Fundația

„Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 451040121209 BCR, sector 1, București

Redactor șef: **ALEXANDRU ARION**

Secretar de redacție: **CRINA GORGHI**

■ REDACTORI - Diana Boicescu, Ciprian Enea, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI - Florin Ioniță

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zarojanu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-Opail (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania)

REBUS

Redactor șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

PARADA INTEGRAMELOR

Redactor șef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Mini-REBUS

Redactor șef: **DANIEL POPA**

Redacția: **Aurel Ștefan Alexandrescu, Simona Păsărin**

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: Maria Călin, Violeta Dragomir, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28): Marian Celcan, Elizabeta Costea, Viadut Fieraru, Cezar Francisc, Cătălin Helișan, Valerică Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu, Marian Răvășilă, Nicolae Șerban

FINANCIAR-CONTABIL: **VIORICA TUDOR**, Elena Anghel, Florența Tudor

DOCUMENTARE: **Liliana Olteanu**

PUBLICITATE (222.68.05.): **Liliana Radu**

ADMINISTRATIV: **DAN MIRCEA POPA, Liliana Crețu**

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28, fax 222.82.89, sau prin S.C. „Rodipet” S.A., P.O. Box 33-57, fax 0040-1-222.64.07, telefon 222.41.26, ambele la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

Pentru abonamentele interne, care se fac la poștă, revista „Flacăra” este înscrisă în Catalogul de presă pe anul 1998 la poziția 4368

Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: **S.C. CICERO S.A.**

Pret: 5000 lei

**Într-o lume
obscură
noi
vă oferim**

Flacăra

**revista
care
pune
în lumină
realitatea
așa cum este**

INTRAROM

ECHIPAMENTE ELECTRONICE DE TELECOMUNICATII

COMMUNICATE WITH YOUR FUTURE

INTRAROM

ROMANIAN TELECOMMUNICATIONS & ELECTRONICS INDUSTRY

